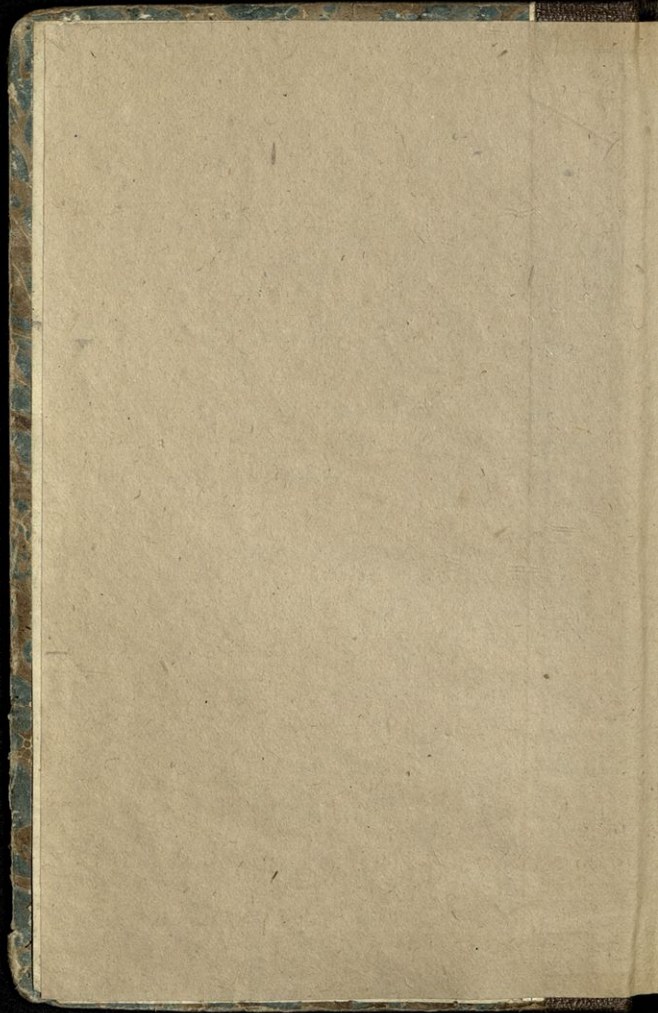
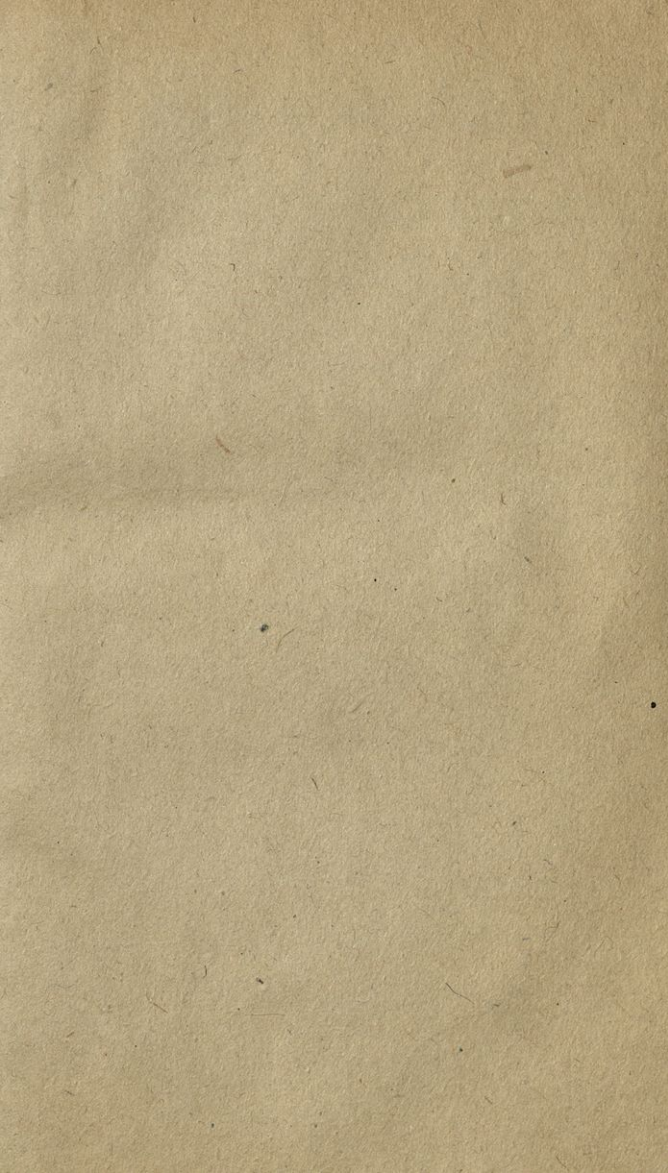
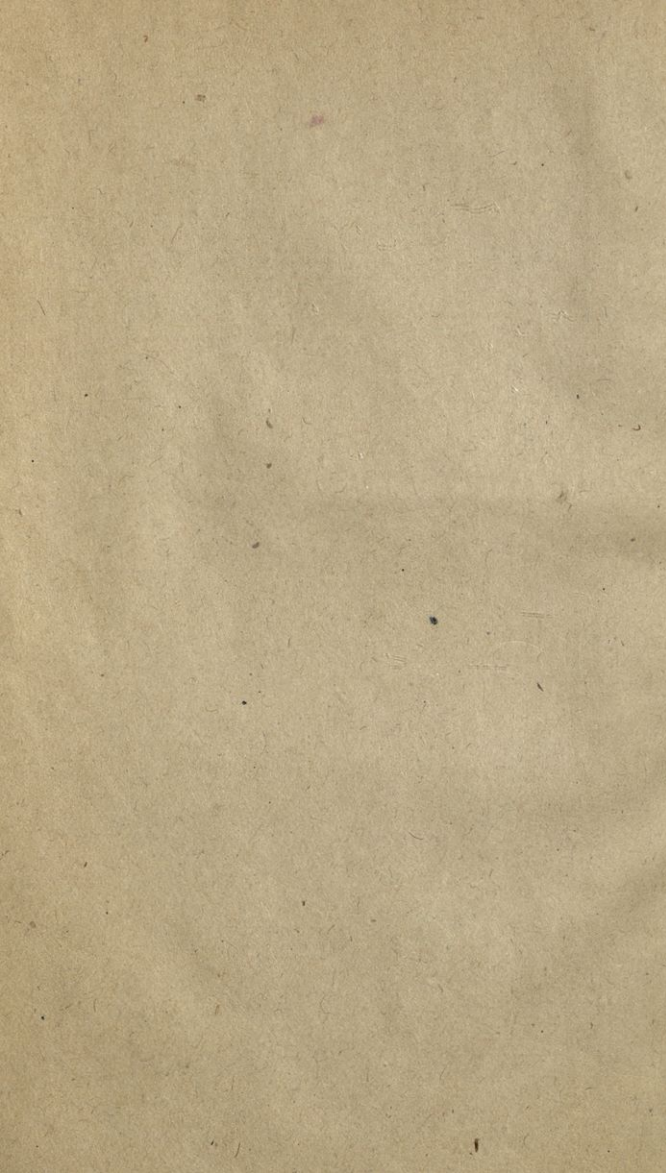

Narodna in univerzitetna knjižnica
▼ Ljubljani

82032

Kerščanski

katolški nauk okrajšan.

Spisek

iz

velikega katekizma v prašanjih in odgovorih.

Velja zvezan v platnenem herbtu 27 novih kraje.

Na Dunaju.

Na stroške c. k. založbe šolskih knjig.

1867.

82032

82032

V očitnih šolah se smejo, ako c. k. državni, ministerstvo posebej ne dovoli, samo predpisane, v kaki c. k. šolsko-knjižni založbi na svetlo dane bukve rabiti. Tudi ne smejo dražje biti, kakor je na prvem listu postavljeno.

M 33/1948

U v o d.

Kaj se imenuje katekizem?

Katekizem se imenuje podučenje v kerščanskem katolškem nauku; katekizem se sploh tudi pravi bukvam (knjigi), ktere imajo to podučenje v sebi.

V kolikih poglavjih se v tem katekizmu kerščanski katolški nauk razklada?

Kerščanski katolški nauk se razklada v tem katekizmu v petih poglavjih in v pristavku.

Ktere so te petére poglavja?

Petére poglavja so:

1. V é r a.
2. U p a n j e.
3. L j u b e z e n.
4. S v e t i z a k r a m e n t i.
5. K e r š č a n s k a p r a v i c a.

Od česa goveri pristavek?

Pristavek govori od štirih poslednjih reči.

I. P o g l a v j e.

Od vére.

1. Razdelek.

Kaj je katolška véra.

Kaj se pravi kerščansko katolško vérovati?

Kerščansko katolško vérovati se pravi vse za res imeti, kar je Bog razodel in nam sveta cérkva vérovati zapoveduje, bodi si v svetem pismu zapisano ali ne.

Ali je k zveličanju zadosti, da katolški kristian le v sercu véruje, kar je Bog razodel?

K zveličanju ni zadosti, da katolški kristian le v sercu véruje, kar je Bog razodel, temoč mora tudi:

1. Svojo véro z deli kazati.

2. Kar v sercu véruje, če je treba, z ustmi očitno spoznati in pričati.

Zakaj se mora vérovati, kar je Bog razodel?

Vérovati se mora, kar je Bog razodel, kér je Bog večna resnica in neskončna modrost, ktera ne more ne goljfat ne goljfana biti.

Je véra vsakemu človeku, kteri hoče zveličan biti, potrebna?

Vera je potrebna vsakemu človeku, kateri hoče zveličan biti; zakaj brez vére ni mogoče Bogu dopasti.

Kaj mora vsak človek, kedar pride k pameti, vedeti in vérovati, da bo zveličan?

Vsak človek, kedar pride k pameti, mora, da bo zveličan, vedeti in vérovati:

1. Da je en Bog.

2. Da je Bog pravičen sodnik, kateri dobro plačuje, in hudo kaznuje.

3. Da se tri božje osebe enega bitja in ene nature: Oče, Sin in sveti Duš.

4. Da je druga božja oseba, Bog Sin, človek postal, da bi nas s svojo smertjo na križu odrešil in večno zveličal.

Ktere resnice še mora vsak katolški kristian verh teh vedeti in vérovati?

Verh teh poglavitnih resnic keršanske katolške vére mora še vsak katolški kristian vedeti in verovati:

1. Da je človeška duša neumerjoča.

2. Da je milost božja k zveličanju potrebna, in da brez milosti božje človek nič za večno življenje zasluženja vrednega ne more storiti.

Kaj je vsakemu katolškemu kristianu znati zapovedano?

Vsakemu katolškemu kristianu je znati zapovedano :

1. Apostolsko véro.
2. Gospodovo molitvo (Oče naš).
3. Deset božjih in pet cerkvenih zapovedi.
4. Sedem svetih zakramentov.
5. Kerščansko pravilo.

Kde je to, kar katolški kristian vérovati mora, sosebno zapopadeno?

Kar katolški kristian vérovati mora, je sosebno v apostolski véri zapopadeno.

Kako se glasi apostolska véra?

Apostolska véra se tako glasi:

Vérujem v Boga Očeta, vsemogočnega stvarnika nebés in zemlje. In v Jezusa Kristusa, Sina njegovega edinega, Gospoda našega. Kteri je spočet od svetega Duha, rojen iz Marie Device. Ter pel pod Ponciom Pilatom, križan bil, umerl in v grob položen. Doli je šel pred pekel, tretji dan od mertvih vstal. Gori je šel v nebesa, sedi na desnici Boga Očeta vsemogočnega. Od ondod bo prišel soditi žive in mertve. Vérujem v svetega Duha, sveto katolško cérkvo; občestvo Svetnikov; odpuščanje grehov, vstajenje mesa; in večno življenje. Amen.

Koliko delov ali členov ima apostolska véra?

Apostolska véra ima dvanajst delov ali členov.

II Razdelek.

Od dvanajstérlih členov vére.

§. 1. Od prvega člena vére.

Kako se glasi prvi člen vére?

Prvi člen vére se tako glasi:

Verujem v Boga Očeta, vsemogočnega stvarnika nebés in zemlje.

a. Od Boga.

Koliko je Bogov?

Le en sam Bog je.

Kaj je Bog?

Bog je sam od sebe naj bolj popolnoma bitje.

Ktere lastnosti božje imamo sosebno védeti?

Tote lastnosti božje imamo sosebno védeti:

1. Bog je večén: je vselej bil, je, in bo vselej.

2. Bog je čist (zgoli) duh; bitje, ktero ima naj bolj popolnoma um in naj boljšo voljo, telesa pa ne.

3. Bog je vsevéden; vé vse, sedajno, preteklo in prihodno, vé tudi naše naj skrivnejše misli in želje; torej ne more goljfan biti.

4. Bog je neskončno moder; stori vse iz naj boljšega konca, in izvoli naj pripraviše pripomočke, svoj namén doseči.

5. Bog je vseмогоčen; je stvaril nebo in zemljo in vse, kar je; njemu ni nič nemogoče storiti.

6. Bog je vsega pričujoč; je povsod v nebesih in na zemlji.

7. Bog je neskončno svet; hoče in ljubi vse dobro, in sovraži vse hudo.

8. Bog je neskončno resničen in zvést, vse kar reče je res; in kar obljubi ali žuga, vse spolni.

9. Bog je nespremenljiv; je vékomaj ravno tisti.

10. Bog je neskončno dobrotljiv; skerbi po očetno za vse svoje stvari, vse dobro imamo od njega.

11. Bog je neskončno vsmiljen; nam odpusti naše grehe, ako se resnično poboljšamo.

12. Bog je neskončno pravičen; poplača vse dobro in kazunje vse hudo na tenko, kakor si kdo zasluži.

Koliko je božjih oséb!

Tri božje osebe so.

Kako se imenujejo tri božje osébe?

Perva božja oséba se imenuje Oče, druga Sin, tretja sveti Duh.

Kakose imenujejo vse tri božje osébe skupaj?

Vse tri božje osebe skupaj se imenujejo presveta Trojica.

S čim katolški kristian spozna presveto Trojico?

Katolški kristian spozna presveto Trojico z znamenjem svetega križa, ker vsako teh treh oseb imenuje, kedar križ dela.

Kaj spozna katolški kristian še z znamenjem svetega križa?

Katolški kristian spozna z znamenjem svetega križa tudi, da je Jezus Kristus na križu umerl in nas s svojo smertjo odrešil.

Kako se križ dela?

Križ se dela z desnico, s katero se zaznamuje čelo, usta in persi, rekoč: V imenu Boga Očeta †, in Sina †, in svetega Duha †. Amen.

b. Od stvarjenja.

Kdo je vse stvaril?

Bog je stvaril nebo in zemljo, in vse kar je.

Kaj pomeni beseda stvariti?

Beseda stvariti pomeni iz nič kaj storiti.

Ktere so naj imenitniše stvari božje?

Naj imenitniše stvari božje so angeli in človek.

Kaj so angeli?

Angeli so zgoli duhovi, kateri imajo um in voljo, telesa pa ne.

Zakaj je Bog angele stvaril?

Bog je angele stvaril, da bi njega častili, ljubili in molili, njemu služili in ljudi varovali.

Kakove je Bog angele stvaril?

Bog je angele v svoji milosti in z velikimi popolnostimi stvaril.

So vsi angeli v milosti božji ostali?

Veliko angelov je milost božjo po grehu napuha zgubilo.

Kako je Bog napuhnjene angele kaznoval?

Bog je napuhnjene angele, ki se jim hudiči, pravi, vékomaj zaverigel in v pekel pahnil.

Ktera je za angeli naj imenitniša stvar božja?

Človek je za angeli naj imenitniša stvar božja.

Iz česa je človek?

Človek je iz telesa in neumerjoe duše, ktera je po božjej podobi stvarjena.

Zakaj je Bog človeka stvaril?

Bog je človeka stvaril, da bi ga spoznal, častil, ljubil, molil, njemu služil, mu pokoren in večno zveličan bil.

Je človek Bogu pokoren ostal?

Že prvi človek Adam je bil s svojo ženo Evo Bogu nepokoren.

Kako je bil prvi človek Bogu nepokoren?

Prvi človek je jedel v raji ali paradiži sad drevesa, ki mu ga je bil Bog prepovedal, in je s tem grešil.

Je ti greh samo prvemu človeku škodoval?

Ti greh ni samo prvemu človeku škodoval, temoč tudi nam, ki smo njegovega rodú; časno in večno smert, pa tudi še veliko drugega hudega nam je prinesel.

Je bil tudi človek, kakor napuhneni angeli, vékomaj od Boga zaveržen?

Človek ni bil, kakor napuhneni, angeli, vékomaj od Boga zaveržen.

Kaj je Bog obljubil v odrešenje človeka zavolj greha zaverženega?

V odrešenje človeka zavolj greha zaverženega je Bog obljubil poslati odrešenika, ki se mu tudi Mesia pravi.

§. 2. Od drugega člena vére.

Kako se glasi drugi člen vére?

Drugi člen vére se tako glasi:

In v Jezusa Kristusa, Sina njegovega edinega, Gospoda našega.

Kdo je Jezus Kristus?

Jezus Kristus je:

1. Edinorojen Sin Boga Očeta.
2. Bog in človek skupej.
3. Naš Gospod, postavodajavec in učitelj.

Kaj pomeni ime Jezus?

Ime Jezus je toliko kakor zveličar.

Zakaj se Jezusu zveličar pravi?

Zveličar se mu pravi, kér nam je po njem zveličanje došlo, kér nas je rešil od zadolženja in kazni za greh, od večne smerti.

Kako se Jezusu še pravi?

Jezusu se tudi pravi Kristus, kar je toliko, kakor pomaziljeni.

Zakaj se imenuje Jezus Kristus edinorojen Sin božji?

Jezus Kristus se imenuje edinorojen Sin božji, kér je edini, kateri je od svojega nebeškega Očeta rojen od věkomaj.

Kako je Jezus Kristus Bog in človek vkup?

Jezus Kristus je Bog in človek vkup, kér je Bog od vekomaj, in kér se je včlovečil (človek postal) v času.

Zakaj se Jezus Kristus naš Gospod imenuje?

Naš Gospod se imenuje, kér je Bog in naš odrešenik.

Zakaj se je Sin božji včlovečil?

Sin božji se je včlovečil, da bi nas s svojo smertjo na križu odrešil in večno zveličal.

§. 3. Od tretjega člena vére.

Kako se glasi tretji člen vére?

Tretji člen vére sa tako glasi:

Kteri je spočet od svetega Duha, rojen iz Marie Device.

Ima Jezus očeta ?

Jezus ima kakor Bog nebeškega Očeta, kakor človek pa nima nobenega očeta.

Ali ni bil Jožef oče Jezusa Kristusa ?

Jožef, je bil le rednik Jezusa Kristusa.

Je imel Jezus mater ?

Jezus kakor Bog ni imel nobene matere ; kakor človek je imel Mario, presveto Devico, za svojo mater.

Zakaj se Maria mati božja imenuje ?

Maria se imenuje mati božja, kér je rodila Jezusa Kristusa. kateri je Bog in človek vkup.

Od koga je Maria Jezusa spočela ?

Maria je Jezusa od svetega Duha spočela.

Kde je Maria Jezusa rodila ?

Maria je Jezusa v Betlehemu, v enem hlevu rodila.

§. 4. Od četertega člena vére.

Kako se glasi četerti člen vére ?

Četerti člen vére se tako glasi :

Terpel pod Ponciom Pilatom, križan bil, umerlin v grob položen.

Je Jezus mogel terpeti ?

Jezus je mogel kakor človek, ne pa kakor Bog terpeti.

Je Jezus tudi resnično terpel?

Resnično je terpel, in scer na duši in na telesu.

Kaj je Jezus na svoji duši terpel?

Jezus je na svoji duši veliko britkost in žalost terpel.

Kaj je Jezus na svojem telesu terpel?

Jezus je na svojem telesu veliko rev in težav, veliko tepenja in ran preterpel; gajžlan (bičan, šiban) je bil in s ternjem kronan (venčan).

Kaj je Jezus še več terpel?

Terpel je veliko zaničevanja, zasramovanja, preklinjevanja obrekovanja in drugih krivic.

Kde je bil Jezus Kristus križan in je umerl?

Jezus Kristus je bil križan na gori Kalvarii blizo mesta Jeruzalema, in je na križu umerl.

§. 5. Od petega člena vére.

Kako se glasi peti člen vére?

Peti člen vére se tako glasi:

Doli je šel pred pekel, tretji dan od mrtvih vstal.

Je Jezus Kristus s dušo in s telesom pred pekel šel?

Le duša Jezusa Kristusa je pred pekel šla.

Kaj pomeni beseda pekel?

Beseda **p e k e l** pomeni tiste skrite kraje, v katerih so duše mrtvih hranjene, ktere nebeškega žveličanja niso dosegle.

Je več takih skritih krajev, ki se jim pekel pravi?

Več takih skritih krajev je, ki se jim **p e k e l** pravi; tako se imenuje:

1. In scer navadno kraj, kjer pogubljeni večno terpijo.

2. Kraj, kjer duše časne kazni terpe za grehe, za ktere se niso v življenju zadosti spokorile; temu kraju se pravi **v i c e**.

3. Poslednič kraj, v katerem so bile hranjene duše bogaboječih, kateri so umerli, in so ondi v zveličanskem upanju svojega odrešenja mirno in brez terplenja čakali, dokler ni bilo Jezusa k njim; temu kraju se pravi **p r e d p e k e l**.

Kdaj je Jezus Kristus spet od mrtvih vstal?

Jezus Kristus je tretji dan, in scer iz lastne moči, neumerjoč in častitljiv, kakor premagavec smerti in hudiča od mrtvih vstal.

Zakaj je Jezus Kristus od mrtvih vstal?

Jezus Kristus je od mrtvih vstal:

1. Da je sveto pismo in svoje lastno pre-rokovanje spolnil.

2. Da je svetu neoveržljivo dokazal, da je njegov uk resničen, in da je bil res od Boga poslan.

3. Da je naše upanje poterdil, in nam prihodno vstajenje zagotovil.

§. 6. Od šestega člena vére.

Kako se glasi šesti člen vére?

Šesti člen vére se tako glasi:

Gori je šel v nebesa, sedi na desnici Boga Očeta vseмогоčnega.

Kdaj je Jezus v nebesa šel?

Jezus je štirideseti dan po svojem vstajenju v nebesa šel.

Kaj se pravi: Jezus sedi na desnici Boga Očeta vseмогоčnega?

Jezus sedi na desnici Boga Očeta vseмогоčnega, se toliko pravi, kakor: Jezus je v vednem posestvu naj višje oblasti in naj višjega veličastva čez vse v nebesih in na zemlji.

§. 7. Od sedmega člena vére.

Kako se glasi sedmi člen vére?

Sedmi člen vére se tako glasi:

Od ondod bo prišel sodit žive in mrtve.

Bo Jezus spet prišel?

Jezus bo sodni dan spet iz nebes prišel.

Zakaj bo Jezus sodni dan spet prišel?

Jezus bo sodni dan spet prišel, sodit vse ljudi, žive in mrtve.

Kako bo Jezus sodni dan ljudi sodil?

Jezus bo sodil ljudi po tem, kar so dobrega ali hudega storili; pravične bo plačal z večnim življenjem v nebesih, grešnike pa bo večno v peklu kaznoval.

§. 8. Od osmega člena vére.

Kako se glasi osmi člen vére?

Osmi člen vére se tako glasi:

Vérujem v svetega Duha.

Ktera božja oséba je sveti Duh?

Sveti Duh je tretja božja oséba; on je pravi Bog.

Kde nas sveti Duh posvečuje?

Sveti Duh nas posvečuje:

1. V svetem kerstu.
2. V zakramentu svete pokore.
3. Kolikorkrat druge svete zakramente vredno prejememo.

Kako nas sveti Duh posvečuje?

Sveti Duh nas posvečuje, kér v nas vlije posvečujočo milost in nas stori otroke božje; ali pa posvečujočo milost v nas pomnoži.

Kaj še več zveti Duh s svojo milostjo v nas stori?

Sveti Duh tudi razsvétljuje naš um; nas uči in nagiba po volji božji ravnati; nam podeljuje svoje darove.

Kteri so dari svetega Duha?

Dari svetega Duha so ti: 1. Dar modrosti. 2. Dar umnosti. 3. Dar svéta. 4. Dar moči. 5. Dar učenosti. 6. Dar pobožnosti. 7. Dar straha božjega.

§. 9. Od devetega člena vére.

Kako se glasi deveti člen vére?

Deveti člen vére se tako glasi:

Sveto katolško cérkvo, občestvo svetnikov.

a. Od svete cérkve.

Kaj je sveta katolška cérkva.

Sveta katolška cérkva je viden zbor vseh pravovérnih kristianov pod vidnim poglavarjem Rimskim papežem, kateri vérujejo ene nauke in prejemajo ene zakramente.

Ima sveta cérkva tudi nevidnega poglavarja?

Cérkva ima tudi nevidnega poglavarja, in ti je Jezus Kristus.

Je več pravih cérkev, ko ena?

Le ena prava cérkva je, zvon ktére ni upati zveličanja.

Ktere so znamenja prave cérkve?

Znamenja prave cérkve so štiri; in té so: 1. Da je edina; 2. sveta; 3. vesoljna ali katolška; 4. apostolska.

Kako se prava cérkva še drugače imenuje?

Prava c rkva se imenuje tudi R i m s k a; k r je Rimska c rkva glava vseh drugih c rkvev in središče c rkvene edinosti.

b. Od občestva svetnikov.

Kako imajo pravov rni kristiani občestvo ali zvezo med sebo ?

Pravov rni kristiani imajo med sebo občestvo ali zvezo, kakor udje telesa.

V čem obstoji občestvo ali zveza svetnikov?

Občestvo ali zveza svetnikov obstoji v t m, da se vsi udje cérkve duhovnih zakladov ( acov) vdele vajo.

Kteri s udje cérkve, ki imajo zvezo med sebo ?

Udje cérkve, kteri imajo zvezo med sebo, so :

1. V rni na zemlji.
2. Svetniki v nebesih.
3. Duše mertvih, ki so v vica h.

Kako no zvezo imajo med sebo v rni na zemlji?

V rni na zemlji imajo zvezo med sebo, da slehernega molitva in zasluženje dobrih del tudi drugim pomaga.

 . 10. Od desetega člena vére.

Kako se glasi deseti člen vére?

Deseti  len vére se tako glasi:

Odpuščanje grehov.

Kaj nas uči ti člen vére?

Ti člen vére nas uči, da je Jėsus Kristus svoji cėrkvi oblast dal, grehe odpuščati.

Kdo ima v pravi cėrkvi oblast grehe odpuščati?

V pravi cėrkvi imajo škofje in mešniki oblast, grehe odpuščati.

Kde se grehi odpuščajo?

Grehi se odpuščajo v zakramentu svetega kersta in v zakramentu svete pokore.

§. 11. Od ednajstega člena vére.

Kako se glasi ednajsti člen vére?

Ednajsti člen vére se tako glasi:

Vstajenje mesa.

Kaj se razume pod vstajenjem mesa?

Pod vstajenjem mesa se razume, da bo Bog sodni dan mertve k živlenju obudil, in da bodo ljudje vstali s svojim mesom, to je z ravno tistimi telesi, ki so jih v življenji imeli.

§. 12. Od dvanajstega člena vére.

Kako se glasi dvanajsti člen vére?

Dvanajsti člen vére se tako glasi:

Večno življenje:

Kaj vérujemo in spoznamo z besedami dvanajstega člena vére?

Z besedami dvanajstega člena vére spoznamo in vérujemo večno, vedno zveličanje,

ktéro bo želje svetnikov in izvoljenih popolnoma depolnilo.

Kaj pa terdimo z besedo Amen?

Z besedo A m e n terdimo, da nad nauki, zapopadenimi v apostolski véri, ne dvomimo (ne cviblamo), marveč da vse za res imamo, kar je v nji zapopadenega.

II. P o g l a v j e.

Od upanja.

I. Razdelek.

Kaj da je kerščansko upanje.

Kaj se pravi kerščansko upati?

Kerščansko upati se pravi: terdno se zanesti (nadjati), da nam bo Bog dal, kar nam je objubil.

Kaj upamo od Boga?

Upamo od Boga večno življenje, to je večno zveličanje, in pripomočke, tisto doseči.

Zakaj upamo?

Upamo, ker je Bog vsemogóčen, v spolnovanju svojih obljub zvest, neskončno dobrotljív in vsmiljen, ki torej spolniti more in hoče, kar je objubil.

S čim se kerščansko upanje obuja?

Kerščansko upanje se obuja sosebno z molitvo.

III. Razdelek.

Od modlitve.

§. 1. Od molitve sploh.

Kaj je molitva?

Molitva je povzdigovanje duha k Bogu.

Zakaj molimo?

Molimo za to, da Boga, naj višjega Gospoda po dolžnosti častimo, da se mu za prýjete dobrote zahvalimo, in da ga prosimo za to, kar nam je v prihodno potreba.

Zakaj še molimo?

Molimo tudi za odpuščanje grehov, in da v splošnih in posebnih, v lastnih in bližnjega potrebah od Boga pomoči izprosimo.

Ali smo dolžni moliti?

Dolžni smo moliti; zakaj molitva je edna izmed naj imenitniših dolžnost naše vére.

Kde je vse zapopadeno, za kar moramo moliti?

Vse, za kar moramo moliti, je zapopadeno v Očenaši, to je, v Gospodovej molitvi.

2. Od Gospodove molitve posebej.

Kdo nas je učil moliti?

Kristus, naš Gospod, nas je učil moliti.

Kako nas je Kristus učil moliti?

Kristus nas je učil moliti Očenaš, ki se mu tudi Gospodova molitva pravi,

Kako se moli Oče naš?

Oče naš se tako moli:

Oče naš, kteri si v nebesih. Posvečeno bodi tvoje ime. Pridi k nam tvoje kraljestvo. Zgodi se tvoja volja, kakor v nebesih, tako na zemlji. Daj nam danes naš vsakdanji kruh. Odpusti nam naše dolge, kakor tudi mi odpuščamo svojim dolžnikom. In nas ne vpelji v skušnjava. Temoč reši nas hudega, Amen.

Iz česa obstoji Gospodova molitva?

Gospodova molitva obstoji iz predgovora in sedem prošenj.

a. Od predgovora.

Kako se glasi predgovor?

Predgovor se tako glasi:

Oče naš, kteri si v nebesih.

Koga kličemo s temi besedami predgovora

S temi besedami predgovora kličemo Boga kteri je naš oče.

Zakaj pravimo Bogu „naš oče?“

Bogu pravimo naš oče, ker je ljudi po svoji podobi stvaril, in po očetovo za nje skerbi.

Zakaj pravimo Bogu „oče?“

Bogu pravimo oče, ker nas je vse po svetem Duhu pri svetem kerstu storil svoje

otroke, svoje dediče (erbe), in so-dediče (ravnoerbe) Jezusa Kristusa, in brate med sebo.

Zakaj pravimo: Kteri si v nebesih?

Pravimo: kteri si v nebesih; kér Bog, dasiravno je povsod pričujoč, vendar posebno v nebesih prebiva, kjér se svojim izvoljenim od obličja do obličja kaže in vživati daje.

b. Od tréh prvih prošenj Gospodove molitve.

Ktera je prva prošnja?

Perva prošnja je: Posvečeno bodi tvoje ime.

Zakaj prosimo naj poprej, da bi božje ime posvečene bilo?

Prosimo naj poprej, da di božje ime posvečeno bilo, ker smo dolžni vselej in pred vsemi rečmi za to prositi, kar božjo čast tiče, in potle še le, kar je nam ali bližnjemu potreba.

Kaj prosimo v prvi prošnji očenaša?

V prvi prošnji očenaša prosimo:

1. Da naj bo Bog pri vseh ljudeh na zemlji spoznan; in njegovo presveto ime povsod znano in češčeno.

2. Daj naj se grešniki k Bogu spreobrnejo, in se k pokori obudé.

3. Da naj se njegovemu imenu nikoli nečast ne dela, ne s krivovérstvom in nevero, ne z bogokletstvom in nekerščanskim življenjem.

Ktera je druga prošnja?

Druga prošnja je: Pridi k nam tvoje kraljestvo.

Kaj prosimo v drugi prošnji?

V drugi prošnji prosimo:

1. Da naj Bog svojo cérkvo in kraljestvo svoje milosti razširja in uterjuje, kraljestvo hudíča in greha pa razdene.

2. Da naj vero, upanje in ljubezen v nas vlije in te čednosti v nas pomnoži.

3. Poslednič, da naj nam po tém življenju nebesa dodeli.

Ktera je tretja prošnja?

Tretja prošnja je: Zgodí se tvoje volja kakor v nebesih, tako na zemlji.

Kaj prosimo v tretji prošnji?

V tretji prošnji prosimo:

1. Da naj nam Bog milost da, njegovo sveto voljo u vseh okolščinah na zemlji tako na tenko in voljno dopolnovati, kakor jo angeli in svetniki v nebesih dopolnujejo.

2. Da naj Bog od nas odverne vse, kar je dopolnovanju njegove svete volje na poti.

c. Od štirih poslednih prošenj Gospodove molitve.

Ktera je četrta prošnja?

Četrta prošnja je: Daj nam danes naš vsakdanji kruh.

Kaj prosimo v četrty prošnji ?

V četrty prošnji prosimo :

1. Da naj nam Bog vsega da, česar nam je potreba, da ohranimo svoje telesno in dušno življenje.

2. Da naj Bog dragoto in lakoto, pa tudi greh, kateri večkrat take kazni prinese, dobrotljivo od nas odverne.

Ktera je peta prošnja ?

Peta prošnja je : O d p u s t i n a m n a š e d o l g e , k a k o r t u d i m i o d p u š č a m o s v o j i m d o l ž n i k o m .

Kaj prosimo v peti prošnji ?

V peti prošnji prosimo, da naj nam Bog naše grehe odpusti, ravno tako, kakor mi iz serca odpustimo tistem, ki so nas razžalili.

Ktera je šesta prošnja ?

Šesta prošnja je : I n n e v p e l j i n a s v s k u š n j a v o .

Kaj prosimo v šesti prošnji ?

V šesti prošnji prosimo, da naj nam Bog ob času skušnjave svoje pomoči ne odtegne in ne pripusti, da bi pod skušnjavo obnemagali.

Kdo nas sosebno skuša ?

Skuša nas sosebno s v e t , n a š e m e s o , t o j e n a š e h u d o n a g n e n j e i n p o ž e l e n j e , p a h u d i č a l i h u d o b n i d u h .

Ali Bog tudi pobožne in pravične skuša ?

Tudi pobožne in pravične Bog skuša, kadar Bog njih čednost skuša:

1. z boleznijo; 2. s siromaštvom in drugimi nadlogami.

Ktera je sedma prošnja?

Sedma prošnja je: Temoč reši nas hudega.

Kaj prosimo v sedmi prošnji?

V sedmi prošnji prosimo:

1. Da naj nas Bog sosebnost reši hudega na duši, kar je greh, in nas obvaruje večnih in časnih kazni greha.

2. Da naj nas Bog reši tudi časnih nadlog, če niso k našemu zveličanju.

3. Da naj nam Bog milost dodeli, vse nadloge in težave, ki nam jih pošlje, poterpljivo in stanovitno prenesti.

Kaj pomeni beseda „Amen“?

Amen, hebrejska (židovska) beseda, pomeni: zgodi se! ali pa; zgodilo se bode.

§. 3. Od angelskega češčenja.

Ktero molitvo katolški kristjani več del očenašu dostavljajo?

Katolški kristjani dostavljajo več del očenašu angelsko češčenje.

Kaj je angelsko češčenje?

Angelsko češčenje je molitva, s katero sveto Devico Mario, mater božjo, pred vsemi

angeli in svetniki posebno častimo in na pomoč kličemo.

Kako se moli angelsko češčenje?

Angelsko češčenje se tako moli: Češčena si Maria, gnade*) polna, Gospod je s tebo. Žegnana (blagoslovljena) si med ženami, in žegnan (blagoslovljen) je sad tvojega telesa, Jezus. Sveta Maria, mati božja! prosi za nas grešnike zdaj in o naši smertni uri. Amen.

Zakaj pravimo: Sveta Maria, mati božja?

Pravimo: Sveta Maria, mati božja; ker je sveta Devica Maria rodila Jezusa Kristusa, kateri je pravi Bog.

Kdaj katolška cérkva mater božjo posebno počasti z angelskim češčenjem?

Katolška cérkva počasti mater božjo z angelskim češčenjem posebno, kedar zjutraj, opoldne in zvečer k molitvi zvoní.

Česa se je pri tém zvonenju sosebno treba spomniti?

Pri tém zvonenju se je sosebno včlovečenja Sina božjega hvaležno in pobožno treba spomniti.

*) milosti.

III. P o g l a v j e.

Od ljubezni.

I. Razdelek.

Kaj da je kerščanska ljubezen.

Kaj se pravi kerščansko ljubiti?

Kerščansko ljubiti se pravi, Boga naj
vekšo dobroto zavolj njega samega in bližnega
zavolj Boga ljubiti, zavolj Boga vse voljno
storiti, kar nam je zapovedal.

Zakaj moramo Boga še ljubiti?

Boga moramo ljubiti tudi za to, kér je
nam neskončno dobrotljiv.

Kako moramo Boga ljubiti?

Boga moramo ljubiti č e ž vse, iz celega
svojega serca, iz vse svoje duše, iz vse svoje
pameti in iz vse svoje moči.

Kaj se pravi: Boga čez vse ljubiti?

Boga čez vse ljubiti se pravi: Boga bolj
ljubiti, kakor vse stvari, in ga raje imeti (bolj
čislati), kakor vse, kar nam more prijetno in
dopadljivo biti.

Kdo se razume z besedo: bližni?

Z besedo bližni se razume vsak človek, prijatelj in sovražnik.

Kaj se pravi bližnega ljubiti?

Bližnjega ljubiti se pravi: bližnemu dobro hoteti, mu to storiti, kar mu je prijetno in k pridru; in vse opustiti, kar mu je neprijetno in škodljivo.

Je kerščanska ljubezen potrebna?

Kerščanska ljubezen je tako potrebna, da človek, ki se svoje pameti zavé, brez ljubezni ne more večnega življenja doseči.

Kako se pokaže ljubezen do Boga in do bližnega?

Ljubezen do Boga in do bližnjega se pokaže, če spolnujemo deset zapoved božjih.

III. Razdelek.

Od deset božjih zapoved sploh.

Ktere so desetere zapovedi božje?

Po poglobitnem zapopadku so desetere zapovedi božje te le:

1. Vervaj v enega samega Boga.
2. Ne imenuj po nepridnem božjega imena.
3. Posvečuj praznik.
4. Spoštuj očeta in mater, da boš dolgo živel, in da ti bo dobro na zemlji.
5. Ne ubijaj.

6. Ne prešestvaj.

7. Ne kradi.

8. Ne pričaj po krivem zoper svojega bližnega.

9. Ne želi svojega bližnega žene.

10. Ne želi svojega bližnega blaga.

Komu je Bog dal deset božjih zapoved?

Bog je dal deset božjih zapoved Mojzesu na gori Sinaj za izraelsko ljudstvo, ko je bilo po izhodu iz Egipta v puščavi.

Je mogoče, deset božjih zapoved spolnovati?

Deset božjih zapoved spolnovati je mogoče, kér Bog vsakemu k tému potrebno milost da.

Kaj zapopadajo v sebi desetere zapovedi božje?

Perve tri zapovedi božje zapopadajo dolžnosti do Boga, drugih sedem pa dolžnosti do bližnega.

Kde se najde zapopadek deset zapoved božjih ob kratkem?

Zapopadek deset zapoved božjih se nadje ob kratkem v dveh zapovedih ljubezni.

Ktera je prva zapoved ljubezni?

Perva zapoved ljubezni je: Ljubi Gospoda svojega Boga iz celega svojega serca, iz vse svoje ušes, iz vse svoje pameti in iz vse svoje moči.

Ktera je druga zapoved ljubezni?

Druga zapoved ljubezni je: Ljubi svojega bližnega, kakor sam sebe.

Kako razlaga Kristus zapoved ljubezni do bližnega?

Kristus razlaga zapoved ljubezni do bližnega s temi besedami: Vse, karkoli hočete, da bivam ljudje storili, tudi vi njim storite. V tém je postava in preroki.

Kaj se mora pri vsakej zapovedi pomniti?

Pomniti se mora, da je v vsaki zapovedi nekaj zapovedanega, nekaj pa prepovedanega.

III. Razdelek.

Od deset božjih zapovedi posebej.

§. 1. Od prvih treh zapovedi, ktere zapovedajo dolžnosti do Boga.

Kaj je v prvi zapovedi zapovedanega?

V prvi zapovedi je zapovedano, v enega Boga verovati, ga moliti, v njega upati, njega ljubiti.

Kaj je v prvi zapovedi prepovedanega?

V prvi zapovedi je prepovedano: Nevéra, malikovanje, krivovérstvo, vedeževanje, prazna véra, vraže (copernija); prepovedano je: sovražiti Boga, obupati, ne zaupati, ali pa prederzno zaupati v božjo milost.

Ali ni zoper peto zapoved, angele in svetnike častiti in na pomoč klicati?

Ni zoper prvo zapoved, marveč dobro in koristno je, angele in svetnike častiti in na pomoč klicati.

Zakaj kličejo katolški kristiani angele na pomoč?

Katolški kristiani kličejo angele na pomoč, ker so ljudem za varhe dani; ker ljudi ljubijo; za njih zveličanje skerbé, in za nje prosijo; ker vedno Boga gledajo in mu tudi molitvo ljudi darujejo.

Zakaj kličejo katolški kristiani tudi svetnike na pomoč?

Katolški kristiani kličejo tudi svetnike na pomoč, ne kakor da bi iz lastne moči pomagati mogli, ampak zato, ker so priyatli božji, in tudi za ljudi pri Bogu prosijo.

Ali je zoper prvo zapoved, podobe imeti in častiti?

Podobe imeti in častiti ni zoper prvo zapoved božjo; zakaj ta le prepoveduje podobe delati za to, da bi jih molili.

Zakaj katolški kristiani podobe časté?

Katolški kristiani časté podobe, ker nam kaj častitljivega, postavimo: božjo osébo, ali mater božjo, ali angela ali kakega svetnika pred oči stavijo. Češčenje ni namenjeno podobi, ampak tému, kogar podoba pomeni.

Kaj je v drugej zapovedi prepovedanega?

V drugej zapovedi je prepovedano, božjemu imenu nečast delati.

Kako se božjemu imenu nečast dela?

Božjemu imenu se nečast dela :

1. Z vsakim grehom.
2. Posebno z bogokletstvom (preklinovanjem) : kedar se od prave vére in od svetnikov zaničljivo govori.
3. Kedar kdo brez potrebe ali celo po krivem priseže.
4. Kedar se Bogu storjena obljuba prelomi.
5. Kedar se božje ime brez potrebe in brez časti izreče.
6. Kedar kdo božjo besedo ali pači, ali pa napčno (na zlo) obrača.

Kaj je v drugej zapovedi zapovedanega?

V drugej zapovedi je zapovedano, božje ime posvečevati in s častjo izrekovati.

Kako se božje ime posvečuje?

Božje ime se posvečuje :

1. Ako Boga naravnost pred vsim svetom spoznamo.
2. Ako Boga v dušnih in telesnih potrebah na pomoč kličemo.
3. Ako s pravično prisego Boga na pričo pokličemo, da bi kako reč verjetno storili.
4. Ako Bogu storjene obljube zvesto spolnimo.
5. Ako božjo besedo pridno in s pobožnostjo poslušamo.
6. Ako vse, kar počnemo, k časti in slavi božjega imena storimo in Bogu darujemo (izročamo).

Kaj je v tretjej zapovedi zapovedanega?

V tretjej zapovedi je zapovedano, v nedeljo, ktera je že od apostolskih časov k spominu Kristusovega vstajenja v naš praznik odločena, od dela prenehati in počivati, in pobožne dela opravljati.

Kaj je v tretjej zapovedi prepovedanega?

V tretjej zapovedi je prepovedano:

1. Vse hlapčevsko delo brez potrebe in brez pravega dovoljenja.

2. Vse druge pravila, ktere temu dnevu ali nečast delajo, ali pa njegovo posvečevanje odvrčajo ali zaderžujejo.

§. 2. Od sedem poslednih zapovedi, ktere imajo v sebi dolžnosti do bližnega.

Kaj je v četrtej zapovedi zapovedanega?

V četrtej zapovedi je posebno zapovedano, da naj otroci svoje stariše ljubijo, spoštujejo in jim strežijo; da naj jim bodo v vsem, kar ni zoper božjo zapoved, pokorni, naj jim v dušnih in telesnih potrebah pomagajo in za nje molijo.

Kaj je v četrtej zapovedi prepovedanega?

V četrtej zapovedi je prepovedano, svojim starišem nepokornim biti, jih sovražiti,

zaničevati, zasramovati, zmérjati ali preklinjati, jih v potrebah zapustiti ali jim škodovati.

Kaj je obljubljeno otrokom, kateri (koji) to zapoved spolnijo?

Otrokom, koji to zapoved spolnijo, je dolgo življenje in sreča obljubljena.

Česa se je otrokom bati, kateri te zapovedi ne spolnijo?

Otrokom, kateri te zapovedi ne spolnijo, se je bati prav hudih časnih in večni kazni.

Ali četerta zapoved samo otroke in stariše zadeva?

Četerta zapoved ne zadeva samo otrók in pa starišev, temoč tudi vse podložne in vse njihove duhovske in deželske gosposke (vlade), kakor tudi učitelje in vse tiste ljudi, ki so zavolj svoje starosti in veljave časti vredni.

Ktere dolžnosti imajo podložni?

Podložni so dolžni proti svojim vekšim in predpostavljenim, naj si bodo dobri ali hudi, se tako zadržati, kakor otroci proti svojim starišem. Veči del vse, kar je otrokom do njih starišev zapovedano in prepovedano, je tudi podložnim do njih vekših zapovedano in prepovedano.

Kaj je v petej zapovedi prepovedanega?

V petej zapovedi je prepovedano, umoriti ali pa poškodovati koga drugega ali pa samega sebe.

Kaj še več je v petej zapovedi prepovedanega?

V petej zapovedi je tudi prepovedano: jeza, sovraštvo, pohujšanje in vsako razžaljenje bližnega.

Kaj je v petej zapovedi zapovedanega?

V petej zapovedi je zapovedano:

1. Mir in edinstvo (zlogo) imeti z vsakim, tudi s tistimi, ki so nas razžalili.

2. Vsakemu dobre zglede davati.

3. Bližnemu dušne in telesne dobrote skazovati.

Kaj je v šestej zapovedi prepovedanega?

V šestej zapovedi je prepovedano vse nečisto djanje, nečisto obnašanje in nečiste besede, radovoljno dopádanje in privoljenje pri nečistih mislih in željah; in vse, kar v nečitost napeljuje.

Kaj pa napeljuje v nečitost?

V nečitost napeljuje: Nečimerna in nesramna noša (obleka), lenoba, nezmerčnost v jedi in pijači, preprijazno pečanje (pajdaštvo) z osebami drugega spola, radoglednost (zijavnost) oči in branje nečistih knjig ali pisov.

Kaj je v šestej zapovedi zapovedanega?

V šestej zapovedi je zapovedano, se na duši in na telesu čisto zadržati, in sicer celo v mislih, besedah in v obnašanju; tudi je zapovedano, se vseh grešnih priložnosti skerbno ogibati.

Kaj je v sedmej zapovedi prepovedanega?

V sedmej zapovedi je prepovedano: Tatvina, goljfija pri meri in vagi (tehtnici), prideržanje ptujega (ljudskega) blaga in zasluženega plačila, oderti-ja pri posojevanju, in vse poškodovanje bližnega na njegovem premoženju in na njegovih pravicah.

Kaj je v sedmej zapovedi zapovedanega?

V sedmej zapovedi je zapovedano, vsakemu svoje pustiti, dati in opraviti, ukradeno blago poverniti in storjeno škodo popraviti.

Kaj je v osmej zapovedi prepovedanega?

V osmej zapovedi je prepovedano: kriva priča, kriva tožba, vse laži, tudi laži iz šale (norčije) in v sili, obrekovanje, opravljanje krivo natolcovanje (sum); prederzna sodba, podpihovanje.

Kaj je v osmej zapovedi zapovedanega?

V osmej zapovedi je zapovedano: resnica (istina), odkrito serčnost v govoru in v djanju, poganjanje za dobro ime bliž-

nega, preklic obrekovanja in opravljanja.

Kaj prepovedujete posledne dve zapovedi?

Posledne dve zapovedi prepovedujete vse poželenje tega, kar je drugih.

Kaj je v poslednjih dveh zapovedih zapovedanega?

V poslednjih dveh zapovedih je zapovedano: čitost serca, krotenje hudega poželenja, in posebno ne nobenih želj do tega imeti, kar ni naše.

Zakaj je Bog tudi naše poželenje in hotenje postavi podvergel?

Bog je tudi naše poželenje in hotenje postavi podvergel, da bi nam pokazal:

1. Da je Gospod naših serc.
2. Da mu ni nič skritega od vsega tega, kar se v našem sercu godi.
3. Da je njegova postava veliko boljša, kakor vse človeške postave, ktere nam le vunnajne dela zapovedati morejo, ne pa tudi naših notrajnih misli.

4. Da, ako hočemo greh zatreti, je treba zadušiti ga prec pri njegovem viru (izviri), ki je hudo poželenje.

Kaj se učimo iz poslednjih dveh zapoved?

Iz poslednjih dveh zapoved se učimo, da kristianu ni zadosti zapovedane dolžnosti le zvunajno spolnovati, ampak da mora tudi znotraj voljo imeti, to je, iz celega serca

pripravljen biti, vse storiti, kar je zapovedano, in vse opustiti, kar je prepovedano.

Kaj je Bog tistim obljubil, kateri (koji) njegove zapovedi spolnujejo?

Bog je tistim, koji njegove zapovedi spolnujejo, večno življenje in tudi na tém svetu mnogo srečo in žegen (blagoslov) obljubil.

IV. Razdelek.

Od cerkvenih zapovedi sploh.

Ali smo dolžni, cerkvene zapovedi spolnovati?

Dolžni smo, cerkvene zapovedi spolnovati:

1. Kér nam četerta božja zapoved dolžnost nalaga, duhovsko i deželjsko vlado (gospodsko) ubogati.

2. Kér je Kristus, naš božji postavodajavec v evangelju naravnost zapovedal, cerkvo slušati.

Ktere so cerkvene zapovedi, ki nam jih je posebno treba vedeti in spolnovati?

Cerkvene zapovedi, ki nam jih je posebno treba vedeti in spolnovati, so petére:

1. Posvečuj zapovedane praznike.

2. Bodi ob nedeljah in zapovedanih praznikih s spodobno pobožnostjo pri svetej maši.

3. Posti se zapovedane postne dni, namreč štiridesetdenski post, kvaterne in druge zapovedane postne dni; zderžuj se tudi ob petkih in sobotah mesnih jedi.

4. Spovej se svojih grehov postavljenemu spovedniku k manjšemu (vsaj) enkrat v letu, in o velikonočnem (vuzémskem), času prejmi sveto rešno telo.

5. Ne obhajaj ženitbe (svatovščine) o prepovedanih časih.

V. Razdelek.

Od cerkvenih zapoved posebej.

§. 1. Od prvih dveh cerkvenih zapovedi.

Kako se glasi prva cerkvena zapoved?

Perva cerkvena zapoved se tako glasi: Posvečuj zapovedane praznike (svetke).

Kaj zapoveduje círква v pervej zapovedi?

Círква zapoveduje v pervej zapovedi, praznike ravno tako praznovati ali posvečevati, kakor nedelje, torej tudi o praznikih (svetkih) počivati, ne delati, marveč pobožne dela opravljati.

Kaj prepoveduje círква v pervej zapovedi?

Círква prepoveduje v pervej zapovedi vse tisto, kar je v nedeljo prepovedano, namreč:

1. Vse hlapčevske dela brez potrebe in pravega dovoljenja, ktere dela so, kakor v nedeljo, celi den prepovedane.

2. Take opravila in veselice, ktere temu dnevu ali nečast delajo, ali njegovo posvečevanje zavérajó.

Kako se glasi druga cerkvena zapoved?

Druga cerkvena zapoved se tako glasi: Bodi ob nedeljah in zapovedanih praznikih s spodobno pobožnostjo pri svetej maši.

Kaj je v drugi cerkveni zapovedi zapovedanega?

V drugi cerkveni zapovedi je zapovedano, ob nedeljah in zapovedanih praznikih pri celej svetej meši s pobožnostjo biti.

Kaj moramo storiti, da nedelje in praznike po namenu cérkve posvečujemo?

Da nedelje in praznike po namenu cérkve posvečujemo, moramo ne le pri svetej meši biti, ampak tudi pridigo pazno (zamerklivo) poslušati, zakrament svete pokore in presvetega rešnega telesa prejemati, duhovne knjige brati, pri popoldenskej službi biti in druge dobre dela opravljati.

Kaj je v drugi cerkveni zapovedi prepovedanega?

V drugi cerkveni zapovedi je sosebno prepovedana lenoba v službi božji ob nedeljah in praznikih, kakor je na primér:

1. Če kdo ni pri celej svetej meši, ali ne s pobožnostjo, ali pa če je pri pridgi malokdaj.

2. Če se čas zapovedane službe božje porabi z jedjo, pijačo igro in drugim razveseljevanjem, ktero od božje službe odvraca.

1. O d s v e t e m e š e .

a. Kaj je sveta meša in kaj se pri njej godi.

Kaj je sveta meša?

Sveta meša je nekervava daritva novega zakona (zaveta), vedni spomin kervave daritve, ktero je Jezus Kristus na križu opravil.

Kdo je sveto mešo postavil?

Jezus Kristus je pri zadnej večerji sveto mešo postavil.

Kako je Jezus Kristus sveto mešo postavil?

1. Jezus Kristus je vzel kruh in kelih (časo) z vinom. 2. Je oboje požegnal (blagoslovil) in rekel nad kruhom: To (ovo) je moje telo; in nad kelihom: To (ovo) je kelih moje kervi. 3. Je dal oboje pričujočim apostolom zavžiti, 4. Je zapovedal: To storite k mojemu spomenu.

Kdo opravlja daritvo svete meše?

Pri svetej meši se nevidno Jezus Kristus sam daruje za nas svojemu nebe-

škemu očetu; vidno pa mešnik to daritvo opravlja.

Zakaj opravlja mešnik sveto daritvo meše?

Mešnik opravlja daritvo svete meše:

1. Da spoznamo najvekše gospodstvo božje, naj večjo oblast, ktero ima Bog čez vse stvari.
2. Da zahvalimo Boga za vse njegove dobrote.
3. Da bi zadobili od Boga odpusčenje grehov.
4. Da bi sprosili od Boga vse tiste milosti, katerih potrebujemo.

Komu se daritva svete meše daruje?

Daritva svete meše se daruje in se sme darovati le samemu Bogu.

Za koga daruje mešnik daritvo svete meše?

Mešnik daruje daritvo svete meše za žive in mrtve.

b. Kako se mora pri svetej meši biti.

Kako moramo biti pri svetej meši?

Pri celej svetej meši moramo biti, nobenega njenih imenitniših delov ne smemo po nemarnem zamuditi; ni pa zadosti, da smo le pričujoči, kedar se bere, ampak moramo tudi 1. pazljivo, 2. spodobno, in 3. pobožno pri njej biti.

Kteri so naj imenitniši deli svete meše?

Najimenitniši deli svete meše so: evangelj, darovanje, povzdigovanje, obhajilo.

Kaj se mora pri evangelju storiti?

Pri evangelju se moramo spomniti, da je dolžnost, evangelske nauke poznati, jih pred vsim svetom terditi, se za nje ponašati in po njih živeti.

Kaj se mora pri darovanju storiti?

Pri darovanju moramo svojo misel z mešnikovo mislijo skleniti in se Bogu darovati.

Kaj se mora pri obhajilu storiti?

Pri povzdigovanju moramo Jezusa Kristus pod podobama kruha in vina moliti, in spoznati, se na persi terkaje, da so naši grehi Jezusove smerti krivi. Moramo svoje grehe obžalovati in véro, upanje in ljubezen obuditi.

Kaj se mora pri obhajilu storiti?

Pri mešnikovem obhajilu, ako k obhajilu ne gremo, moramo to v duhu storiti, to je, moramo želje imeti, telo Jezusa Kristusa vredno prejeti.

2. O d pridig.

Kaj še gre k službi božji?

Pridiga, poslušanje božje besede, gre tudi k službi božji.

Zakaj moramo pridige poslušati?

Pridige moramo poslušati:

1. Kér se v pridigah božja beseda oznanuje in razlaga.

2. Kér prav malo kristianov resnice svete vére razločno in do čistega vé; kér jih veliko v mladosti ne pošluša zadosti dolgo in zadostipazno kerščanskega nauka, v katerem se vérke in djanske resnice do čistega razkladajo.

Kaj mora storiti, kdor hoče iz pridig dušenprid ali dobiček imeti?

Kdor hoče iz pridig dušen prid imeti mora 1. brez razmišljenosti, z veliko pazljivostjo (zamerkljivostjo) poslušati. 2. Kar je rečenega, mora na se obračati, ne na druge. 3. Poslednič mora resno voljo imeti in si prizadevati, da nauke pridgarjeve spolnuje.

§. 2. Od poslednjih tréh cerkvenih zapovedi.

Kako se glasi tretja cerkvena zapoved?

Tretja cerkvena zapoved se tako glasi: Posti se zapovedane postne dni, namreč štirdesetdenski post, kvaterne in druge zapovedane postne dni; zderžuj se tudi o petkih in sobotah mesnih jedi.

Kaj zapoveduje tretja cerkvena zapoved?

Tretja cerkvena zapoved zapoveduje, zderžati se o petkih in sobotah mesnih jedi, druge (ostale) zapovedane postne dni pa tudi vseh mlečnih in jajčnih jedi, ako jih ne pripusti vživati sploh veljavna navada, kakoršna je pri nas in po nemških deželah.

Kaj se mora še storiti, da se tretja cerkvena zapoved popolnoma dopolni?

Da se tretja cerkvena zapoved popolnoma dopolni, si mora človek o zapovedanih postnih dneh tudi kaj pritergati, kar se zgodi, če se taki den le enkrat do sitega najé.

Kako se glasi četrta cerkvena zapoved?

Četrta cerkvena zapoved se tako glasi: Spovej se svojih grehov postavljenemu spovedniku k manjšemu (vsaj, barem) enkrat v letu, in o velikonočnem času préjmi sveto rešnotelo.

Kaj zapoveduje četrta cerkvena zapoved?

Četrta cerkvena zapoved zapoveduje spoved vsako leto naj manj enkrat, in tudi sveto obhajilo o velikonočnem (vuzemskem) času.

Kako se glasi peta cerkvena zapoved?

Peta cerkvena zapoved se tako glasi: Ne obhajaj ženitbe o prepovedanih časih.

Kaj prepoveduje peta cerkvena zapoved?

Peta cerkvena zapoved prepoveduje, od prve adventne nedelje do praznika (svetka) svetih tréh kraljev ali Kristusovega razglašanja in od pepelnične srede do prve nedelje po veliki noči (do bele nedelje) ženitbo obhajati.

IV. Poglavje.

Od svetih zakramentov.

I. Razdelek.

Od svetih zakramentov sploh.

Kaj je zakrament?

Zakrament je vidno znamenje nevidne milosti, po Kristusu Gospodu k našemu posvečenju postavljeno.

Kako nas sveti zakramenti posvečujejo?

Sveti zakramenti nas posvečujejo, kér nam eni z novega ali navadno posvečujočo milost in opravičenje dodelé, eni pa to milost v nas pomnožijo.

Po katerih zakramentih se nam navadno posvečujoča milost in opravičenje podeli?

Posvečujoča milost in opravičenje se nam navadno podeli po zakramentih kersta in pokore.

Od koga imajo zakramenti svojo moč?

Zakramenti imajo svojo moč od svojega začetnika Jezusa Kristusa.

Koliko je zakramentov, in kateri so?

Sedem zakramentov je, in so le ti (ovi):

1. Sveti kerst.
2. Sveta birma.
3. Sveto rešno telo.
4. Sveta pokora.
5. Sveto posledno olje.
6. Sveto mešnikovo posvečevanje.
7. Sveti zakon.

III. Razdelek.

Od svetih zakramentov posebej.

§. 1. Od zakramenta sv. kersta.

Kaj je sveti kerst?

Sveti kerst je prvi in naj potrebniši zakrament, v katerem je človek z vodo in božjo besedo od izvirnega (poerbanega) greha in od vseh drugih storjenih grehov, če jih je kaj pred kerstom storil, očiščen in v Kristusu kakor nova stvar prerojen in posvečen.

Zakaj se veli svetemu kerstu prvi zakrament?

Svetemu kerstu se veli prvi zakrament, kér mora človek popred kerščen biti, preden more kak drugi zakrament prejeti.

Zakaj se sveti kerst imenuje naj potrebníši zakrament?

Sveti kerst se imenuje naj potrebníši zakrament, kér ne more nihče tudi noben otrok ne, brez kersta zveličan biti.

Kaj dodeli zakrament svetega kersta?

Zakrament svetega kersta dodeli:

1. Odpuščenje izvirnega greha in drugih pred kerstom storjenih grehov; tudi vseh večnih in časnih kazni.

2. Pri njem zadobi naša duša milost božjo, po kateri smo opravičeni, otroci božji in dedíči (erbi) večnega zveličanja.

3. Tisti, kateri sveti kerst prejmejo, grejo v cérkvo božjo in postanejo njeni udi.

4. Duši se vtisne neizbrisljivo znamenje, torej se tudi sveti kerst ne more več ko enkrat (enpot) veljavno in brez smertnega greha prejeti.

Kdo sme kerstiti?

V sili smé vsak kerstiti; zvun sile pa imajo le škofi in fajmoštri pravico kerstiti; z njih prípuščenjem pa smejo tudi drugi mešniki in diakoni kerstiti.

Kaj mora storiti, kdor kerščuje ?

Kdor kerščuje, mora :

1. Misel imeti, tako kerstiti, kakor je Jezus Kristus zapovedal.

2. Mora človeka, katerega kerščuje s pravo (naturno) vodo oblit.

3. Mora med oblivanjem te (ove) besede izreči: Jaz te kerstim v imenu Očeta in Sina in svetega Duha.

Čemu so kerstni botri?

Botri in botre (goteji in gotice, kumi in kume) so dolžni tiste, ktere so pri svetem kerstu deržali, ako jim stariši vmerjejo, ali pa svojo dolžnost zanemarijo, v kerščanski véri dobro podučiti.

§. 2 Od zakramenta svete birme.

Kaj je sveta birma?

Sвета birma je zakrament, v kterem je kerščen človek s sveto križmo in božjo besedo od svetega Duha v milosti poterjen, da svojo véro stanovitno spozna in po njej živi.

Kaj dodeli sveta birma?

Sвета birma pomnoži posvečujočo milost božjo in dá posebno milost, da kerščen človek svojo véro stanovitno pozna in terdi, in po njej

živi. Vtisne tudi duši neizbrisljivo znamenje; zatoorej človek ne smé več ko enkrat birman biti.

Kakošen mora biti, kdor sveto birmo vredno prejeti hoče?

Da kdo sveto birmo vredno préjme, mora biti v milosti božji; odraščeni pa morajo še verh tega v véri in posebno v tem, kar ti zakrament zadene, dobro podučeni biti, morajo se tudi z molitvijo in z drugimi dobrimi deli k temu pripravljati.

Ali se tudi k birmi botri jemljejo?

Tudi k birmi se botri jemljejo.

§. 3. Od zakramenta presvetega rešnega telesa.

Kaj je zakrament svetega rešnega telesa?

Zakrament svetega rešnega telesa je naj svetejši zakrament; je pravo telo in prava kerv našega Gospoda Jezusa Kristusa pod podobo kruha in vina.

Kako je telo in kerv Jezusa Kristusa v presvetem rešnem telesu pričujoče?

1. Pod podobo kruha je živo telo Jezusa Kristusa pričujoče, torej je tudi njegova kerv in njegova duša pričujoča. 2. Pod podobo vina ni le kerv, nego (temoč) tudi telo Jezusa Kristusa: pod vsako podobo, tudi

v naj manjšej drobtinici ali kapljici je celi Kristus pričujoč kakor Bog in človek.

Kaj sledi iz tega ?

Iz tega sledi :

1. Da moramo Jezusa Kristusa v presvetem rešnem telesu moliti.

2. Da tisti, koji (kteri) zakrament oltarja tudi le pod eno pododo, ali tudi le jeden kosček svete hostie zavžije, celega Kristusa prájme, to je, ne le njegovo telo, nego tudi njegovo kerv.

3. Da Jezus Kristus dotle, dokler podobe niso povžite, pod njimi zmirmom pričujoč ostane.

Kdaj in zakaj je Jezus Kristus sveto rešno telo postavil ?

Jezus Kristus je sveto rešno telo pri zadnej večerji postavil, ko je s svojimi učenci velikonočno jagnje jedel :

1. V spomin svojega terplenja in svoje smerti.

2. Da daje dušam vérnih kristianov hrano za večno življenje.

Ali smo dolžni, zakrament svetega rešnega telesa prejemati ?

Dolžni smo zakrament svetega rešnega telesa prejemati, kér ga je Jezus Kristus pre-

jemati terdo zapovedal in ga zato postavil, da nam v njem hrano za večno življenje daje.

Kdaj smo dolžni, sveto rešno telo prejeti?

Po četrtej cerkvenej zapovedi smo dolžni pod smertnim grehom vsaj enkrat v letu, in scer o velikonočnem času sveto rešno telo prejeti.

Je treba tudi ob drugih časih ti sveti zakrament prejeti?

Treba je prejeti ti sveti zakrament tudi v smertnej nevarnosti, kér je popotnica v večno zveličanje; cérkva tudi želi, da bi ga véрни večkrat v letu prejeli, ker je duhovna jed in živež dušni.

a. Od priprave k vrednemu vžitju tega zakramenta.

Kaj mora storiti (učiniti), kdor hoče zakrament svetega rešnega telesa vredno prejeti?

Kdor hoče zakrament svetega rešnega telesa vredno prejeti, se mora k temu prav in skerbno pripraviti.

Kolikošna je priprava, ktera je potrebna k vrednemu vžitju tega zakramenta?

Priprava, ktera je potrebna k vrednemu vžitju svetega rešnega telesa, je dvojna; ena zadeva (dotiče) duso, ena pa telo.

V čem obstoji priprava na duši?

Priprava na duši obstoji v čistoti vesti in v pobožnosti serca.

Kaj se veli, čisto vest imeti?

Čisto vest imeti se veli vsaj brez smertnega greha biti, to je, biti v posvečujoči milosti božji.

V čem obstoji pobožnost serca?

Pobožnost serca obstoji v tem:

1. Da obudimo véro, upanje in ljubezen.
2. Da molimo in počastimo presveto rešno telo.

3. Da se hvaležno spomnimo smerti Jezusa Kristusa, kteremu v spomin je ti zakrament postavljen, in nam zapovedano, da ga uživamo.

4. Da se vadimo pohlevnosti in drugih kerščanskih čednosti, posebno pa ljubezni do bližnega.

Kako se mora kristian na telesu pripraviti, sveto rešno telo vredno prejeti?

Da sveto rešno telo vredno prejme, mora kristian, ako ni nevarno bolen:

1. Od dvanajste ure pretekle noči tešče biti.

2. Mora spodobno oblečen biti in z vso mogočo častjo k mizi Gospodovi pristopiti.

b. Od tega, kar je treba storiti pri vžitju presvetega rešnega telesa.

Kaj je storiti, kedar se pred obhajilom konfiteor al očitna spoved moli?

Kedar se pred obhajilom konfiteor, to je očitna spoved moli, moramo še enkrat grevengo (kes) in žalost nad svojimi grehi obuditi.

Kaj je storiti, kedar mešnik ljudem sveto hostio pokažejo?

Kedar mešnik ljudem sveto hostio pokažejo, jo moramo ponižno moliti, se na persi terkati in reči: Gospod! nésem vreden, da greš pod mojo streho, ampak reci le besedo in ozdravljena bo moja duša.

Kaj je storiti pri prejemanju svete hostie?

Pri prejemanju svete hostie se usta spodobno odpró, jezik se na spodno ustnico (žnabel) položi, bel pert, ako je pripravljen, se pred se vzame, in tičas se prejme in zavžije sveta hostia; pa se ne smé ne žvékati (žvečiti), ne dolgo v ustih imeti.

c. Od tega, kar je po svetem ohajilu storiti.

Kaj je po svetem ohajilu storiti?

Po svetem ohajilu moramo:

1. Jezusa Kristusa zahvaliti za neskončno milost, katero nam je skazal, da se je ponižal k nam priti.

2. Ga v ponižnosti moliti.

3. Se njemu darovati.

4. Ga prositi, da naj s svojo milostjo vedno pri nas ostane.

5. Véro, upanje in ljubezen obuditi, in vse storjene dobre sklepe (naprejevzetja) ponoviti.

6. Mu vse svoje dušne in telesne potrebe in težave potožiti.

§. 4. Od zakramenta svete pokore.

Od tega, kar je od tega zakramenta sosebno vedeti treba.

Kaj je zakrament svete pokore?

Zakrament svete pokore je zakrament, v katerem za to postavljen mešnik na božjem mestu grešniku po kerstu storjene grehe odpusti, ako se jih zgrévano in do čistega spové, in tudi resno voljo ima, se poboljšati in pravo pokoro delati.

Je zakrament svete pokore vsem potreben?

Ti (ovi) zakrament je vsem potreben, kateri (koji) so po svetem kerstu smertno grešili.

Kaj zadobimo v zakramentu svete pokore?

V zakramentu svete pokore zadobimo: 1. odpuščenje grehov, 2. odpuščenje večnih kazni, 3. milost božjo, 4. mir vesti.

Kaj se veli pravo pokoro delati?

Pravo pokoro delati se veli, se k Bogu verniti, od katerega smo se z grehom odvernili, svoje grehe merziti, se jih resnično kesati, se jih spovedati in za nje zadostiti (zadosti storiti).

Kaj je k zakramentu pokore potrebno?

K zakramentu pokore je ovih pet reči potrebnih: 1. Izpraševanje vesti, 2. grevenga ali kès, 3. terden sklep ali naprejvzetje, 4. spoved, 5. zadostilo ali naložena pokora.

a. Od izpraševanja vesti.

Kaj se veli vest izpraševati?

Vest izpraševati se veli pomisliti, kaj smo grešili od zadne spovedi, ali pa od tistega časa, ko smo začeli greh spoznavati.

Kaj se mora pri izpraševanju vesti naj poprej storiti?

Pri izpraševanju vesti se mora naj poprej sveti Duš na pomoč poklicati, da naj nas razsveti in nam da spoznati, kaj in v čem smo grešili.

Kaj je po tem storiti?

Po tem je treba pomisliti :

S p l o h :

Ali nismo grešili z mislimi, z željami, z besedami, ali pa clo v djanju. Zravno se mora tudi misliti na sorto (pleme) in število velikih grehov, in tudi na okolščine, ktere (koje) greh nekoliko povékšajo, ali ga pa spremené.

P o s a m e z n e m :

1. Ali se nismo pregrešili zoper deset božjih ali pet cerkvenih zapovedi.

2. Ali nismo krivi enega ali več lastnih, ali pa tudi tujih grehov.

3. Ali nismo opustili, bližnemu dela usmiljenosti skazovati, ali druge dobre dela, ktere (koje) smo bili storiti dolžni.

4. Ali smo dolžnosti svojega stana spolnili, ali jih nismo spolnili.

Kaj se mora pri izpraševanju hudih (zlih) misli in želj pomisliti ?

Pri izpraševanju hudih (zlih) misli je treba pomisliti, ali smo imeli nad njimi radovoljno dopadanje ali ne, in pri željah, ali smo v nje dovolili ali ne, dasiravno se djanje ni zgodilo.

Kako se pri izpraševanju vesti števila smertnih grehov spomnimo?

Pri izpraševanju vesti se števila smertnih grehov spomnimo, če pomislimo, ali smo greh vsák den, teden ali mésec storili, in kolikokrat na den, v tednu, v mescu.

b. Od grévenga.

Kaj je grévenga ali kes?

Grévenga ali kes je stud (ali gnus) nad grehom, ki je naj vekše zlo (hudo), in znotrajna žalost zavolj žaljenja božjega, sklenjena s terdnim sklepom, Boga ne več (ne više) žaliti.

Kakova mora grévenga biti?

Grévenga mora biti: 1. znotrajna, 2. čeznatura, 3. čez vse, in 4. splošna.

Kdaj je grévenga znotrajna?

Grévenga je znotrajna, kedar ní le v ustih, ampak tudi v sercu, to je, ako grešnik ne veli samo z besedo, da ga gréva, marveč je tudi v sercu ganjen.

Kdaj je grévenga čeznatura?

Grévenga je čeznatura, ako grešnika milost svetega duha in čeznatura nagibi k grévengi obudé.

Kdaj pa je samo naturna?

Samo naturna je, ako grešnik iz zgoli naturnih nagibov greh obžaluje in studi, postavimo zato, kér je v časno nesrečo, sramoto ali škodo (kvar) prišel.

Ali more zgoli naturna grévenga odpuščenje pri Bogu zadobiti?

Zgoli naturna grévenga ne more odpuščenja pri Bogu zadobiti.

Kdaj je grévenga čez vse?

Grévenga je čez vse, ako grešnika več (više) gréva, da je Boga žalil, kakor da bi bil vse na svetu zgubil.

Kdaj je grévenga splošna?

Grévenga je splošna, ako obseže vse grehe brez izjemka.

Kolikérna je čeznatura grévenga?

Čeznatura grévenga je dvojna, popolnoma in nepopolnoma.

Kaj je popolnoma grévenga?

Popolnoma grévenga je čeznatura žalost in čeznaturen stud nad grēhom, kér je žalil grešnik Boga, naj vekšo dobroto, ki jo čez vse ljubi; zravno tega se mora pa tudi

resen (resničen) sklep storiti, Boga ne več žaliti.

Kako se popolnoma grévenga obudi?

Popolnoma grévenga se tako (ovako) obudi:

Moj Bog! vsi moji storjeni grehi so mi iz serca žal, kér sem tebe, svojega preljubeznivega Boga, tebe vso svetost in neskončno dobroto, katero iz celega serca ljubim, ž njimi žalil. Terdno sklenem, s tvojo milostjo svoje življenje poboljšati, in vse, tudi smert raji preterpeti, kakor tebe, svojega Boga, tebe neskončno svetost in dobroto, še kdaj s kakim grehom žaliti. Daj mi milost spolniti (ovi) moj sklep. To (ovo) te prosim po neskončnem zasluženju tvojega božjega Sina, našega Gospoda in Zveličarja Jezusa Kristusa.

Kaj moramo storiti, da popolnoma grévengo obudimo?

Da popolnoma grévengo obudimo, moramo: 1. Boga njegove milosti prositi. 2. Si k sercu gnati in premisliti, kdo je tisti, ktereга smo žalili. 3. Se moramo v obudi grévenge večkrat vaditi.

Kdaj je človek dolžen popolnoma grévengo obuditi?

Človek je dolžen popolnoma grévengo obuditi: 1. Kedar ima kak sveti zakrament prejeti, pa ni v milosti božji, in nima priložnosti se spovedati. 2. Kolikorkrat je v kaki smertni nevarnosti.

Kdaj je še dobro, popolnoma grévengo obuditi?

Prav dobro je popolnoma grévengo vsak den obuditi, sosebnost pa, preden se spat gre.

Kaj dodeli popolnoma grévenga?

Popolnoma grévenga dodeli odpuščenje vseh grehov tistim, kateri (koji) nimajo priložnosti se spovedati, pa imajo resno voljo, kakor hitro bo mogoče, k spovedi iti.

Kaj je nepopolnoma grévenga?

Nepopolnoma grévenga je čeznatura žalost in gnus nad grehom, ali za to, ker je greh sam na sebi ostuden, ali pa za to, ker zgubo nebes in večno peklensko kazen s sebo prinese; zravno teda se mora terdno skleniti, Boga nič več ne žaliti.

Kaj mora grešnik, kateri nepopolnoma grévengo obudi, še več (više) storiti?

Grešnik, kateri nepopolnoma grévengo obudi, mora po zasluženju Jezusa Kristusa odpuščenje svojih grehov upati, in Boga, začetnika vse pravice in svojega lastnega opravičenja, ljubiti začeti.

Kako se nepopolnoma grévenga obudi?

Nepopolnoma grévenga se tako (ovako) obudi: Moj Bog! žal mi je iz celega serca, da sem te žalil. Resnično (istinito) studim in iz serca sovražim svoje grehe, nekaj zavolj njih gnusobe, nekaj pa tudi za to, kér sem ž njimi nebesa zgubil in pekel zaslužil. In kakor zlo greh sovražim in čertim, tako zlo ljubim od zdaj (sada) za naprej pravico, in tebe o moj Bog! ki si vir in začetnik vse pravice. Upam od tvojega neskončnega usmiljenja po zasluženju Jezusa Kristusa, mojega Zveličarja, odpusčenje vseh svojih storjenih grehov, in terdno sklenem s tvojo milostjo v prihodno ne več grešiti.

c. Od terdnega sklepa ali predvzetja.

Kaj je terden sklep ali predvzetje?

Terden sklep je resnična volja, svoje življenje poboljšati in ne več grešiti?

Kaj mora storiti, kdor ima resnično voljo se poboljšati?

Kdor ima resnično voljo se poboljšati, mora:

1. Varovati se vseh grehov, kakor tudi bližnjih priložnosti i nevarnosti, ktere v greh napeljujejo.

2. Ustavljati se vsemu nagnenju (nagonu) k grehu, in se poslužiti vseh pripomočkov (sredstev), ki so k ohranjenju milosti potrebni.

3. Ptuje blago poverniti in popraviti pohujšanje, katero je z grehom napravil, in škodo (kvar), ktera se je bližnemu na njegovem poštenju, na njegovem premoženju ali kako drugače zgodila.

4. Vsem sovražnikom in razžalnikom (žaliteljem) iz serca odpustiti.

5. Vse dolžnosti svojega stana na tenko dopolniti.

d. O d s p o v e d i.

Kaj je spoved?

Spoved je zgrévano spoznanje, v katerem se grešnik pred mešnikom, ki je za to postavljen in pooblaščen, svojih storjenih grehov obtoži, da bi od njega odvezo dobil.

Káka mora spoved biti?

Spoved mora p o p o l n o m a biti.

Kedaj je spoved popolnoma?

Spoved je popolnoma, ako se grešnik vseh svojih še ne izpovedanih grehov pred spovednikom na tenko, odkritoserčno in hrez hinavščine obtoži, kakor se po skerbnem izpraševanju svoje vesti krivega spozna.

Ali spoved velja, če grešnik iz straha ali sramožljivosti kak velik greh zamolči ?

Če grešnik iz straha ali sramožljivosti kak velik greh pri spovedi zamolči, njegova spoved nič ne velja ; razun tega pa še stori nov in velik greh, s katerim zakrament svete pokore oskrune (oskverne).

Kaj je storiti grešniku, kateri je pri spovedi velik greh s premislikom ali pa iz pregrešne zanikernosti zamolčal ?

Grešnik, kateri je pri spovedi velik greh ali s premislikom ali iz pregrešne zanikernosti zamolčal, ni le dolžen zamolčanega greha se spovedati, nego se mora tudi obtožiti :

1. Pri koliko spovedih je ovi greh zamolčal.

2. Mora vse spovedi, ktere je po zamolčanem grehu opravil, ako se je pri njih velikih grehov obtožil, popolnoma ponoviti ; kakor tudi tisto spoved, pri kterej je greh zamolčal, če se je bil pri njej še kakih drugih velikih grehov obtožil.

3. Mora se spovedati, ali je, in koliko-krat v takem pregrešnem stanu sveto rešno telo prejel, in če se je to tudi o velikonočnem času zgodilo.

4. Mora povedati, če je v tem pregrešnem stanu tudi kake druge svete zakramente prejel.

Ali se je treba pri spovedi sramovati ali pa bati?

Ni treba, pri spovedi se sramovati ali pa bati:

1. Kér se nésmo sramovali grešiti pred Bogom, kateri vse vidi, in kér se nesmo bali od njega vékomaj zaverženi biti.

2. Kér je bolje, svoje grehe skrivoma spovedniku razodeti, kakor v grehu nepokojno živeti, nesrečno umreti, in sodni den zavolj tega pred vsim svetom osramotenemu biti.

3. Kér se tudi spovednik svojih slabosti zavé, in zavolj tega z grešnikom lahko usmiljenje ima.

4. Kér je spovednik pod smertnim grehom in pod sila ojstrimi časnimi in večnimi kaznimi molčati dolžen.

Kako naj grešnik pri spovedi govori?

Grešnik naj pri spovedi:

1. Vselej razločno in kolikor je mogoče, s poštenimi besedami govori.

2. Tako naj govori, da ga le spovednik sliši, ne pa tudi okoli stoječi.

Smo dolžni, se tudi malih grehov spovedati?

Malih grehov se nésmo dolžni spovedati; vendar prav dobro in koristno in svetovati je, tudi teh (ovih) se spovedati.

Kaj naj stori kristian, preden se svojih grehov spovedovati začne?

Preden se kristian svojih grehov spovedovati začne; naj poklekne, sveti križ stori in reče spovedniku: Prosim, duhovni oče! za sveti žegen (blagoslov), da se svojih grehov prav in čisto spovém.

Kaj se potém stori, ko je kristian blagoslov od spovednika prejél?

Po tem, ko je kristian blagoslov od spovednika prejél, moli, ako čas in okolščine pripusté, očitno spoved ali konfiteor, ki se tako glasi:

Jaz, ubogi grešnik, se spovém Bogu vsemogočnemu, Marii, materi božji, vsem ljubim svetnikom in vam, častitljivi mašnik in namestnik božji! da sem po svoji zadni spovedi, ktera je bila — (tukaj se pové čas zadne spovedi) — velikokrat in obilno grešil v mislih, z besedami in z djanjem; posebno se pa obtožim, da sem itd.... Zdaj se začne grešnik tako, kakor je bilo proprej rečeno, in kakor se pred Bogom krivega spozna, svojih grehov spovedovati.

Kako se spoved sklene?

Spoved se sklene s temi besedami: Ti (ovi) in vsi moji ostali znani in nezani grehi, ktere sem ali sam storil, ali pa kriv bil, da so jih drugi storili, so mi iz serca žal, ker sem Boga,

naj vekšo in prelju beznivo dobroto ž njimi žalil. Terdno sklenem, nič več ne grešiti, in vseh priložnosti v greh se varvati. Prosim vas, duhovni oče! za sveto odvezo in zveličavno pokoro.

e. Od zadostila ali naložene pokore.

Kaj je zadostilo (zadoščenje), ki je k zakramentu svete pokore potrebno?

Zadostilo, ki je k zakramentu svete pokore potrebno, so tiste (one) dela, ktere mešnik grešniku naloži, za pokoro zavolj spovedanih grehov.

Zakaj je grešnik dolžen, Bogu zadostovati, kér je že Kristus za grehe zadosti storil?

Dasiravno je Kristus za grehe zadosti storil, je vendar tudi grešnik dolžen Bogu zadostovati: 1. Kér morajo oni, kateri hočejo Kristusovega zadoščenja deležni biti, ž njim delati (zadostovati) in sami storiti, kolikor je mogoče, da popravijo nečast, ki so jo Bogu storili. 2. Kér Bóg grešnike, katerim zadolženje (krivdo) greha in večno kazen odpusti, še tudi dostikrat časno kaznuje.

Je zadostilo potreben del pri zakramentu svete pokore?

Zadostilo je tako potreben del pri zakramentu svete pokore, da bi bil drugače zakrament pokore nepopolnoma, razun ko bi bilo nemogoče zadostovati (naloženo pokoro opraviti).

Ktere dela se grešniku za pokoro nakladajo?

Molitva, post, miloščina (almožna) in druge pokorivne dela, ktere so velikosti in posebnosti grehov primerjene, se grešniku za pokoro nakladajo.

Kako se mora naložena pokora opraviti?

Naložena pokora se mora opraviti :

1. S ponižnim sercom.
2. Zvesto, kakor je bila naložena.
3. Brez odloga, berž ko je mogoče.

Ktere pripomočke še imamo, za časne kazni zadostiti?

Odpustki so tudi pripomočki za časne kazni zadostiti.

Pristavek od odpustka.

Kaj je odpustek?

Odpustek je odpuščenje časnih kazni, ktere bi po odpuščenem dolgu greha, ali v sedajnem življenju ali pa po smerti v vicah terpeti imeli.

Kaj imajo katolški kristiani od odpustka vérovati?

Katolški kristiani imajo od odpustka vérovati :

1. Da je prava cérkva od Jezusa Kristusa oblast prejela odpustke deliti.
2. Da je za nas dobro in koristno, dobivati odpustke, ki jih církev delí.

Kolikeri so odpustki?

Odpustki so dvojni: popolnoma in nepopolnoma.

Kaj je popolnoma odpustek?

Popolnoma odpustek je odpuščenje vseh časnih kazni, ktere je grešnik zaslužil.

Kaj je pa nepopolnoma odpustek?

Nepopolnoma odpustek je pa tisti, po katerem néso vse časne kazni odpuščene, ampak le nekoliko. Taki so odpustki na štirideset dni, eno ali več let.

Ali nam církva z odpustkom dolžnost odvzame, za grehe zadostovati (pokoro delati)?

Cérkva nam ne odvzame z odpustkom popolnoma dolžnosti za grehe zadostovati; ona le hoče:

1. V nas duhá pokore obuditi in nas plačati in dariti za gorečnost, s ktero spokorne dela opravljamo.

2. Hoče našej slabosti in nezmožnosti na pomoč priti, kér nam včasi ni mogoče, Bogu tako zadostiti, kakor smo dolžni.

Česa je treba, da se odpustek zadobi?

Kdor hoče odpustek zadobiti, mora:

1. V milosti božjej biti.

2. Zapovedane dobre dela opraviti.

§. 5. Od zakramenta svetege poslednega olja.

Kaj je sveto posledno olje?

Sveto posledno olje je zakrament, v katerem bolnik pomaziljenju s svetim oljem, in po zapovedani mešnikovi molitvi milost božjo prejme za ozdravo duše in večkrat tudi telesa.

Zakaj se veli temu zakramentu posledno olje?

Temu zakramentu se veli posledno olje, kér se med vsemi svetimi maziljenji, ktere je Gospod naš Zveličar svojeje cérkvi zapovedal, poslednič deli.

Kaj dodeli posledno olje?

Posledno olje dodeli:

1. Pomnoženje posvečujoče milosti božje

2. Odpuščenje malih, in tudi tistih smertnih grehov, katerih se bolnik ali iz nedolžne pozabljivosti ali pa iz nemoči ni spovedal.

3. Reši nas hudih nastopkov greha in njegovih ostankov.

4. Dodeli moč, zapeljevanju in skušnjavam hudiča ustavljati se.

5. Dodeli pomoč zoper prevelik strah in trepet zavolj bližne smerti in sodbe,

6. Dodeli tudi velikokrat telesno zdravje, ako je duši k zveličanju.

Kako naj se bolnik k poslednemu olju pripravi?

Bolnik naj se k poslednemu olju pripravi z živo véro in terdnim zaupanjem v Boga, in naj se popolnoma v božjo voljo izroči; najprej pa naj se očisti pri svetej spovedi, da bo v milosti božji, ali pa, če mu ni mogoče se spovedati, naj obudi pravo grévingo in žalost nad svojimi grehi.

Je posledno olje k zveličanju potrebno?

Posledno olje ni tako potrebno, da bi brez njega ne bilo zveličanja; vendar pa naj bolnik ne opušča ga prejeti, zavolj mnogih milosti, ktere po njim prejme.

S. 6. Od zakramenta mešnikovega posvečevanja.

Kaj je zakrament posvečevanja sploh?

Zakrament posvečevanja sploh je zakrament, po katerem tisti, ki se v cerkveno službo podajo, duhovno oblast in posebno milost prejmejo, nekatere cerkvene opravila (službe) k božjej časti in k zveličanju duš prav in sveto opraljati.

Kaj je zakrament mešnikovega posvečevanja posebej?

Zakrament mešnikovega posvečevanja posebej je zakrament, po katerem se tistim, ki se za mešnike posvetijo, oblast dodeli do pravega telesa Jezusa Kristusa, kakor tudi do njegovega duhovnega telesa, (kar so véрни kristiani).

Kako oblast dodeli mešnikovo posvečenje?

Mešnikovo posvečenje dodeli to le (ovo) oblast :

1. Da morejo mešniki kruh in vino v pravo telo in v pravo kerv našega Gospoda Jezusa Kristusa spreobrniti, in nebeškemu Očetu darovati.

2. Da morejo vérnim kristianom grehe odpustiti ali pa prideržati.

§. 7. Od zakramenta svetega zakona.

Kaj je zakrament svetega zakona?

Zakrament svetega zakona je nerazvezljiva zvez, s katero se dvoje nezavezanih, nezakonskih kerščanskih ljudi, en (jeden) možki in ena (jedna) ženska po postavi božje vzameta in zaročita, da bi jima Bog po tem zakramentu milost dal, v svojem zakonskem stanu do smerti pobožno živeti, in svoje otroke po kerščansko izgojiti (izrediti).

Kako imenuje sveti Pavel ti (ovi) zakrament?

Sveti Pavel imenuje ovi zakrament velik zakrament v Kristusu in cérkvi, kér pomeni duhovno zvez Kristusa s svojo cérkvo.

Čemu je zakonski stan postavljen?

Zakonski stan je postavljen:

1. Da se človeški rod ohrani in množi.
2. Da zakonska v ljubezni združena jeden drugemu pomagata.
3. V sredstvo zoper napčno poželenje mesa.

Je zakonski stan potreben?

Zakonski stan je sploh potreben, da se človeski rod ohrani in množi in pa potreben

za vsakega človeka posebej; zakaj nezakonski (samski) stan je za vsakega posamezno bolj popolnoma.

Kaj dodeli zakrament svetega zakona?

Zakrament svetega zakona dodeli razun pomnoženja posvečujoče milosti, še te (ove) posebne milosti:

1. Da zakonska (mož in žena) pobožno do smerti skupej živita.

2. Da svoje otroke v strahu božjem izgojita.

Kaj zapoveduje cerkva tistima, ki v zakonski stan stopita?

Cerkva zapoveduje tistima, ki v zakonski stan stopita:

1. Da ne sme med njima nobenega zadržka biti;

2. Da stopita v ti stan iz takega namena, iz katerega je postavljen.

3. Da se tudi v strahu božjem in s čisto vestjo v ti stan podasta, in zatorej poprej k spovedi in svetemu obhajilu gresta.

Kaj morata tista storiti, ktera hočeta v zakon stopiti?

Tista, ktera hočeta v zakon stopiti, morata, po trojnem oklicu, pred dvema pričama in pred svojim lastnim fajmoštrom jeden drugemu zakonsko zvestobo obljubiti in se poročiti in blagosloviti dati.

Ktere (koje) so vzajemne dolžnosti zakonskih?

Vzajemne dolžnosti zakonskih so:

1. Da v miru in po kerščansko skup živita.
2. Da mož svojo ženo, kakor svoje lastno telo ljubi, redi in varuje, in da je žena v vseh pripuščenih rečeh možu pokorna.
3. Da jeden drugega v težavah ne zapustita, temoč (nego) zvesto do smerti skup ostaneta.

Ktere so dolžnosti zakonskih do svojih otrók !

Dolžnosti zakonskih do otrók so, da jih kerščansko izgojita in za njih časno večno srečo skerbata.

V. P o g l a v j e.

Od kerščanske pravice.

Kaj je kerščanska pravica?

Kerščanska pravica je, hudega se varovati in dobro storiti.

Pervi del kerščanske pravice: Varuj se hudega.

Kteri je prvi del kerščanske pravice?

Pervi del kerščanske pravice je: Varuj se hudega.

Kaj je hudo ali zlo?

Pravo in jedino hudo ali zlo je greh.

Kaj je greh sploh?

Greh sploh je radovoljni prelom božje postave.

Kolikerin je greh?

Greh je dvojin: 1. izvirni greh; 2. djan-ski greh.

Kaj je poerbani *) ali izvirni greh?

Poerbani ali izvirni vreh je tisti (oni) greh, kterega je storil Adam v raju (v para-

*) podedovani.

dižu), mi pa po Adamu, in ktereга smo mi po njem podedovali ali poerbali.

Kaj je danski greh?

Djanski greh je prelom božje postave, ki ga človek sam radovoljno stori. Zato se tudi osebni greh imenuje.

Kako se djanski ali osebni greh stori?

Djanski alj osebni greh se stori z mislimi, z besedami, z djanjem ali, pa z opuščanjem tega, kar je kdo dolžen storiti.

Kakov razloček je med djanskimi grehi?

Razloček (razlika), med djanskimi grehi je ta: nekteri so veliki ali smertni grehi, nekteri pa mali ali odpustljivi grehi.

Kaj je smerten greh?

Smerten greh je velik prelom božje postave.

Kaj škoduje smerten greh?

Smerten greh odvzame duši duhovno življenje to je posvečujočo milost božjo, in stori človeka sovražnika božjega in večne smertni vrednega.

Kaj je odpustljivi greh?

Odpustljivi greh je majhin prelom božje postave.

Je več plemen djanskih grehov?

Razne so plemena djanskih grehov, namreč:

1. Sedem poglavitnih grehov.
2. Šest grehov v svetega Duha.

3. Štirje v nebo vpijoči grehi.

4. Devet tujih grehov.

Koji (kteri) so sedméri poglavitni grehi?

Sedméri poglavitni grehi so:

1. Napuh.

2. Lakomnost.

3. Nečistost.

4. Zavist (nevošljivost).

5. Požrešnost.

6. Jeza (serd).

7. Lenoba.

Koji so šestéri grehi v svetega Duha?

Šestéri grehi v svetega Duha so:

1. Prederzno v božjo milost grešiti.

2. Nad božjo milostjo obupati.

3. Spoznanej kerščanskej resnici se ustavljati.

4. Svojemu bližnemu zavolj božje milosti zaviden biti.

5. Do lepega opomina oterpno serce imeti.

6. V nespokori terdovratno ostati.

Se li ti grehi lahko odpusté?

Ti grehi se težko odpusté, ali pa celo ne, ne v tem, ne v prihodnem življenju.

Kteri so čvetéri v nebo vpijoči grehi?

Čvetéri v nebo vpijoči grehi so:

1. Radovoljni uboj.

2. Mutasti ali Sodomitarski greh.

3. Zatiranje ubožcov, vdov in sirot.

4. Delavcom in najemnikom zaslužek zadržavati ali utergovati.

Kteri so devetéri tuji grehi?

Devetéri tuji grehi so:

1. V greh svetovati.
2. Grešiti vелеvati.
3. V drugih greh privoliti.
4. Druge v greh napeljavati.
5. Drugih greh hvaliti.
6. K grehu molčati.
7. Greh pregledati.
8. Greha se vdeležiti.
9. Greh zagovarjati.

Drugi del kerščanske pravice.

Stori dobro.

Kteri je drugi del kerščanske pravice?

Drugi del kerščanske pravice je: Stori dobro.

Kaj je dobro?

Dobro je, kar je po božjej postavi.

Kaj je po božjej postavi?

Po božjej postavi so čednosti (kreposti) in dobre dela.

Je več plemén čednosti, ktere mora kristian izpolnovati?

Čednosti, ktere mora kristina izpolnovati, je več plemén; so božje in djanske čednosti.

Kaj so božje čednosti?

Božje čednosti so tiste (one), ktere imamo na ravnost do Boga.

Koliko je božjih čednosti?

Tri božje čednosti so: véra, upanje in ljubezen.

Je kristian dolžen, se v treh božjih čednostih vaditi?

Kristian je dolžen, se v treh božjih čednostih vaditi.

Kdaj je kristian posebno do žen, se v treh božjih čednostih vaditi?

Kristian je dolžen, se v treh božjih čednostih vaditi:

1. Kakor hitro k pameti pride.
2. Večkrat v svojem življenju.
3. Ob času hudih skušnjav zoper ove (te) čednosti.
4. V smertnej nevarnosti in na smertnej postelji.

Kako se véra obudi?

Véra se tako obudi:

Vérujem v tebe, pravi trojedini Bog, Oče, Sin in sveti Duh! kateri si

vse stvaril, kateri vse ohranjuješ in vladáš (vižáš), kateri dobro plačuješ (polonaš) in hudokaznuješ. Vérujem, da se je Sin božji včlovečil, da bi nas s svojo smerjo na križu odrešil, in da nas sveti Duh s svojo milostjo posvečuje. Vérujem in terdim vse, kar si ti o Bog! razodel, kar je Jezus Kristus učil, kar so apostoli pridigovali, in kar nam sveta Rimska katolška cérkva zapoveduje vérovati. Vse to vérujem, kér si ti, o Bog! večna in neskončna resnica (istina) in modrost, ki ne moreš ne goljfatí ne goljfan biti. O Bog! stori močnejšo, mojo véro.

Kako se upanje obudi?

Upanje se tako obudi:

Upam in se zanašam na tvojo neskončno dobroto in milost, o Bog! da mi boš po neskončnem zašluženju svojega edinorojenega Sina Jezusa Kristusa v tem življenju spoznanjepravo obžalovna je in odpuščenje grehov, po smerti pa večno zveličanje dal in dodelil, tebe od obličja do obličja gledati, ljubiti in brez konca vživati. Upam tudi od tebe potrebne pomoči vse to doseči. Upam to (ovo) od tebe, kér si ti to obljubil, kateri si vseomogočen, zvest, ne-

skončo dobrotljiv in usmiljen. O Bog! poterdi moje upanje.

Kako se ljubezen obudi?

Ljubezen se tako (ovako) obudi:

O moj Bog! ljubim te iz celega svojega serca čez vse, kér si naj vékša dobrota, neskončno popolnoma in vse ljubezni vreden; ljubim te tudi zato, kér si do mene in do vseh stvari neskončno dobrotljiv. Voščim si iz celega serca, da bi te jaz ravno tako ljubil, kakor so te tvoji naj zvestejši služabniki ljubili in te še ljubijo. Z njih ljubeznijo sklenem svojo nepolpolnoma ljubezen; povikšuj jo v meni, o dobrotljivi Gospod! boljinbolj. — Ker te tedaj resnično (istinito) in iz serca ljubiti želim, in si to terdno prizadevam, mi je iz serca žal, da sem tebe, svojo neskončno dobroto ktero čez vse ljubim, tebe svojega stvarnika, odrešenika in posvečavca serdil.

Žal mi je, da sem grešil, da sem tebe, svojega vsemogočnega Gospoda, svojega naj boljšega Očeta žalil, Terdno sklenem, vse grehe in vse hude priložnosti zapustiti, storjene grehe na dalje bolj obžalo-

vati, in nikdar več zoper tvojo sveto voljo ravnati. Vzemi me spet za svojega otroka in dodeli mi milost, ta svoj sklep dopolniti. Prosim te po neskončnem zasluženju tvojega božjega Sina, našega Gospoda in Zveličarja, Jezusa Kristusa.

Kaj so djanske čednosti?

Djanske čednosti so tiste, po katerih se djanje in zadržanje kristiana tako ravna, da je Bogu dopadljivo.

Ktere so med djanskimi čednostmi, ki jih mora kristian imeti, poglavitne?

Med djanskimi čednostmi, ki jih mora kristian imeti, so té (ove) štiri poglavitne čednosti.

1. Modrost.
2. Zmérnost.
3. Pravičnost.
4. Serčnost (močnost).

Ktere čednosti so sedmém poglavitnim grehom nasproti?

Ponižnost je nasproti napuhu.

Dobrotlivost (radodarnost) lakomnosti.

Čistost nečistosti.

Ljubezen zavisti.

Zmérnost požrešnosti.

Poterpljivost jezi.

Gorečnost (do dobrega) lenobi.

Kaj še gre h kerščanski pravici?

H kerščanski pravici grédo tudi dolžnosti, ktere je Jezus Kristus posebno priporočil.

Ktere so dolžnosti, ki jih je Jezus Kristus posebno priporočil?

Dolžnosti, ktere je Jezus Kristus posebno priporočil, so :

1. Naj prej božega kraljestva in njegove pravice iskati.

2. Sam sebe zatajevati.

3. Svoj križ nositi.

4. Za Kristusom hoditi.

5. Krotek in ponižen biti.

6. Sovražnike ljubiti, dobro jim storiti, kteri nas sovražijo, moliti za tiste, kteri nas žaliyo in preganjajo.

Kaj še dalje gre h kerščanski pravici?

H kerščanski pravici še tudi gré tistih osem posebno lepih čednosti, ktere je Kristus Gospod na gori učil, in žavolj kterih je ljudem blagor rekel (jih izveličane imenoval).

Ktere (koje) so tiste osmére zveličanske čednosti?

Osmére zveličanske čednosti so :

1. Blagor ubogim v duhu; ker njih je nebeško kraljestvo.

2. Blagor krotkim; kér bodo zemljo posedli.

3. Blagor žalostnim; kér potolaženi bodo.

4. Blagor jim, kateri so lačni in žejni pravice; kér nasičeni bodo.

5. Blagor usmiljenim; kér usmiljenje bodo dosegli.

6. Blagor jim, kateri so čistega serca; kér Boga bodo gledali.

7. Blagor mirnim; ker otroci božji bodo imenovani.

8. Blagor jim, kateri zavolj pravice preganjanje terpé; ker njih je nebeško kraljestvo.

Kaj so dobre dela kristiana?

Dobre dela kristiana so take dela, ktere so Bogu dopadljive, in kristianu, kateri jih opravlja, k zasluženju.

Ktera so naj imenitniši dobre dela?

Naj imenitniše dobre dela so: 1. moliti, 2. postiti se, 3. vboga ime dajati.

Ktere so telesne dela usmiljenja?

Telesne dela usmiljenja so te sedmère:

1. Lačne nasititi.

2. Žejne napojiti.

3. Popotnike sprejeti.

4. Nage obleči.

5. Bolnike obiskati.

6. Jetnike rešiti.

7. Merličé pokopavati.

Ktere so duhovne dela usmiljenja?

Duhovne dela usmiljenja so té sedmère:

1. Grešnike svariti.

2. Nevédne učiti.

3. Tém, kteridvomijo, prav svetovati.

4. Žalostne tolažiti.

5. Krivico voljno terpeti.

6. Tém, kteri nas žaliyo, iz serca odpustiti.

7. Za žive in mertve Boga prositi.

Kteri so trije evangelski svéti?

Trije angelski svéti so:

1. Radovoljno ubožtvo.

2. Vedno devištvo.

3. Vedna pokorščina pod duhovnim poglavarjem.

P r i s t a v e k.

Od štirih poslednih reči.

Ktere so štiri posledne reči?

Štiri posledne reči so: smert, sodba, pekeli in nebesa.

Kaj je smert?

Smert je ločitva duše od telesa.

Ali morajo vsi ljudje umreti?

Vsi ljudje morajo umreti.

Zakaj morajo vsi ljudje umreti?

Da morajo vsi ljudje umreti, temu je kriv greh, kterega je Adam v paradižu (v raji) storil. Ko bi Adam ne bil grešil, bi bili tudi po telesu neumerjoči ostali. Smert je kaznen za greh.

Kaj je od sodbe treba vedeti?

Od sodbe je treba vedeti, da bo Jezus dušo vsakega človeka precej (koj) po smerti posebej, v konec sveta pa vse ljudi vkup z dušoj in telesom sodil.

Kam je duša pri posebnej sodbi obsojena?

Duša je pri posebnej sodbi ali v vice ali pa v pekel obsojena, ali pa v nebesa vzeta.

Kaj so vice?

Vice so kraj, kdér duše časne kazni terpé za grehe, za ktere v življenju niso zadostile (se spokorile).

Kdo pride v vice?

Duše tistih pridejo v vice, kateri so scer v milosti božji umer li, vendar za svoje v življenju storjene grehe božji pravice niso zadostili.

Kaj je pekel?

Pekel jo kraj, kdér pogubljeni vékomaj terpé.

Kdo pride v pekel?

V pekel pride, kdor v smertnem grehu umerje.

Kaj so nebesa?

Nebesa so srečno prebivališče svetnikov, kdér se Bog svojim zvestim služabnikom od

obličja do obličja razodeva, in je on sam njih najvekše plačilo.

Kdo pride v nebesa?

Tisti pride v nebesa, kateri je v milosti božjej umerl, in tisti, ki se je svojih grehov ali na tem, ali na unem svetu spokoril.

Perva doba.

Dogodivščina starih časov.

Od začetka sveta do Kristusa (od l. 4000 pred Kr. do njegovega rojstva).

1. Stvaritva sveta.

V začetku je stvaril Bog nebo in zemljo. Rekel je *bodi* in že je bilo vse. V šestih dneh je stvaril vse, kar živi in ne živi: solnce, mesec, zvezde, zeli, drevje in živali, poslednič pa človeka, katerega je po svoji podobi iz zemlje izobrazil in mu dušo vdihnil. — Perva človeka sta bila Adam in Eva. Bog ju je pravična in nedolžna stvaril, in srečno in veselo sta v lepem vertu, v raj, živela in po duši in telesu neumerljiva bila. — Kako srečni pač so nedolžni ljudje! Bogu in ljudem so sosebno ljubi, in veselje jih čaka, kakoršno se popisati ne da.

2. *Pervi greh in obljuba odrešenika.*

V sredi verta je stalo drevo spoznanja dobrega in hudega, ktereга sadú božjeje zapovedi nista smela okusiti. Nikar ne je jta, jima je rekel, sicer bodeta umerla. Ali Adam in Eva sta se dala kači preslepiti, sta božjo zapoved prelomila in greh storila kteremu se izvirni (poerbani) greh reče. Za grehom pa je prišla kazen (štrafenga) nad nju in ves njun zarod. Iz raja sta bila izgnana, umreti sta morala, mnogo nadlog na duši in telesu terpeti, in zaslužila sta vékomaj od Boga zaveržena biti. Vendar Bog se ju je vsmilil in jima odrešenika obljubil, kteri bode kači glavo sterl, človeka dolga in večne kazni za greh oprostil, in spet k večnemu življenju pripravnega storil. (1. Mojz. 3, 15.) Po tej obljubi je bila med Bogom in človekom zaveza storjena, ktera se stara zaveza imenuje, in je terpela do prihoda odrešenikovega, odkdar se je nova zaveza pričela.

3. *Bratomor.*

Adam in Eva sta dobila dva sina. Starejši, kteremu je bilo ime Kajn, je bil hudoben;

mlajši pa, Abel, je bil nedolžen in resnično pobožen. Zatoraj je Bog Abelna za ljubo imel in se je na njega dar z dopadanjem ozerl: za Kajna pa in jegov dar ni maral, ter ga je prav po očetovo svaril. Ali Kajn ne posluša božjega svara, ampak od zavida in jeze mu lica vpadajo. Zgrabi svojega brata in ga ubije. Zavolj tega hudodelstva preklet, je pobegnil, po svetu se klatil, in ni pokoja imel ne po noči ne pa dnevu. — Bog je Adamu in Evi namesto Abelna dal sina Šeta. — Kako strašna reč je vendar greh, ki vzame človeku mirno vest in veselo življenje! Oj, da bi se ga varovali vselej bolj kakor strupenega gada!

4. Potop sveta.

Kakoršni stariši, takošni otroci. Otroci brezbožnega Kajna so tudi brezbožni bili in s časom še pobožne popačili. Popolnoma so se od Boga odvernili in če dalje globejše v grehe in hudobije pogrezovali. Milo kakor oče se je Bog črez nje potožil, jim še sto in dvajset let odloga davši, potem pa, ker ni nobenega poboljšanja bilo, je začel dež liti štirideset dni in štirideset noči, strašno kakor da bi iz vedra vlival. Voda je rastla in rastla, da je petnajst komolcov nad naj vekšmi

gorami stala. Vse kar je pod nebom živeló, človek in živina ptica in červ, potonilo je (l. 2348 pr. Kr.), samo pravični Noe je bil ohranjen, in kar jih je bilo pri njem v ladji, katero je po božjem povelju napravil. V zahvalo Gospodu oltar postavi, ter mu na njem žgaven dar zažge. In prijetni duh je bil všeč Gospodu, lepa mavrica (božji stolec) se na nebu prikaže, in Bog je blagoslovil (požegnal) Noeta in njegove sine, je novo zavezo ž njimi storil, ter obljubil jim, da nikoli več ne bode potop zemlje razdjal, nikoli več prejenjala ne setva ne žetva, ne poletje ne zima, ne noč ne dan. I. Mojz. 9, 15.

5. Noetova rodbina.

Noe, ki je bil drugi oče človeškega rodú, je imel tri sine, katerim je bilo ime Sem, Kam in Jafet. Imeli so mnogo otrók, tako da se je iz njegove rodbine s časom velik narod zaredil. Samo da kmalo spet so se pohujšali, v nevéro in malikovanje zašli, in močno se prevzeli. Da bi svoje ime poslavlili in Bogu ukljubovali, začeli so staviti velikanski Babilonski stolp, ktereга verh bi se neba dotikal. Ali Bog je vničil njih nespametno početje in jim besedo ali jezik zmetel, de jeden drugega niso razumeli; torej so morali neha-

ti od zidanja in na vse kraje sveta so se razkropili. Dalje pa, ko so razkrapali se, huje so se zanemarjali, in pozabivši svojega Stvarnika in svoje duše, še vedli niso, zakaj jih je Bog stvaril. Solnce in zvezde, mertve ljudi in razno žival, celó podobe iz lesa in kamna so molili in po božje častitli; zravno pa tudi gerdo živeli in nespodobnosti vganjali, ktere se še ziniti ne smejo. — Joj da bi ne! bila je terda dušna tmina.

6. Abraham in njegov zarod.

Malikovanje se je med narodi zmirom bolj razširjalo, in bati se je trebalo, da ne bi véra v pravega Boga in upanje prihodnega odrešenika zmed ljudi popolnoma zginila: da bi v temu v okom prišel, je Bog moža izvolil vsega pobožnega in vernega, kteremu je bilo *Abraham* ime (l. 1925. pr. Kr.) Njega je očeta storil velikemu narodu, kteri se je *Izraelsko* ali *Judovsko* ljudstvo imenoval. Ž njim je pesebno zavezo naredil in v znamenje te zaveze je imelo vsako možko dete njegovega zaroda obrezano biti — njemu je izverstno obljubo storil, da po njem in njegovem zarodu bodo blagoslovljeni vsi narodi na zemlji. In *Abraham* je ostal zvest Bogu vse svoje žive dni.

Pobožno in véрно kakor Abraham je živel tudi njegov sin Izak, on je hodil po potih Gospodovih in bil ves vdan v božje roke; zato je Bog njemu vse njegovemu očetu storjene obljube ponovil in ga z vsem obilno obdaroval. Izak je nesel derva na goro Morio, se je pustil voljno zvezati, in verh derv na oltar položiti, Bogu v žgavni dar: on je bil podoba zveličarja.

Njegov sin J a k o p, kteremu se je tudi Izrael reklo, je imel dvanajst sinov, od katerih izvira dvanajst Izraelskih rodov. Jeden izmed njegovih sinov, J o ž e f, je bil podoba Jezusa Kristusa. Po svojih bratih oblačil obropan, za dvajset srebernikov v Egipt prodan, tam po krivem obdolžen in v ječo med dva hudodelnika veržen, potem pa po kralju povekšan, je postal rešitelj celega naroda ob času strašne dragine in hudo lakote. Na njegovo povabilo je prišel tudi njegov oče Jakop s celo svojo družino v Egipt in se je v naj lepšem kraju dežele naselil. Na smertnej postelji je po božjem duhu navdihnjen svojem sinovom prerokoval, da kraljevska palica od njegovega sina Judata ne bode odvzeta, dokler ne pride On, kteri ima poslan biti. 1. Mojz. 49, 10.

Ti trije so naj imenitnejši očaki, s kterimi se je Bog prav po prijateljsko pomenkoval, on se je pogosto Bog A b r a h a m o v, I z a k o v

in Jakopov imenoval. Njih véra in služba božja je bila jako prosta. Odločenih svetkov še niso imeli, vendar se kaže, da so soboto praznovali; od njihove molitve lepe zglede beremo, in od njihovih darov, ktere so Bogu v čast opravljali, sv. pismo dostikrat govori. Večidel so žito, sadje, moko, domače in divje živali darovali, samo od Melkizedeka se bere, da je bil duhoven Najvekšega in kruh in vino daroval. Nadepolno v božje roke vdani so živeli in živo zaupali v resničnost obljub, ktere se od Boga prejeli.

Kar pa druge narode, Egipčane, Babilonce, Asirce i t. d. zadeva, so se zmirom dalje od Boga zgubljali in bolj v zmote zahajali. Verjetno, da se je v Babilonu malikovanje pričelo, in nedodelan grad je bil menda prva malikovavska veža; od tod pa se je izlilo kakor silovita povodenj na vse kraje sveta. Kako slepi in brezumni so postali, kako z nesramnim djanjem malikom stregli, in koliko jezer nedolžnih ljudi lažnivim bogovom poklali, se ne da popisati, ker je pregerdo! Pač živ dokaz, kam človek brez Boga zajde!

7. Izhod iz Egipta. Mojzes.

Kakor je Bog Abrahamu zapovedal, se je tudi zgodilo; iz njegovih mlajših se je po

Jožefovi smerti velik narod zarodil, ki je bil, kakor je že bilo rečeno, Israelski narod imenovan. V Egiptu se jim je slabo godilo, hudo so bili zatirani, milo so zdihovali in glasno vpili k Bogu. In Bog je njih zdih in klic vslišal, in se prikazal Mojzesu v gorečem germu na gori Horeb, ter mu dal ukaz Izraelski ljud iz Egipta peljati, Egiptovski kralj Farao se je sicer branil i ljudstva ni hotel izpustiti; ali Bog je z neznanimi kaznimi njega in deželo udaril, in poslednič je vse pervence Egipčanov in njih živine v ene noči pomoril. Izraelcom pa je ukazal, naj zakoljejo pri vsakej hiši léta staro jagne naj z njegovo kervjo pomažejo oba podboja in naddurje hišnih vrat, in nič žalega se jim ne bo nakretilo, kar pes čehnil ne bo. In storivši to so bili ohranjeni. — To jagnje je bilo predpodoba velikonočnega jagnjeta Jezusa Kristusa, ki je s svojo kervjo ves človeški rod odrešil.

8. *Potop Egipčanov.*

Po teh znamenjih in čudežih je (l. 1491 pr. Kr.) Mojzes Israelce iz Egipta peljal. Čuden oblak, po dnevu temen, po noči ognjen, je pred njimi šel, pot jim kazaje. Ali kmalo se je kralj skesal, da jih je izpustil; naglo ma

zbere svoje bojne trume, za njimi udari, ter jih dojde ob rudečem morju. Strah i trepet Izraelce opade in velik krik vstane. Zdaj Mojzes v božjem imenu svojo palico nad morjem istegne in glej! kar razdvoji se morje. Na desnej in levej valovi stojé ko stena; močen vihar je dno posušil, in so šli po suhem skoz. Kralj in njegova vojska, vsi serditi za njimi planejo vsred morja, kar Mojzes svojo palico spet nad morjem stegne, s strašnim hrupom valovi na nje lopijo in vse poveznejo. Ne jeden ni ušel. — Tako čudno Bog za svoje skerbi, tako oestro grešnike kaznuje!

9. Božje zapovedi.

Od rudečega morja, kjer so bili tako očevidno rešeni, so Izraelci šli po velikej puščavi in so pod goro Sinaj svoje šotore postavili. Na tej gori med strašnim bliskom in gromom jim je Bog svojo postavo oznanil, deset zapovedi dal in v dve kamnitne tabli s svojim perstom jih zapisal. Še mnogo drugih zapovedij jim je dal, in naznanil, kako imajo službo božjo opravljati, kako soboto in druge svetke praznovati, za greh zadostvati, se očiščevati i t. d.; obljubil jim je vse dobro, ako ga bodo vbogali, in žugal vse hudo, ako mu bodo nepokorni. Ali le prehitro so pozabili

zapovedi in dobrote božje, vedno godernjali nad Bogom in Mojzesom in tako zlo se zmotili, da so zlato tele vlili in po božje častili.

10. Vhod v obljubleno deželo.

Za k a z e n svojih mnogih grehov so se morali štirideset let po puščavi potikati; vsi, kateri so iz Egipta prišli, so pomerli (le Jozua in Kaleb ne), in nov boljši zarod je podrastel. V puščavi, kjer ni bilo ne njive ne koče, ne sadja ne žita, jih je Bog pzav čudno preživil. Kruh, ki so mu m a n a rekli, jim je ves čas, kar so bili v puščavi, iz nebes pošiljal, z mesom prepelic dvakrat jih nasitil, z vodo iz skale jih napajal in po Mojzesovi smerti v o b l j u b j e n o d e ž e l o K a n a a n peljal, od ktere se je reklo, da se mleko in med po njej cedi.

Junak J o z u a jih je s suho nogo skoz reko Jordan peljal, nevérske narode pokončal, ter deželo med dvanajst rodov razdelil.

Sv. Pavel veli, da vse te zgodbe imajo svoj posebni spomin. Rešitva iz Egiptovske sužnosti pomeni našo rešitvo iz hudičeve oblasti Jezusu Kristusu. Hoja po puščavi pomeni naše potovanje po zemlji, kjer nam Bog svoje postave daje, nas z nebeškim kruhom (mano) redi in z živimi studenci svoje milost krepča. Obljubjena dežela nas spominja nebes, da jih moramo s sveto vojsko pridobiti.

11. Izraelski sodniki.

Srečno in mirno so Izraelci živeli v lepej Kanannski deželi, živine, žita, vina in vsega obilno imeli, dokler so Bogu zvesti in pokorni ostali. Ko so pa Boga zapustili, tuje bogove moliti jeli in zoper njegovo izrečno prepoved zakonske zaveze z ognušenimi narodi delali, je Bog zemlji rodovitost vzel in jih v roke dal sovražnikom, kateri so jih silno terli. Kakor pa so spet svoj greh spoznali, jokali in se k Bogu obrnili, spet se jih je vsmilil in obudil, hrabre može, sodnike imenovane, kateri so jih iz rok sovražnikov oteli in oslobodili. Naj bolj sloveči med njimi so bili: Gedeon, Jefte, zlasti pa Samson, kteremu ni bilo korenjaka.

12. Izraelski kralji.

Več ko štiri sto let je Izraelsko ljudstvo pod sodniki živelo, dostikrat v malikovanje zašlo, kaznovano pa spet k Bogu se vernilo. Ker pa je po izgledu drugih narodov kralja imeti hotelo, zato mu je prerok Samuel po božjem povelju Saula za kralja mazilil (1095 pr. Kr.) Saul je bil iz prvega ves dober, ali kraljevska čast in bojna sreča ga je prevzetnega storila, zato ga je Bog zavergel in Davida izvolil. — David je bil čverst in pogumen, še celo mlad

je velikana Goljata premogel, in ko je kralj postal, je sovražnike v velikih zmagah natolkel in meje kraljestva razprostranil. Serce je imel polno pobožnosti, v čast božjo zložil mnogo lepih, svetih pesem, katerim psalmi pravimo, in božjo službo v lep red spravil. Tudi prerok je bil, in od prihodnega zveličarja prerokoval, da ima iz njegove hiše priti, zato se Kristus tudi sin Davidov veli. Davidov sin in naslednik je bil Salomon, bogaboječ in moder kralj. V mestu Jeruzalemu je postavil na hribi Moria lep in veličasten tempel, kakoršnega še ni bilo na zemlji. Bil je po podobi snidnice sozidan in v dva dela razdeljen. V sprednem delu, v svetišču, je bila skrinja zaveze, in v njej zlat verč z nekoliko zerni mane, Aronova palica, ktera je bila enkrat ozelenela in sad rodila, in kamnene table Mojzesove. V svetišče ničče drug ni smel, kakor samo veliki duhoven enkrat v letu. Ali Salomon ni ostal na božjih potih, še starega je neversko ženstvo spridilo, v mnogotere pregrehe in clo v malikovanje speljalo. Milost božja ga je zapustila in njegovo veličastvo je zatemnelo.

13. Asirska in Babilonska sužnost.

Po Salomonovi smerti se je njegovo kraljestvo v dvoje razderlo, v kraljestvo Juda iz dveh rodov: Juda pa Benjamin, in v kra-

ljestvo Izrael iz ostalih (drugih) deset rodov. Poglavitno mesto ovega (tega) je bila Samaria unega pa Jeruzalem. Že Jeroboam prvi Izraelski kralj je malikovavsko službo vpeljal, v Danu in Betelu zlate teleti naredil in po vseh visočinah malike postavil. Po njegovih stopinjah so skorej vsi ostali kralji hodili, in tudi ljudstvo je svojih kraljev zgled posnemalo, ter gerdo in slabo živelo, dokler jih ni šiba božja zadela.

Salmanasar, Asirski kralj, je s strašno vojsko pred Samario privihral, mesto užugal in vse Izraelce v sužnost na Asirsko gnal (l. 722 pr. Kr.) Med vjetimi je bil tudi pobožni Tobiasja, ktereга dobrodelnost se ne da prehvaliti.

Sto in štiri in štirideset let potem se je s kraljestvom Juda ravno taka zgodila. Nabukadnezar, Babilonski kralj, je s svojimi trumami Jeruzalem dve leti oblegal, na posledga premogel, ter požgal, mesto in tempel kralja in podložne v sužnost na Babilonsko peljal. Med vjetimi zavolj pobožnega življenja naj bolj znameniti so bili: čista Suzana, trije mladenči v ognjenej peči, in Daniel v levnjaku.

14. Preroki.

Tote hude kazni niso Izraelcov iz jasnega ali nanagloma zadela, ampak Bog je od časa

do časa pošiljal bogaboječe, svete može, preroke imenovane, kateri so jih zavolj njih grehov oostro svarili, k pokori opominjali, in jim milost obetali, ako se poboljšajo, pa tudi hudo žugali, ako terdovratni ostanejo. Verh tega so prihodnega Odrešenika naznanaovali, in kolikor bolj se je bližal njegov prihod, toliko glasneje in svitleje so od njega govorili, napovedovaje čas in kraj njegovega rojstva, njegove čudeže, njegovo terplenje, smert in vstajenje, spreobrnjenje nevérnikov in veličastno zmago prave vére. Včasih so še hajde budili in k pokori klicali, kakor prerok Jona, ki je bil v mesto Ninive poslan, in prerok Daniel, ki je na Babilonskem dvoru spoznanje pravega Boga razširil. Naj imenitnejši preroki so bili: Elia, Elizej, Izaia, Jeremia, Ecehiel, in Daniel.

15. Zidanje novega tempelna.

Potem ko je sedemdeset let Babilonske sužnosti minulo in ljudstvo dovolj spokorjeno bilo, smelo se je po božjej obljubi spet v svojo domačijo verniti, Perzijanski kralj Cir, ki je Babilon užugal, je Judom dovoljenje dal, v svojo deželo nazaj iti, ter mesto im tempel zopet sozidati. S pridom in veseljem se dela lotijo; ali Samaritani, kateri so se po zgornjih krajih obljublene dežele naselili, jim silno

ovérajó, tako da so se morali delavci z mečem opasati, ter z jedno roko delati, z drugo pa orožje deržati. Ker je pa sozidani tempel se veliko slaběji kazal memo poprejšnega Salomonovega, sta preroka Hagej in Charia žalostno in maloserčno ljudstvo tolažlia, prerokovaje, da bo novi tempel veličastnejši od prvega, ker bode v njega prišel On, kterega vse ljudstva želé.

16. Makabeji.

Šesto leto Perzijanskega kralja Daria (l. 515 pr. Kr.) je bil tempel dodelan in z neizrečenim veseljem posvečen. Ezdra in Nehemija sta postavo Mojzesovo zopet vpeljala, službo božjo uverstila in ljudstvo vnela, da so knjige svetega pisma pridno brali in njih razlago zvesto slušali.

Ker so pa pozneje spet v grehe zagazili, jih je Bog spet sovražnikom v roke dal. Naj huje jih je terl Sirski kralj Antioh in siloma od postave božje odverniti hotel. Vendar veči del ljudstva je svojemu Bogu zvest ostal; serec Eleazar in Makabejska mati s sedmimi sinovi vred rajši umerjejo, kakor da bi postavo prelomili. Ker je pa stiska zmirom večja prihajala, vstali so Makabejski bratje Juda, Jonatan in Simon, jamejo se bojevati, in ne henjajo pred, dokler ni gnusoba malikovavska

od svetega mesta očiščena in božjemu ljudstvu sloboda spet pridobljena.

17. Čas je dotekel.

Preteklo je štiri jezer let od prve obljube odrešenika, in nastopili so časi, ko je imel poslan biti On, v kojega se narodi upali: Odrešenik sveta; bila je kakor sv. Pavel veli, polnost časov. Vsi pobožni Židovi so po njem zdihovali, vsi modri hajdje ga željno čakali; bil je jeden klic po zemlji: „Rosite nebesa od zgoraj dol — dežite oblaki pravičnega.“

Bila je pa tudi potreba že velika da več misliti ni mogoče, zakaj spaka sveta je do verha prirasla. Tudi so sicer Mojzesove postave se terdo držali in k malikovanju niso bili više nagnjeni, ali žalibože, kako so bili med seboj razklani! Farizeji, Saduceji in Eseji so se jednomerno vjedali in pipali, le z ustmi in na videz Boga častili, v sercu pa hudobni bili, in gerdo in slabo živeli. Še hujša je bila spačenost in zmotnjava nevernikov. Vsi od kraja, tudi naj bolj omikani med njimi Gerki in Rimljani so malikom stregli in v nebrojnih zmotah in napakah zapopadeni bili. Tudi stari Nemci in Slovenci so bili malikovavci. Nemci skoraj v sredi Europe stanovaje, so imeli jedno vekše

bitje, kteremu so rekli Alfadur, in raznih ostalih bogov in boginj, kterim so najraje v logih, pod hrasti in gričih zelišča in živali, pogostokrat pa tudi ljudi darovali.

Nič boljša ni bila vera Slovincov, ki so nekđaj celo izhodno stran Europa do Baltiškega in Jadranskega morja v lasti imeli. Njih vekši bog je bil Perun; Živa ali Lada njih boginja. Černemu boga so mladenče in device klali, in mnogo dobrih in zlih bogov in mnogo škratov častili. Pri njih daritvah so rade gostarije bile, tudi iger in plesov ni smelo mankat. Lipa je bila Slovencom sveto drevo.

Zalostno tedaj je bilo na svetu, kakor po zimi, kedar je gosta megla in dolgo solnca ni. Narodi vsi ognjušeni so sužnosti greha tičali in si pomagati ne vedli, ne mogli. Obupati bi jim bilo, ako bi Bog pomagal ne bil. In Bog je resnično pomagal, je poslal odrešenika, kterega je v raju pervima človekoma obljubil, kterega so preroki vseskoz naznavali, svojega jedinega Sina Jezusa Kristusa, da se nobeden v njega verujoč ne pogubi, ampak večno življenje doseže. —

Z njegovim rojstvom so se začeli novi časi za človeški rod, zato se tudi od tod leta človeških zgodeb štejejo in pišejo.

Druga doba.

Dogodivščina Jezusa Kristusa in prvih zlatih časov njegove vére (od léta l. do 312. po Kr.)

18. Rojstvo in mladost Jezusova.

Ko se je po hudih vojskah svet umiril, in August Rimski cesar bil, Herodež Idumejec pa kralj na Judovskem, je Bog poslal svojega Sina, odrešenika toliko zaželjenega. V hlevu pri Betlehemu ga je rodila njegova mati Maria, naj svetejša Devica iz Davidove hiše, ter v plenice povitega v jasli položila. To je bilo 25. grudna (decembra), okoli polnoči, kakor staro cerkveno izročilo pravi. In glej! komaj je bil rojen, že angeli v velikej svetlobi iz nebes pridejo in pastirjem, kateri so po Jeruzalemskih tratah črede pasli, napovejo, kaj se je veselega zgodilo; v daljnem Jutru pa se nova zvezda zasveti, in Modrim (trem kraljem) ravno to veselico oznani. — In so

prišli brez odloga, pastirci in Modri v zaznamovani hlev molit svojega Kralja in Boga.

Kedar je bil osem dni star, je bil po postavi obrezan, ter prejel je presveto ime Jezus, kar se toliko pravi ko Zveličar. Štirideseti dan po svojem rojstvu je bil v tempel pred Gospoda postavljen, in svojemu nebeškemu Očetu v dar prinesen, kder sta bogaboječi serec Simeon in pobožna Ana od sv. Duha razsvitljena ga spoznala in pripovedovala od njega vsem, kateri sa odrešenja čakali.

Hudobneži pa, slišaje od njegovega rojstva, so se vstrašili, posebno Herodež, ki se je za svoje kraljestvo bal, ter ga hotel vsmeritati: zatorej je Jožef njegov rednik po božjem povelju po noči vstal, in vzešši dete in Mario v Egipt pobegnil; po smerti Herodeževe pa se v Nazaret povernil. — In tukaj v Nazaretu je Jezus svoje detinstvo in svojo mladost preživel, in rastel v izgled vsem mladim ljudem v starosti in modrosti pred Bogom in ljudmi. V svojem dvanastem letu je šel s svojimi stariši po postavi v tempel na Volikonočni praznik, se ondi pomudil in tako modro prašal in odgovarjal, da so se celo pismouki čudili. Od tod pa se je na révni, tihi dom do svojih starišev vernil, jim v vsem po otroško vdan in pokoren bil, in je sosebno Jožefu pri tesarii pridno pomagal in potnega obroza svoj kruh jedel.

*19. Jezusov kerst, post in uk. Zvolitva
apostolov.*

Ko je bil Jezus svoje trideseto léto iz polnil, je prišel do Janeza k reki Jordan, ter se mu dal kerstiti. — Med kerstom se je nebo odperlo, sv. Duh se prikazal v podoli goloba nad njim, in Bog Oče se je oglasil: „Ti je moj preljubi Sin, nad katerim imam dopádanje.“ Potem je šel v puščavo, in ko se je štirideset dni postil in molil, in tripotno skušnjavo satanoviten premogel, začel je evangelj (veselo oznanilo) od kraljestva božjega oznanovati. Hodil je tri leta po vsej deželi, po mestih in vaseh, učé tako lepo, da je bilo vse osupnjeno, in so cele kope ljudi za njim vrele; in kakor je učil, tako je tudi živel, tako sveto, da mu nihče naj manjšega greha očitati ni mogel.

Izmed svojih učencov, katerih je zmirom dobival, jih je dvanajst odbral, ktere je apostole ali poslance imenoval, namreč: Petra, Andreja, Joana, Jakopa starejšega in Jakopa mlajšega, Filipa, Jerneja, Tomaža, Matevža, Tadeja, Šimona in Judeža Iškarjota. Te je za namestnike svoje na zemlji, za pastirje svoje črede postavil in jim ravno tako popolno oblast dal, kakoršno je On od svojega nebeškega Očeta

prejel. Izvolil je še dva in sedemdeset učencov, kateri so imeli biti pomagavci apostolom, ter jih pošiljal po dva in dva vkupej pred seboj po mestih in terjih. — Glejte! toti dvanajsteri apostoli, toti dva in sedemdeseteri učenci in ostali, kateri so v njega verovali, so bili začetek ali temelj svete cerkve Kristusove, koja je čedalje bolj rastla in bode ostala po njegovi obljubi do konca sveta. Za njenega poglavarja je odmenil sv. Petra, rekoč: „Ti si Peter (skala) in na to skalo bom svojo cerkvo zidal, in peklenške vrata je ne bodo premagale.“ Njemu je izročil ključe svojega kraljestva, to je, naj vekšo oblast v svojej cerkvi.

20. Jezusovi čudeži.

Po svojih blagonosnih potih je Jezus ljudem neizrečeno veliko dobrega storil slepim je dal pogled, gluhim posluh, mutastim govor; je vsaktere bolnike ozdravil, iz obsedenih hudiče izgnal in clo mertve obudil. Gotovo je, da ni bilo rane, ktere bi zacelil, ne siromaka, kteremu bi pomagal ne bil. Čudna moč je šla iz njega in vse je ozdravil. Tudi prihodnega je mnogo naznanil. — Pri vsem tem pa je vendar veliko sovražnikov imel, zlasti med farizeji in pismouki, kateri so ga grozno čertili in kar viditi ne mogli, zato ker jih je

zavolj njih hudobije in grehote javno (očitno) svaril in jim mnogokrat gorje žugal zavolj njih hinavščine. Že nekokrat so ga prijeti hotli, pa se jim je vselej umaknil.

V tretjem letu svojega uka, malo pred Velikonočjo je svojega prijatla Lazara, kateri je že štiri dni v grobu bil, obudil, s tem pa vekše duhovne in farizeje tako razkačil, da so zbor sklicali in sklenili, njega in Lazara umoriti; Jezus pa se jim je umaknil. Kmalo vendar je spet prišel v Betanio, kder je Lazar živel, se na osliča vsedel in častito in kakor kralj v Jeruzalem jezdil. Množice s palmami in oljkami mu naprot gredé so razgrinjale svoje oblačila po poti in vesel vesel vrišč je bil: *Hosana sinu Davidovemu!* Toda ravno to poslavljenje je vse njegove nasprotnike živo peklo. V Kajfeževi hiši so se sošli, ter svet imeli, kako bi ga z zvijačo v roke dobili in vsmertili. Tendaj pride Judež, jeden izmed dvanajsterih, k njim in se ponudi izdati ga za trideset srebernikov.

21. Zadna večerja.

Jezus je dobro vedel in svojim učencom sosebno zadni teden mnogokrat povedal, kaj ga čaka, in kako bi se bil smerti odtegnil, ako bi bil hotel; ali ljubezen ga je gnala umreti in

človeški rod odrešiti. Preden pa je terpel, je iz serca želel velikonočno jagnje jesti s svojimi apostoli, in pri večerji vzeme kruh v svoje svete in častite roke, oči oberne proti nebesom k svojemu Očetu in ga zahvali, posveti kruh, ga razlomi in poda svojim apostolom rekoč: Vzemite in jejte; ker to je moje telo ktero bo za vas v smrt dano. Potem vzeme čašo (kelh) z vinom, spet zahvali svojega Očeta, posveti ter poda apostolom: rekoč: Vzemite in pijte iz nje vsi; ker to je moja kerv, kerv nove zaveze, ktera bo za vas in za njih veliko prelita v odpuščenje grehov. Ovo storite v moj spomin. S tim je Jezus skrivnost (sakrament) svetega rešnega telesa postavil, v katerem se našim dušam pod podobami kruha in vina v hrano daje. — Po večerji je apostolom še veliko govoril od svojega odhoda, jih tolažil in jim obljubil svetega Duha, kateri jih bode vse resnice učil in pri njih vekovito ostal. Po tem je vstal in so šli vsi skupaj proti oljskej gori.

22. Jezusovo terplenje in smert.

Na oljskej gori, na vertu Gecemani stopi Jezusu vse njegovo terplenje pred oči, smertna žalost ga opada, groza ga obletuje, težave ga

sprehajajo in pot kakor srage kervi mu po čeli stopa in na zemljo kaplje. Na kolena pade: „Oče! je molil, če je mogoče, odvzemi mi časo terpljenja; vendar ne moja, ampak tvoja volja se zgôdi!“ In glej! angel iz nebes ga je potažil in pokrepčal. — Med tim se je približal Judež izdajavec in ž njim velika derhal vojakov in bričev s svetili, kolmi in mečmi, kateri so Jezusa zgrabili, zvezali ter peljali k Anazu in Kajfežu, vekšima dohovnoma.

Na dvorišču, kder ga je Peter trikrat zatajil, so ga vojaki in hlapci celo noč zasramovali in mu v obraz pljuvali, za uho in v obraz bili; zarano pa, ko je dan napočil, so ga izdali Ponciu Pilatužu, oblastnikn Rimskega cara (cesarja) Tiberia. Dasiravno od Pilatuža in Herodeža nedolžen spoznan, je bil vendar le nevredno oponašan, do nagega slečen, k stebri privezan, bičan ali šiban, s ternjem venčan, s škerlatastim plajščem ogernjen, s terstom po glavi tolčen, manj čislan od tolovaja Baraba, in — na smrt obsojen.

Naj vekšemu hudodelniku jednak je moral Jezus svoj križ, ki je bil iz težkih berven zbit, na goro Kalvario zvun Jeruzalemskega mesta vleči, slab in truden od prestanega terpljenja se je pod njegovo težo opotekal in pešati jel, tako da mu je Šimon Cirenčan moral pomagati križ nositi. Okoli devete ure pred poldnem po našem številu pride na morišče,

kder so ga nagega znak na križ pribili in s križem vred od tal vzdignili. Opoldne je solnce otemnelo, strašna tmina nastopi, ter vso deželo pokrije, in cele tri ure je zemlja in nebo v noči in tmini. Vse se prestraši in omolkne, in sterminji in gleda kaj bo. Tudi Jezus je molčal, in grozne bolečine in neskončne težave ga sprehajajo, okoli treh popoldne pa, ko je njegovo terpljenje do verha prikipelo, je z velikim terdnim glasom zavpil: Dopolnjeno je. Oče! v tvoje roke izročam svojo dušo.“ Ko je to izustil, je glavo nagnil in umerl. In glej! zemlja se je stresla, skale so pokale, zemlja je dala svoje mrtve nazaj in zagrinjalo v tempelnu se raztergalo od verha do tal. Stotnik in vojaki, kateri so poleg križa na stražili bili, in vidili potres in kar se je zgodilo, so se silno bali, in djali: „Zares, ti je bil Sin Božji!“ Ljudstvo je trepetaje na persi terkalo in molčé se razide. Še mu jeden vojščakov s sulico stran prebode, in kri in voda se mu je iz serca ulila, na pričo, da je gotovo mrtev.

Tako se je dopolnilo vse, kar so preroki v starej zavezi prerokovali; Jezus Kristus, Sin živega Boga in Odrešenik celega sveta, je bil v resnici med hudodelnike štet, je bil na križu umorjen, in visi mrtev med dvema razbojnikoma na sramotnem lesu križu.

23. Jezusovo vstajenje in njegov vnebohod.

Jožef Arimatijec in Nikodem sta Jezusa s križa snela, sta ga z dišavami v belo tenčico zavitega v nov, iz skale izsekan grob pokopala, ter velik kamen pred grob zavalila. Sovražniki celó kamen zapečatijo in z varhi obstavijo. Ali glejte! tretje jutro pred svitom se zemlja potrese, kamen se odvali, in Jezus premagavec pekla in smerti veličastno vstane, in razveseli učence in vse prijatle svoje. Njegovo vstajenje tudi našo véro in naše upanje naj močnejše podpira.

Še štirideset dni se je na zemlji mudil, in svojim apostolom posledne nauke zastran božjega kraljestva in svoje cerkve dal, potem jih skozi Betanio proti oljskeji gori peljal. „Ne hodite od Jeruzalema, jim veli, dokler ne prejmete moči od zgoraj, kar se bode ob kratkem zgodilo. Potem pa pojdete po vsem svetu; učite vse narode in kerščujte jih v imenu očeta, Sina in sv. Duha. Glejte! jaz ostanem pri vas vse dni do konca sveta.“ Ko verh oljske gore pride, razprostre svoje roke in blagoslovivši jih, se iz pred njih oči k nebesom povzdigne. Svetel oblak mu naproti priplava, in ga nese v sveto nebo, kder sedi na desnici božjej.

Apostoli pa so se bili vernili v Jeruzalem in čakali tamkaj obljubljenega sv. Duha. — Tako je Jezus dokončal delo, ki mu ga je Oče izročil.

24. Prihod sv. Duha.

Napočil je deseti dan po Jezusovem vnebohodu, bila je sveta nedelja binkoštna, imeniten svetek Judovski (l. 33. po Kr.). Apostoli in učenci Jezusovi, med njimi tudi novo izvoljeni Matia, so bili iz strahu pred Judi v jednej hiši zaperti, ter molijo. Ker naglo zutraj ob devetih vstane velik šum, kakor piš hudega viharja, razdeljeni ognjeni jeziki so se prikazali nad vsakterega glavo, in so bili napolnjeni s svetim Duhom, in so jeli govoriti v mnogoterih jezikih, in hvalili Boga in njegove dela. Kmalo se je krog hiše velika množica zbrala, gledat in slišat, kaj se čudnega godi. Peter od sv. Duha ves vnet, izide (izajde), ter jim jame razkladati, kako je Bog Jezusa, kojega so oni na križu umorili zopet obudil in postavil sodnika živih in in mèrtvih, ter jih k pokori in k véri v Jezusa opominja. Globoko je njegova beseda poslušavcom segla v serce, tako da se je dalo še tisti dan tri jezer ljudi kerstiti. — Ne dolgo po tem gresta Peter in Janez v Jeruzalemski tempel

k večernicam. Na lepih vratih hrom ubožec sedi in vbogaime prosi. Sv. Peter mu reč: „V imenu Jezusa Nazarenskega vstani in hodi.“ In kakor bi trenil, hromek po koncu skoči, ter zdrav in vesel v tempel gre Boga hvalit. Po tem čudežu se je število vérnikov zopet pomnožilo, ter na pet jezer narastlo. In iz teh in še mnogo drugih, ki so v Jeruzalemu in krog mesta Jezusovo vero sprejeli in se kerstiti dali, je vstala prva družba vernih — cerkva Kristusova se je prav vidno pokazala, ter bila vterjena za vse čase.

25. Razširjava in preganjanje vere med Judi.

Goreče in pogumno so apostoli Jezusov sveki nauk oznanovali, in veliki čudeži in znamenja so se po njih rokah godili, tako da so bolnike na ulice nosili, in če je le senca sv. Petra na nje padla, ozdravili so. Vekši duhovni pa, farizeji in saduceji, vidé, da se množica vérnih više in više narašča, so se od serda in zavida vneli; po divje na apostole planejo, jih v ječo veržejo, bičati dajo, ter jim oistro zaterdijo, da ne smejo več od Jezusa govoriti in učiti. Zadnič celó ljudstvo podšuntajo, da so sv. Štefana, ki je z obilno milostjo in močjo od Jezusa in njegove vére

pričal, iz mesta pahnili in kamnjali (l. 36. po Kr.).

Po smèrti sv. Štefana se začne veliko preganjanje cerkve Jezusove v Jeruzalemu, tako da so zvon apostolov skoro vsi vérniki iz mesta pobegnili, in na vse kraje po Judeji in Samarii se razšli. Ali ravno to je razširjanju cerkve zlo hasnilo, zakaj razšli véni so okrog gredé po mnogih krajih sv. avangelj oznanovali. Tako je učenec Filip prišel v mesto Samario, Kristusa oznanovaje, in mnogo mož in žen je vérovalo in kreščenih bilo. Drugi učenci so šli po Fenicii in Sirii, in osnovale so se nove družbe vérnih, med kterimi naj imenitniša je bila v krasnem mestu Antiochii, kder so se Jezusovi vérniki najpoprej kristiani imenovati jeli. Tudi Saul, ki se zove potem Paul *), poseben zopernik Jezusove vére, se je po milosti božje spreobnil, in se med vsemi apostoli naj bolj goreče trudil za razprostiranje kraljestva božjega med neznabogi (hajdi).

Vendar se mora opomniti, da prvi verniki so bili vsi Judovskega rodú, ali pa vsaj taki, koji so se iz obreze Mojzosovi postavi podvergli; nevérnikom ni od začetka nihče izmed apostolov od prave vére govoril.

*) Pavel.

26. Razdjanje Jeruzalema. Razširjava in preganjanje vére med nevérniki.

Mnogo Judovskega ljudstva se je Jezusovi véri vdalo, celó zmed duhovnov in farizejev jih je veliko k njej pristopilo: večina vendar je terdovratna ostala, sovražila in kervavo zatirala vse, kar je bilo kerščanskega imena. Ali njih hudobija je dozorela, in šiba božja je bila spletena. Privihrali so hrabri Rimljani, ki so glavno mesto Jeruzalem oblegli, z zasipom obdali in s tempelnom vred tako razdjali, da ni ostal kamen na kamenu. Blizo poldrugega miliona Judov je v tej vojski smert storilo, in kar jih je ostalo, so se po vsem svetu razkropili, ter so še dan današni žive priče, kako strašno Bog kaznuje narod, kateri je pred Pilatužem kerv Sina božjega klical nad sébe in svoje otroke.

Ker so pa Judi sv. evangelj hudobno zavergli, zato so se apostoli k nevérnikom obrnili, ter šli na vse strani sveta; pod jugom in pod severjem, po izhodnih in zahodnih deželah so Kristusovo véro oznanovali, mnogo truda in terplenja prenesli, pa tudi nebrojno veliko ljudi spreobrnili in kerstili. Gerki in Rimljani, možki in ženske, mladi in stari, bogati in revni so popuščali svoje zmote in malike, in komaj je trideset lét preteklo, bile so že

skoro po vseh imenitnejših mestih kerščanke družbe ali srenje vtemeljene; — tudi naši kraji niso bili pozabljeni. V Oglej (Akvilejo), tačas glasovito mesto za Teržaskim morjem, je prišel sv. Marka. Jezusovo véro oznanovaje, je družbo vérnikov ustanovil, in svojemu učencu sv. Mohorju v skerb izročil. Po Beneškem, Istrijanskem, Primorskem in Panonii je pa sv. Klemen, učenec sv. Petra, učil in pridigoval. — Sleherna teh družeb je imela svojega predstojnika, ali škofa ali drugega mašnika, ktere so apostoli z molitvijo in pokladanjem rok v duhovno službo posvetili, in za svoje namestnike in nastopnike postavili. Vse skupej pa so imele občnega poglavarja sv. apostola Petra; bile so ž njim, pa tudi med sebo (vzajemno) vedno v ozkeji zavezi, in tota njih družba je bila — kerščanka katolška cerkva. In kedar je sv. Peter, kateri je bil pet in dajset let naj viši vidni pastir ali škof rimske cerkve, na križu smert storil, je šla naj vekša oblast v cerkvi na njegove nastopnike, rimske škofo ali papeže.

Lepo žetvo je tedaj Jezusova sveta véra med malikovavskimi narodi imela in daleč okrog se razširila; zdaj pa se črni oblaki nad njo zavlečejo, rimski še nevérski cesarji so jo z mečem i ognjem preganjati jeli, ter bi jo bili radi popolnoma zateptali. Neznano je slišati, kako nevsmiljeno je cesar Neron s kristiani

delal. V zverinje kože jih je dajal všivati, potem pa pse nad nje huskasti, da so jih raztergali. S smolo jih je ukazal oblit i in na kole privezati, zvečer pa, ko se je stemnelo, — so jih zažgali, da so živi goreli in namosto bakel svetili. Tudi sv. Petra in Pavla je ovi grozovitnež umoril, oba v jednom dnevu, 29. rožnika l. 67. po Kr. — Cesar Domician je ukazal, vse kerščanske cerkve do tal podreti, in svojo naj bližo žlahto je za vére del preganjal in moril. Svetega apostola Joana je v Rim poklical in kakor pravijo, mu naj pred strupa piti dal, ko mu pa strup nič škodval ni, ga je v posodo vrelega olja vreči ukazal. Naj huje pa je razsajal cesar Dioklecian, ter je htel po celej deržavi vse kristiane do zadneg o pokončati. Po petnajst jezer so jih v jednom mesecu pomorili, tako da so rabelni mnogokrat od morije omagali, in se jim je orodje skarhalo. Z raztopljenim svincom so jih zalivali, z žerečimi kleščami ščipali, na križe razpenjali, žive žgali, ali iz kože devali, pri počasnem ognju pekli, divjej zverini za jed davali i t. d. In ne posamezno, marveč v celih trumah so jih morili, in kakor potoki je tekla kerv kerščanska po vsej carevini. V Terstu so sv. Celiana, v Ogleju sv. Mohorja, v Celju sv. Maksimiliana, na Ptujem sv. Viktorina, v Sambotilu sv. Kvirina, škofa iz Siska ob glavo djali. Ali više ko so jih pomorili, više se

jih je kerstiti dalo; iz vsake kaplje prelite kervi je nov kristian izrastel.

27. Življenje tedajnih kristianov.

Kakor med ternjem rade naj lepše violice rastejo, tako tudi kerščanska véra nikoli tako lepo cvetela, nikoli tako obilnega sada obro-dila ni, kakor ravno une perve čase, ko je bila kervavo preganjana. Bili so zlati časi kerščanske vére, kolikor vérnikov, skoro bi rekel, toliko svetnikov. Vsi so bili jednega serca in jednega duha, in kar je kdo imel, ni imel za se, timveč vseh skupaj je bilo, in po potrebi so apostoli vsakemu podelili. Prav po kerščansko, kakor brati in sestre so se med seboj ljubili; od nečiste ijubezni, od zapeljevanja, gerdega znanja, ponočnega vesovanja, in kar je drugega takega, ni bilo nikdar slišati. — Med vsemi kristiani korinčanske cerkve samo jednega nečistnika najdemo. — V lepem miru in jedinosti jeden z drugim so živeli, prepira in sovražtva, pravn in tožeb so se skerbno ogibali. Polni svete gorečnosti so marsikako noč v molitvi in premišljevanju božjih naukov prebedeli, polni svete ljubezni božje so z nevarnostjo svojega življenja službo obiskovali, in pri vsakej sv. maši s sv. rešnim telesom svoje duše poživljali, polni poterpljivosti, niso nikdar godernjali, zakaj jim Bog toliko terplenja da,

nego veselili se, da so vredni zavolj Jezusa terpeti. Kakor Jezus krivičnemu Pilatužu, tako so bili tudi oni neverskemu cesarju pokorni: pa tudi rajši umèrli, kakor zoper zapoved božjo kaj storili. Za male grehe so dolgo in oestro pokoro delali, pogosto in terdo se postili, in vsi vneti, vsi goreči zmirom k večej svetosti hiteli. — Bili so zgled čednosti vsem prihodnim časom, in dokler blago serce in pogumen duh na svetu ob veljavo na pride, tudi sv. Lovrenc, sv. Florian, sv. Agata, sv. Neža in ostali svetniki in svetnice svoje slave zgubili ne bodo.

28. *Zmaga kerščanstva.*

Blizo tri sto let so ti strašni pregoni hrumeli, zemlja se je napila blage kervi nebrojnih mučencov, in ko bi bila naša sveta véra le zmišljava ljudi, ne pa od Boga, gotovo bi bila že zdavnej zateptana, in ne bilo bi več sleda od nje. Ker pa je od Boga, ker je od Jezusa samega na terdno skalo vtemeljena, zato je ni mogla nobena burja, nobena nevihta omajati; marveč čedalje globejše korenine je gnala, in od leta do leta više se razprostranjala, dokler ni leta 312 po Kr. popolnoma zmagala. — Rimski cesar Konštantin, v véri malikvavcov rojen in izgojen, sicer pa dobrega in milega serca, je imel hud boj s svojim nasprotnikom Maksenciom, kateri se mu je s hrabro in silovito

vojsko ustavil. V tej velikej stiski se je k pravemu Bogu obrnil, ter ga serčno prosil, naj mu pomaga, in ga reši iz rok sovražoika svojega. In glej! o belem dnevu se prikaže njemu in vsej njegovej vojski veličasten križ na nebu, in na križu s svetlimi čerkami zapisano: V tem znamuju bodeš zmagal. Ko vidi Konstantin to čudovito prikazen zavzame se, dá po podobi križa krasno bandero narediti in v bitvi pred svojimi vojaki razviti. Nadušen napade sovražnike, jih premaga in pokonča, ter javno spozna, da mu je Bog kristianski po križu zmago podelil. Od tistih mal kerščansko véro čislati jame in prepové, kristiane dalje preganjati, ter jim dovoli, prosto po svojej véri Bogu služiti. Ukazal je vzeto premoženje cerkvam nazaj dati, zapovedal, da naj se nedelja brez vse ovire obhaja, da naj kervave igre v glediščih nehajo, in je sploh kerščanstvo zmirom bolj podpéral, nevérstvo po zatéral.

Tretja doba.

Dogodivščina srednih časov kerščanstva.

**Od cesarja Konstantina do velike ločitve v
zahodni cerkvi (l. 312—1517 po Kr.).**

29. Mirni časi kerščanske vere.

S Konštantinom vélikim, ki je bil prvi kerščanski cesar, se je vse spremenilo. Pregon kristianov je potihnil, in kerščanska véra je jela mir in pokoj uživati. Križ, poprej znamenje naj večje zaničljivosti, je postal znamenje časti in zmage, ter se je lesketal na cesarski kroni in na rimskem gradu (kapitolu). Službo božjo so poprej v podzemljskih jamah, kletih in rakah opravljali; zdaj pa so začeli veličastne cerkve staviti, javno in slovesno Boga častiti. — Cesar sam je nekaj krasnih cerkev, posebno v Rimu in Carigradu zidati dal, nekaj pa tudi z darimi pomagal; duhovne, sosebno pa škofo in papeže je jako poštoval

in poštoval. Njegov izgled je nevérnike močno ganil, v celih trumah so se Jezusovi véri vdajali in ob kratkem so malikovavske veže prazne stale — malikovanje po vsem rimskem cesarstvu je onemagalo.

Mnogoverstne zasluge za povekšanje božje časti si je pridobila tudi njegova mati, sveta Helena. V osemdesetem letu svoje starosti je potovala še v Judovsko deželo, na tiste svete kraje, kder je Gospod Jezus živel in terpel, vse skerbno pregledala in preiskala, ter bila tako srečna, da je našla sv. križ, na katerem je izveličar umrel, in grob, v katerem je mertev ležal, in tudi ona je dala mnogo krasnih cerkev sozidati. — Poglavar sv. cerkve je bil v tem času sv. papež Silvester I., kateri si je veliko prizadeval za uterjenje svete vére in za krasnost božjih temeljnov.

30. Krive vére in razkolnosti v véri.

Komaj so pregoni potihnili in cerkva od težkega terpljenja se nekoliko oddahnila, so že druge baže sovražniki vstali, razni krivovérci namreč, kateri so svoje zmote kakor ljuliko med pšenico sejali in mnogo hudega činili. „Ker ni hudič z mečem premagal, veli sv. Ciprian, je poskusil z jezikom.“

Naj imenitnejši starih krivovércov je bil Arij, učen in zgovoren, pa tudi svojoglaven in napuhnen duhovnik, kateri se je prederznil terditi, da Jezus ni imel božje nature in mu torej ne gre božja čast. Mnogo ljudi, skoraj bi rekel, pol sveta je s svojimi lažmi preslepil, mnogo kervavih vojsk podkuril in veliko svetih škofov in mašnikov preganjal: pa tudi strašno smert je storil. Čreva so se mu izsule in naglo in neprevidno je umerl. — Sto let po tem se drugi krivovérec Nestori vzdigne, in časti Marije matere božje loti, rekoč, da ona ni božja porodnica. Tudi on jih je veliko premočil in mnogo žalostnih zdražeb in prepirov načinil. — Kmalo za njim Eutih krivovéro izključe, da Jezus ni imel dveh, nego (ampak) samo jedno natoro, in da bi ne bil najdel toliko dostopnikov, ne bilo bi toliko zmešnjav sledilo! — V osmem stoletju najdemo spet druge krivovérce, kateri so hotli vse svete podobe Kristusa, Marije in svetnikov pokončati in vse cerkvene stene pobeliti, naj bi ne bilo nobedne podobe več, ktera bi nas kaj božjega spominjala. Celih sto in petnajst lét je ta joka vredna razkolnost terpela in izhodno cerkvo na dvoje razdelila. — Imena ostalih krivovércov, kakor Donatistov, Macedonianov, Pelagianov, Manihejcov in več drugih, kateri so sv. katolško véro zatreti hotli, ne bomo na dan vlačili; naj počivajo v

brezdnu pozabljivosti, kamor jih je luč resnice zapodila.

31. *Vesolni cerkveni zbori.*

Ko je leta 51 po Kr. prašanje vstalo, ali kristiane izmed nevernikov tudi Mojzesova postava veže, je bil zbor apostolov v Jeruzalemu deržan, kojega (kterega) sklep je bil, nobenega takega bremena vérnim več nakladati. Toto djanje apostolov je bilo izgled, po katerem so se predstojniki cerkve zmirom ravnali, kolikorkrat so se v prihodnih časih krivovére prikazale. Zbrali so se pod predsedništvom rimskega papeža ali njegovih poslancov, so krivovéro nepristrano presojevali, ter jo obsodili in prekleli. Takši zbor se veli vesolni cerkveni zbor, in kar on u vérskih resnicah sklène in rimski papež poterdi, imamo tako za res imeti, kakor božje razodetje — sv. Duh ga namreč nevidoma vlada in ga zmote varuje. — Posebno glasovit je prvi vesolni cerkveni zbor, v mestu Nicei na Jutrovem l. 325 po Kr. deržan, kder se je tri sto in osemnajst škofov in nad jezer ostalih (drugih) duhovnikov snidlo, in so krivovéro Arijevo overgli in prekleli. Drugi vesolni cerkveni zbor je bil v Carigradu, tretji v mestu Efezu, šterti v mestu Kalcedonu,

kder so bili Macedoniani, Nestoriani in Eutihjani ednoglasno za krivovérnike spoznani in njih zmote overžene in preklete — in so zginile kakor temna noč pred solčno lučjo. Vseh vesolnih cerkvenih zborov do zdaj imamo sedemnajst; naj novejši in mende naj imenitnejši med vsemi je tridentinski zbor, od kterega se sliši tolikokrat zlasti v pridigah in v kerščanskem nauku govoriti.

Veliko je katolška cerkva od krivovércov terpela in še terpi; ali ne bojmo se za njo; Kristus je jo na skalo zidal, in hudobni svet in peklenske vrata je ne bodo zmagale.

32. Cerkveni učitelji in sveti očetje.

Zraven cerkvenih zborov je bilo mnogo svetih in učenih mož, kateri so se krivovércom krepko ustavljali, njih zmote ustmeno in pisмено pretresali in overgli; nasprot pa tudi kerščanske resnice od vseh strani bistrournno preudarili in razvedrili in njih verjetnost dokazali. Velimo jim cerkveni učitelji ali cerkveni očetje; njih imena se svetijo, kakor svetle zvezde na cerkvenem nebu, in močni stebri, na ktere se katolška cerkva in njeni nauk naslanja. — Pred vesmi slavnega spomina vredni se sledeči: sv. A t a n a z i, patriarh (vikši škof) v Aleksandrii na Egiptovskem, kateri je

celih petdeset let za sveto véro se bojeval, veliko pregona in terpenja od strani Arianov prebavil in mnogokrat v smertni nevarnosti bil; sv. Ambrož, nadškof v Milanu, kateri je mnogo svetih knjig spisal in pobožnih pesem zložil; sv. Krizostom, patriarh v Carigradu in glasovit pridigar, je sosebno grehe bogatinov in velikašev čertil in napadal, in zato izgnan iz svojega sedeža v siromaštvu umrl; sv. Bazili, škof v Cezarei, je sosebno samotno življenje v puščavah in samostanih podpéral, in je zlasti v juternih deželah visoko češčen; sv. Hieronim v Stridovi na slovenski zemlji rojen, umen razlagavec in prestavljavec svetega pisma, je svoje posledne leta v Betlehemu preživel? sv. Auguštín, škof v mestu Hipo v Afriki, vsestrano učen, je v svoji mladosti slabo živel, potem pak velik spokornik in kinč katolške cerkve postal; sveti papež Leo veliki, ki je z močjo svojega govora mesto Rim dvakrat razdjanja otel, in tudi krivovérce zasekoval; sveti papež Gregor veliki, ki si je sa slovez službe božje in povzdigo cerkvenega petja veliko prizadel in bode na vse čase slovel.

33. Puščavniki in menihi.

Kakor so bili cerkveni očetje imeniti branitelji in naj močnejši podporniki katolške vére,

tako so bili puščavnici najlepši izgled spokornosti, zatajevanja in premage vsaktere požljivosti. Puščavniki se velijo pobožni kristjani, kateri so iz ljubezni do Boga vsemu blagu, vsej oblasti in časti, prijatlom in žlahti se odpovedali, ter šli v samotne, tihe kraje ali puščave, ondi se ložeje greha varvat. Bogu služiti in svojo dušo zveličat. — Kak berlog v zemlji ali v skali, kaka bajta iz drevesnega lupja je bilo njih stanovališče; njih obleka iz ličja ali bičevja, njih postelja terde tla ali malo listja; njih hrana korenike in divja zel, njih pijača studenčnica. Vsemu veseljevanju, vsej sladnosti življenja so slovo dali, vsemu svetu popolnoma odmerli in zmirej k vekši svetosti hiteli. Pervi puščavnik, od kterega nam zgodovina pové, je bil sv. Pavel; glasoviteji pa je bil njegov verstnik, sv. Anton, ki se oče puščavnikov imenuje. Pervi puščavniki so jeden od drugoga ločeni, vsak zase živeli; s časom pa so se sjedinili, vkup prebivali in delali, vkup jedli in molili — in tako so se pričeli samostani ali kloštri, in njih prebivavci so se rekli mnih ali redovniki. Če dalje bolj so se širili, naj prej v juternih potem pa tudi v zahodnih deželah, dokler jim ni sv. Benedikt o začetku šestega stoletja gotovih, prav modro osnovanih vodil (regele) dal, ktere so temelj in vir vsih poznejših klosterskih vodil.

34. *Selitva narodov.*

V petem in šestem stoletju po Kr. se je skoro vse po svetu spremenilo, bila je velika selitva narodov. Mnoge ljudstva sirove in divje so iz Azie prihrumele, na bližne narode evropske pritiskale, in tote na svoje sosede. Vse je vrelo po svetu, in križem se metlo. derlo ljudstvo za ljudstvom: Alani, Gepidi, Huni, Goti, Longobardi, Slovenci i t. d. Kraljestva, ki so več sto let slovele, so se prekucnile in namesto njih so druge stopile; sela in mesta glasovite so bile razdjane in so ali popolnoma znad zemlje zginile, ali v razvalinah hirale: celó rimsko cesarstvo, ki je nad tisoč (tavžent) let stalo in vse narode in dežele pohvastalo, se je razkosalo.

Med vsimi najhujšimi divjaki so bili Huni, katerih kralj Atila, imenovan šiba božja, je cele potoke kervi prelil, mesta Oglej, Ljubljano, Celje in drugih mnogo razrušil, in kamorkoli je stopila njegova derhal, vse požgal in pokončal. Bila je huda stiska, bila je neznana siroččina po svetu; kamor so oči nesle, ni bilo družega, kakor morije, požig in posip. In ker so vsi toti narodi ali malikovavci ali krivovérce bili, so tudi katolško véro hudo zaterali, mašnike in redovnike preganjali, cerkve in samostane obropali, ali poderli

— zdelo se je, da bodo katolško véro spet v zemljo zateptali. Ali Bog je vse v dobro obrnil; kmalo je cerkva svoje veje bolj po širokem razprostranila in mnogo novih udov pridobila.

35. Začetek in nazširjava kerščanske vére med Nemci in Slovenci.

Že poprej je bilo omenjeno, da prvo zernje kerščanske vére na slovensko zemljo je padlo iz Ogleja, jednega v tedajnem času največjih mest rimskega cesarstva. Ondi je že sv. evangelist Marka, po sv. Petru, poslan, Jezusov nauk oznanoval, je družbo vérnih vtemelil, ter njo pri svojem odhodu svojemu učencu sv. škofu Mohorju izročil, l. 50. po Kr. Sv. Mohor pa je sveto véro dalje razširil, po sedajnem Benečanskem, Teržaškem in Kranjskem; je poslal dva kerščanska oznanovavca, Lucia in Siruza celo na Gorotansko (Norikum), kamor je Koroško in del Štajarja spadalo, in se sploh z zlatimi čerkami Slovencom v serce zapisal. Da je sv. Klemen učenec sv. Petra po Istrianskem, Primorskem in po Panonii véro pridgoval, je tudi že rečeno bilo; in da so vojaki in drugi Rimci, ki so se v naše kraje preselili, v svoji novi domovini tudi od kerščanske vére mnogo pripovedo-

vali, si lahko zrajtamo. Po tem takem je drevo sv. vére čedalje bolj obširno rastlo in v mnogih mestih so se škofijski sedeži ustanovili, kakor v Terstu, Ptuji, Celji, Emoni (Ljubljani) in v Tiburnii na Koroškem.

Ali v petem stoletju po Kr. ob času velike selitve narodov, so se strašne prekucije in pregoni po svetu pričeli, in neižrečeno veliko je sveta cerkva Jezusova prebaviti imela. Mesto Oglej je bilo razdjano, tudi celjska emonska, ptujska in tiburnijska škofija je razpadla, in skor po celi Evropi je sv. vére luč vgasovala, razun britanskih ali anglež-kiv otokov, kder je veselo berlela. Iz totih otokov je izhajalo zdaj mnogo svetih mož, ki so berž ko ne pol Europe prehodili božjo besedo oznanovaje, in kamor so prišli, ajdovske zmote pregnali in pravi apostoli tistih dežel postali. Tako je sv. Severin po austrianski vojvodini; sv. Ropert po Salcburzkem, sv. Emeran po Bavarskem kerščanstvo širil; med vsimi pa slave vreden je sv. Bonifaci, ki se apostol Nemcov zove, neutruden učitelj bil in je častito krono mučenikov dosegel, l. 755 po Kr. Ravno tako prijazno je slovenske dežele luč sv. vére razsvetila. Sv. škof Amand je prišel na Gorotansko, in nekaj časa za njim sv. Ropert, ki je Slovencom sv. evangelj oznanoval, salcburžko škofijo utemelil, in kakor nekteri velijo, celo do Celja prišel in cerkvo

sv. Maksimiliana posvetil. Njegov naslednik v salcburški škofii sv. Virgili je poslal med Slovence sv. škofa Modesta, ki je bil poln gorečnosti za božjo čast, je v Gospej sveti blizo Celovca svoj sedež postavil, veliko novih cerkev sozidal in veliko starih popravil in posvetil, in je po vsej pravici zaslužil, apostol Gorotanski imenovan biti. Še vekši pospéh je véra imela, ko je cesar Karl (Dragotin) Veliki Avare in Slovence ukrotil in pomiril. Dva gerška brata, ssv. Ciril in Metod, ki sta poprej že Bolgarski narod preobrnila, sta si tudi za Slovence neprecenljive zasluge pridobila. Okoli leta 863 po Kr. je sv. Ciril na Moravsko prišel, Jezusov nauk oznanovaje, je sv. pismo v slovenski jezik prestavil in osnoval pisarijo, kterej se še zdaj Cirilica veli, in katero Rusi in Serbi rabijo. V Velehradu je škofijo utemelil, in ker je leta 871 v Rim šel in ondi umerl, ga je njegov brat Metod nasledval, kateri je českega vojvoda Borivoja in mnogo drugi Čehov kerstil.

Vogri ali Madžari so se po prizadetju svojega kralja, sv. Štefana spreobrnili okoli l. 1000 po Kr.

36. Korist in velika sreča kerščanstva.

Kako po dolgi zimi ljuba spomlad ali vigred vse ogreje sve oživi; tako je tudi,

kerščanstvo vse naše dežele prerodilo. Kder poprej ni bilo družega kakor hosta in divja zverina, ondi je rodovitno polje vstalo, se seno sušilo in vinska terta se solzila. Divjačno življenje so opustili, kmetijstva se prijeli in po vesih, tergih, in mestih se naselili. Pohištva so stavili, cerkve zidali in zvonov prijazni glas se je razlegal po dolih in planinah. Malike iz lesa ali kamna izrezane so potrupali in pravega živega Boga častiti jeli.

Kerščanska véra je ljudim pamet razjasnila in jih v naj potrebnejših rečeh tako podučevala, da majhino dete in prosti kmetič od Boga in njegovih lastnosti zdaj više vesta, kakor naj bolj čislani modrijani starodavnih časov. Ona je overgla malikvanje, vraže in čare ali copernije, je prepovedala sužnoteržtvo, dvoboj in samomor in nam tudi sovražnika ljubiti vелеva. Ona je ljudi omikala in umetnosti in znanosti v svojo skerb vzela, je napravila šole za mladost, bolešnice za bolnike in samostane za pobožnost, za nedolžnost in pokoro; in koliko svetih možev in žen, koliko čistih devic in mladenčev je izgojila, se ne da dopovedati ne popisati. Lepo, da lepše ne more, govori sv. Augustin, rekoč: „Naj večje bogastvo, naj draži zaklad in naj vekša svetlost, ki se najde, je katolška véra, Ona prinese izveličanje grešnikom, razsvetli na duši slepe, sprejema po

jezero zgubljenih, opraviči krivične, očisti spokornike, poterdi v dobrem pravične, venča mučenike ohrani device, ovaruje vdove in zakonske v sveti sramožljivosti, posveti mašnike, nas za nebesa pripravlja in z angeli večnega veselja deležne stori. V resnici bogastvo, kojega (kterega) svet nima dati.“

37. Odpad izhodne ali gerške cerkve od rimsko-katolške. — Muhamed.

Kakor lepo in veselo je v zahodnih krajih kerščanstvo poganjalo in se razcvetalo, tako žalostno je na Jutrovem omedlevalo. Gerški cari, ki so v Bizancu ali Carigradu svoj sedež imeli, so tudi cerkvo vladati hotli, se v njene notrajne zadeve vtikali, in terjali, da bi se to, kar se je v njih glavi izkovalo, ravno tako za resderžalo, kakor to, kar je Bog razodel. Ljudstvo je bilo lahkinih misel in preveč na posvetne sladnosti navezano, duhovščina je svoje dolžnosti pogosto zanemarjala, in kar napuh še ni popačil, so razpertije pripomogle. Zmirom bolj in bolj se je motalo in metlo, dokler ni vdarila tista nesrečna ura (l. 1064 po Kr.), v kateri se je izhodna ali gerška cerkva od rimsko-katolške

ločila in je med obema tužen prepad nastal, ki noter do današnega dne še ni poravnan. — Ali kakor je Bog Izraelce pretepal, kolikorkrat so od njega odstopili, tako tudi je spridenim Gerkom kazni za petami sledila. Že ob začetku sedmega stoletja je v Arabii neki slepar vstal, po imenu Muhamed, rekoč, da je od Boga poslan, popačeno véro očistiti, ter je iz ajdovskih, judovskih in kristijanski šeg in obredov (ceremonij) novo véro skoval. S pomočjo neke roparske derhali je od začetka posamezne popotnike zalezoval, potem karavan se lotil in zadnič mesta in celo dežele napadal in posilil in njih prebivavce z mečem v roki k novi veri nagnal. Njegovi nasledniki so po njegovih stopinjah nepradovali, so v svojem početju skoraj neprenehoma srečo imeli, jedno deželo za drugo si osvojili in v Azii in Afriki po dolgem in širokem muhamedansko, ali kakor se sploh veli, turško vero razširili. Kar se ni vdalo, je bilo ali posekano ali v sužnost peljano. Kerščanstvo v tistih krajih scer ni popolnoma ugasnilo, ali kakor veja, ki se od debla odseka, s časom usahne, tako tudi je ono oterpnelo in do zdaj oterpnjeno žaluje.

38. Križanske vojske.

Muhamedani so Palestino, to je, sveto deželo, v kateri je naš Gospod Jezus Kristus

živel in umerl, v svojo oblast dobili in ondi s kristjani gerdo ravnali. Hude davke so jim nakladali, cerkve obropali, svete posode oskrunili, in kdor je hotel v Jeruzalemu svete kraje obiskati, je moral zlat odrajtati. Ko so kristjani v zahodni Evropi zvedeli, kako slabo se njihovim bratom na Jutrovem godi, so močno žalostni postali, pravična jeza jih vname in vojsko zoper nevérnike sklenejo. Pêter iz Amiena, zgovoren in bogaboječ duhoven in puščavnik, ki je ravno iz Palestine priromal, je Laško in Francozko prehodil, povsod prav živo velike stiske in neznane tuge ondotnih kristjanov popisal in ljudi tako nadušil da je vsak hotel pomagati. V mestu Klermon na Francozkem, kder se je velika množica, duhovnov in posvetnih zbrala, je papež Verban II. za pripomoč zoper nevernike prosil in tako ganljivo govorilo, da je vse kakor iz jednega gerla glas zagnalo: Bog hoče! Bog hoče! Po celem zapadu je zašumelo in ob kratkem je čudno velika vojaška truma na nogah stala. Križarje so jih imenovali, zato ker je vsak vojak zname-nje križa na persih nosil v spomin, da se za Kristusa vojskuje. Vsi vneti za sveto véro so po raznih potih proti Palestini se podali, po terdih bitvah, po velikih nevarnostih in po neizrečenem trudu sveto mesto Jeruzalem spet sovražnikom oteli, l. 1099 po Kr., in pogumni Bogomir Bulljonski je bil prvi jeru-

zalemski kralj postavljen. Pobožni junak pa je zlato krono na oltar položil, si železno krono na glavo del, ter rekel: Kder je moj Izveličar Jezus Kristus ternovo krono nosil, se ne spodobi, da bi jaz zlato krono nosil; in ves čas svojega življenja si je ni na glavo dal.

Ali jeruzalemsko kraljestvo ni dolgo terpe-
pelo, in ako ravno je od europejskih krist-
janov neprenehoma veliko podpore dobivalo,
vendar ni obstanka imelo. Vzrok tega od jedne
strani so bili Gerki, polni zvijač in nezve-
stobe, od druge strani pa križarji sami med
seboj nesložni in pogosto le preveč kervi in
plena željni; torej še ni celo sto let preteklo,
ko je razpadlo in Turkom v pest prišlo, kateri
so od leta do leta silnejši prihajali, zmirom
več mest in pokrajin podjarmovali, in l. 1453 tudi
Bizanc ali Carigrad, glavno mesto gerškega
cesarstva, ki se je pred Bogom veliko zadol-
žilo, z naskokom v svoje posestvo spravili.
Iz Carigrada so Turki zmirom dalje segali, in
ropali po bližnjih ogerskih, slovenskih in
nemških deželah, in le hrabrost in pogumnost
Maltežkih in drugih kristjanskih vitezov kakor
tudi neoporekljiva pripomoč Matere božje Ma-
rie je imenovane dežele in narode namenjene
pogube obvarovala, je obvarovala sploh vse
kerščanstvo, da ni Turkom sužno postalo in
da jih niso podkove njih berzih konj zateptale.

39. *Lepi časi katolške cerkve.*

Slabo so se izšle križanske vojske, veliko kervi se prelilo, mnogo ljudi pod mečem smert storilo in sveta dežela je pri vsem tem le Turkom v lasti ostala: ali če njih nasledke nekoliko bolj na tanko prevdarimo, bomo našli, da so bile tudi zelo koristne, ljudi zbistrile in novo dušno življenje obudile. Znanstva, ktere so poprej pri selitve narodov povsod pregnane v samostane bežati morale, so se zdaj med množino razlile in ljudstvo omikale, osnovala so se šole in vseučilišča, ki še zdaj slovijo, kakor v Pragi, na Dunaji (Beči), v Padovi, in vstali so možje čudovite učenosti, kakor sv. Tomaž Akvin, kteremu so angelski rekli, in sv. Kardinal Bonaventura, ki sta oba v letu 1274 umerla. Pobožni Tomaž Kempčan, ki je lepo živel in lepo pisal, je 200 let pozneje v visoki starosti umerl.

Se lepše pa slovijo tisti časi zavolj njih nehinavske pobožnosti, zavolj terdno žive vere v Boga, svete gorečnosti za božjo čast in delavne ljubezni do bližnega. Koliko so sozidali krasnih cerkev, koliko visokih zvonikov, ktere še dan današni osupnjeni ogledujemo! Koliko so ustanovili naprav, ktere so še našim časom v prid in srečo! Tako posta-

vimo je sv. Hema, rojena pilštanska grofinja v Kerki na Koroškem veličastno cerkvo z dvema samostanoma, možkim in ženskim, zidati dala, in iz tote njene zaloge je prirastla sedajna kerška škofija. l. 1073 po Kr. Eberhard, salcburžki nadškof je utemelil lavantinsko škofijo l. 1228, cesar Friderik IV. pa ljublansko l. 1462. — Samostansko življenje je bilo v naj lepšem cvetju, in moške, kakor sv. Bruno, Norbert, Bernard, Dominik, Frančišek, so s svojimi zgledi celemu svetu kakor luč svetili, so raznih plemen redove osnovali, in mnogo samostanov postavili. Pa ne le sami so sveto živeli, temuč tud med ljudstvom pobožnost redili, revežem in siromakom pomagali, bolnikom stregli, nevedne učili, jetnike in sužne odkupovali. Na vse kraje sveta so učitelje pošiljali sveto véro razširjat, in so vsim deželam, v katero so prišli, in med vse narode časno srečo in večni blagor prinesli. In sploh karkoli so delali ali so matali, ali podobe rezali, ali pesme zlagali, ali knjige pisali, vse so k božji časti obračali, in vsaktero njih delo nam kaže le bogoljubnost in svete občutke.

40. *Mnoge razpertijs.*

Med žlahtno pšenico, ki je tiste čase tako veselo poganjala in stoteren sad obetala, se je

pa tudi ljulika zaplodila in grenek sad prinesla. Bile so tu in tam nesrečne vojske, žalostni prepiri in pravde; tudi raznih krivic in marsikakega pohušanja se ni mankalo. — Cesarji in rimski papeži se niso mogli nič prav dobro zastopiti. Že cesar Arh IV. (Henrik) je hotel v cerkvi gospodariti, je škofije, aptije in ostale (druge) duhovske službe dostokrat naj nevednim podelil, včasih pa celó za čnar prodajal, zato je med njim in papežem Gregorjem VII. velika razpertija vstala; in da so take razpertije, ker so se pogosto ponovile, veliko tuge in škode na vseh straneh napravile, vsak lahko vé.

Tudi razni krivovérce so vstajali, zoper duhovsko in deželsko gosposko učili, se ji sami ustavljali in druge podpihovali, ter veliko bojev krivi bili.

Tako je po Českem Jovan Hus krivovéro trosil, jih veliko premotil in strašne zmešnjave napletel. Zlo taka se je tudi po drugih deželah godila, po Francozkem, Angležkem in Laškem. In ako ravno so jih sčasoma umirili in ukrotili, je vendar nek protiven in vertoglaven duh ljudem obvisel, po vseh žilah se kuhalo in vrelo in le sape mankalo, ktera bi iskro pod pepelom tlečo razpihala in v živi plamen spravila. In ta sapa, ti vihar se je na Nemškem vzdignil o začetku šestnajstega stoletja, je čedalej bolj široko in z večjo silo vlekel in neizrečeno veliko zlega (hudega) načinil.

Jezero in jezero ljudi je od katolške vére odpadlo, ljudstvo zoper ljudstvo vstalo in sosed na soseda planil; kervave vojske so se vnele, strašne bitve in morije se storile in cele vesi in mesta so z zemlje zginile, Znanosti in umetnosti so bile zateptane, in narodi, ki so v omiki in izobraženosti tako veselo napredovali, spet so surôvi in divji postali; posebno pa jela je véra od tiste dobe vedno bolj pešati.

Šterta doba.

Dogodivščina novih časov ker- ščanstva.

**Od velike ločitve v zahodni cerkvi do naših dni
(od l. 1517 po Kr.)**

41. Luter in drugi krivovérci.

Mož, ki je nebrojno zmešnjav na svetu načinił, in na milione ljudi v časno in večno nesrečo pripravil, je bil Martin Luter, učitelj modroznanstva v Vitenbergu na Nemškem. Bil je učen in prebrisane glave, pa še više napuhnjen in vrele kervi. Leta 1517 se je z Dominikanci zavolj krive rabe cerkvenih odpustkov prepirati jel; zraven pa je on sam še huje zabredel, in od dné do dné v večje zmote zahajal, tako da je polagoma vse krivovére starih časov pograbil in v novo véro zmašil, ki se po njem Lutranska veli. Daritvo sv. maše, post, spoved, molitve za mertve in še marskako pobožno navado ja zaver

gel, učil je, da véra sama človeka opraviči in zveliča, in dobrim delom vso veljavo odrekel. Rimskega papeža je Antikrista imenoval in njegovo cerkveno višo oblast popolnoma overgel, redovnikom in redovnicam (nunam) ženitve in možitve privolil, deželskim gospodam pa in grajščakom pravico priznal, vse kar samostani gleštajo, v posest vzeti in v svojo rabo obrniti. S tim se je mnogim prikupil in ob kratkem veliko derhal si pridobil; spačeni množici namreč so njegovi mehki nauki zlo sprejetni se zdeli in lakomnim knezom je samostansko blago močno dišalo. Poslednič je obljubo devišтва prelomil, in, ako ravno duhoven in redovnik, v zakon stopil, in se oženil z neko redovnico, ki je iz samostana ušla, in kateri se je reklo Katra Bor. Luter se je ustil, da svoj nauk iz svetega pisma zajema, ali ker je sveto pismo le po svoji termasti glavi izlagal, se je strašno zamotal in v svojih besedah ves navskriž bil; kar je jeden dan zagovarjal, je drugi dan že povegral. Tako je terdil, da človek nima proste volje, torej tudi božjih zapoved ne more dopolniti, in se hudega ne varvati; da greh človeka ne pogubi, ako le terdno véro ima; in še več drugega takega je kvasil.

Kakor je od jedne strani Luter, tako so od druge drugi, in skorej še huje nad katolško cerkvo segali in ji veliko zalih vej od-

klestili. Na Švajcarskem je Urh Cvingli vpričnost Jezusa Kristusa v svetem rešnem telesu tajil, ter jih veliko pretental; še več pa jih je za seboj potegnil Jovan Kalvin, ki je učil, da Bog nekoliko ljudi v večno pogubljenje odmeni in za tega del njih serce okamni, da se poboljšati ne morejo, in še mnogo drugih zmot je zatrosil. Prekerstniki so terdili, da otroke kerstiti ni po svetem pismu, in se torej odraščeni drugič kerstiti morajo; tudi so hotli naj bi ne bilo lastnega premoženja ne gosposke ne svetu. marveč vse občno in jednako. Vsi ti krivoverci, Cvingliani, Kalvinci in prekerstniki so zlo gerdo in divje ravnali; kar je Luter prizanesel, so tot ali oskvernili ali razdjali. Podobe Jezusa Kristusa in njegovih svetnikov so razsekali in potolkli, oltarje polomili, celó grobe in rake so razbili in kosti in ostanke svetnikov z nogami poteptali ali zažgali. In ako ravno so jeden čez drugega bili in se strašno preklinjali, katolško cerkvo pa so vendar vsi jednako sovražili in bi jo bili radi z zemlje pregnali. In kakor ljulika večidel rajši raste kakor pšenica, tako su tudi vse te krivovére čudovito poganjale. Bili so pa tudi krivovérci zviti in prekanjeni in, niso zanemarili nobenege sredstva, ktero je v razširjavo njih zmot kaj pripomoglo. Ustmeno in pismeno so se poganjali za pospeh svojega lažnjivega nauka, in kder zlepa niso opravi-
 li, so pa shuda nagnali.

42. *Tridentinski cerkveni zbor.*

Katoličani so si veliko prizadevali in se trudili, da bi teh žalostnih razdertij enkrat konec bil, da bi se ljud umiril in spet le jedna véra v zahodni Evropi bila. V raznih mestih so z razkolniki vérske pogovore imeli, ter jim prijenjali, kolikor je le mogoče bilo; ali vse zastonj. Luter v svojem sovražtvu do rimskega papeža ni nobene mére vedel in se ni dal pogovoriti; marveč je le huje razsajal in vedno vekše homatije narejal. Za tega del so se leta 1545 na povabilo papeža Pavla III. katolški škofi in učitelji v mestu Trident na Tirolskem zbrali, so od jedne strani pravo katolško véro poterdili, od druge pa vse te nove krivovére v prestres vzeli, ter jih obsodili in terdovratne krivovérece iz svoje občine odločili kokor suhe veje zelenega drevesa. Ta je tisti toliko sloveči tridentínski zbor, kateri se tolikokrat v pridgah in kerčšanskih nauk v pričo katolške vére imenuje; ti zbor je katolški cerkvi novo lepoto dal in njeno moč čudovito povekšal; vsi dobromisleči vérniki so se spet terdneje svoje matere kotolške cerkve poprijeli in veliko zašlih se je k njej povernilo. Tudi Luterane so povabili k tridentinskemu shoru, da bi se bili prijazno pomenili in ako mogoče, v véri zjedini, ter so

ravno oni naj glasneje po cerkvenem zboru vpili: ali kadar se je potem sošel, so bili polni izgovorov in niso hotli doiti. Tako je ta nesrečna ločitva še dalje terpela: in če je kraljestvo samo zoper sebe razdeljeno, govori Jezus, bo razdjano, in hiša bo na hišo padla; tako se je tudi zlasti na Nemškem žalostno godilo.

43. Žalostni nastopki novih krivovér.

Luter je zmirom in povsod veliko od slobode trobil, cesarja pa, škofo in deželske jako jako psoval ali gerdil; njegov malopridni nauk je pa tudi malopriden sad obrodil. Kmeti toliko lepega od slobode slišavši, so se kmalo na noge postavili in strašen punt, ali černo vojsko začeli; v velikih trumah so se po deželah razlili, ropali in požigali grajščine in samostane, in grozovito mučili i morili izmed duhovščine in žlahtnikov vse, kateri so jim v roke prišli: ali tudi njim je povračivna ura udarila. Veliko jih je bilo v vojski pobitih, veliko jih je v železju po ječah pomerlo, veliko v rabeljnovih rokah življenje zgubilo in kakor zgodovina pravi, više od sto jezer jih je bilo vseh vkupaj pokončanih. Komaj pa so bile tote prekučije končane, so že druge nastopile — vnela se je žalostna tridesetletna vojska, ktera je zlasti nemške države od jednega kraja do

drugega strašno poteptala, ljutost in razujzdanost podredila in kerščansko občut v mnogih sercih popolnoma zadušila.

Ali ne samo po nemških, marveč tudi v ostalih evropejskih državah so hude vojske zavolj vére zahrule. Na Švajcarskem je Urh Cvingli kervavo bitvo zoper svoje lastne rojake podkuril in z mečem v roki svojo dušo izdihnil; tudi Calvin in njegova stranka so se velikih krivic, grozovistosti in razpertij okrivili. Na Francozkem so Kalvarii ali Hugenoti kakor pravi divjaki razsajali in blizo dvajset jezer katolških cerkev razderli in raznesli: v jedni sami prokrajni (Dofiné) so po spričbi jednega njihovih pisatelov 256 duhonikov in 112 redovnic umorili in devet sto vesi in mesti požgali. Ravno tako je moralo angleško kraljestvo veliko prebaviti zavolj svojega odstopa od katolške vére. Kralj Arh VIII. začetnik tega odpada, je veliko blagih mož sosebnno duhovnih ob glavo djal, vse samostane poderl in njih blago in imetje v svoj žep vteknil. Se grozoviteje je kraljica Elizabeta ravnala, pod ktere vladarstvom je nesreča katolčanov do verha prikipela; homatije so se po njeni smerti še namnožile in kralj Dragotin I. (Karl) je moral celó na kervavem odru svojo glavo zgubiti.

44. *Razširjava katolška vére v prej neznanih krajih.*

Kar je sveta mati katolška cerkva po krajih naše Europe slabovernih otrok po krivóvérih zgubila, jih je po drugih delih sveta zverhano méro dobila, in kar so Luter, Kalvin in njih pajdaši vérnih ji odvzeli, so iskreni duhovi, kojim (kterim) se misionarji veli, v Azii, Afrika in Ameriki ji obilno pridobili. Kakor nekđaj apostoli so šli na vse kraje sveta sv. evangelj oznanovaje in stotern sad je bil plačilo njih dela in truda. Popisati vse, koliko so terpeli in koliko prihodili, ni prostora ne časa; samo od jednega izmed njih, sv. Frančiška Ksavera naj se kaj malega pové. Ves vnet za spreoburnitvo nevérníkov in pogumen kakor nekđaj sv. Pavel je široko morje preveslal in srečno v izhodno Indijo došel. Po ulicah mesta Goa je vsako jutro z zvončkom žvenklal in s tim otroke k sebi privabil. Otroci so kmalo veselje dobili do prijaznega moža in ga pazno poslušali, ker jim je toliko lepo od ljubega Jezusa pripovedovati znal, in domu prispevši in povedavši, kaj so slišali, so odráščénim serca vneli, da so tudi oni hodili poslušat svetega moža. In Bog je blagoslovil vídoma vse njegove stopinje. Neutrujen je hodil od sela do sela, od otoka od otaka, je Indio

in Japan in mnogo drugih kraljestev prehodil, je štirideset jezer maliških podob z lastno roko razdrobil in nad jeden milion ljudi s kerstno vodo oblil, kaj, on sam pravi, da je samo jeden dan deset jezer nevérnikov kerstil; zato se po vsej pravici apostil Indie zove.

Po njegovi smerti so pa drugi nastopili in zmirom več polja s semenom božje besede obsejali; celó po velikej Kitajski deržavi, kamor do tistih mal še nihče iz naših krajev došel ni, je katolška véra zlo lepe mladike gnati jela. In da malikovavci niso samo na videz, kakor sovražniki kerščanstva zabavljajo, timveč resnično spreobračali se, to nam priča njih stanovitnost v véri ob času, kadar je po japonskih otokih, hudo preganjanje kristianov vstalo, ter jih veliko sto jezer za svojo véro umerlo in neznane, neizrečene muke terpelo. Radi kakor na svate so hodili na kervavi oder; mladi fanti in dekleta, rahli sérci in žlahtne gospe voljno in veselo polágali svoje glave pod rabeljnovu sekiro. In žalibože, da noter do zdaj v tistih krajih niso henjali kristianov preganjati!

Ravno tako prijazno se je po Ameriki, ktero je Krištof Kolumb l. 1492 najdel, luč kerščanske vére zasvetila, in gnusobi in nesramnosti malikovanja konec storila. Amerikani, posebno pa Mešikani so bili hudi malikovavci. Po dvajset jezer mladenčev in dekličev so poklali vsako leto svojemu gerdemu maliku,

ki so mu rekli Biclibuceli, in ako niso na vojski sovražnikov dovolj nalovili, so svoje lastne otroke v žertovanje dali, ter meso darovanih ljudi povžili. Jezik ne dopové, koliko so ubogi misionarji pri njih terpeli, koliko nevarščin, glada in žeje probavili, in vendar so vse zapreke srečno premagali; divje ljudstva omikali in luč svete vére v njih temnem sercu prižgali. Čudno dobrega in lepega pa so storili v neki pokrajini južne Amerike, P a r a g v a j imenovani, kder so iz žalostne goščave blagosni raj, in iz ljutih pesjanov krotke in poštene kristiane naredili. Vem, da bi radi vedeli imena vsaj nekterih izmed njih in da vam bodem ustregel, ako vam nekoličko od njih povém.

45. Naj imenitnejši možje v tej dobi.

Blagi možje, kateri so se neutrudno za razširjavo katolške vere poganjali in dostikrat s svojo lastno kervjo malikóvavsko zemljo polili, so bili večidel redovniki ali mnihi. Frančišek Ksaver in ostali, ki so po Kitajskem in Japanskem pravo véro razširjali, so bili Jezuiti, in ni še bilo cerkvenega reda na svetu, kateri bi si bil tolike zasluge za katolško véro pridobil, ter jo bi bil močnejše napadom krivovercov branil, kakor Je-

zuitarski red, kojega utemelitelj je bil sv. Ignaci Lojola, l. 1491 na Španskem rojen. Nasproti pa tudi ne morem zamolčati, da nobeden red ni toliko protivnikov imel, kakor ravno red Jezuitov. Sovražili, čertili, preganjali in celó morili so njegove tovarše, ter jih sovražijo, čerté, preganjajo in moré do današnjega dné.

Pa še drugi redi so v tej dobi vstali in zacelili rane, katere so Luter in ostali (drugi) krivovércki katolški veri vsekali. Frančiškani in Kapucinarji, katerih dohovni oče je bil sv. Frančišek iz Asisia, so bili dobri duhovni pastirji in pri ljudeh jako obrajtani zavolj njih svete pobožnosti in ojstre spokornosti. Piaristi so se po šolah in učeliščih z otroci in mladenči pečali, miloserčni bratje so bili bolnikom (betežnim) v postrežbo; drugi spet so druge opravila imeli. — Tudi ženski spol ni zaostal, temoč si mnoge in razne samostane napravil. Uršulinarce, ktere se s podukam dekličev trudijo, še zdaj po naših krajih naj več samostanov imajo, kakor v Ljubljani, Loki, Gradcu, Gorici i. t. d. Elizabetinarce strežejo bolnim, Karmelitarce so v premišljeavnem življenju svoj poklic imele in milost božjo prosilo za deželo in ljudi.

Posebnega oména vredna pa je množica mož in žen, ki so jo, kar véro in krepost za-

deva, za izgled postavili vsem bodočim časom. Sv. Karl Boromej, kardinal in nadškof v Milanu (vm. l. 1584) je v ljubezni bližnega naj višo stopnjo dosegel. Ob času kužne bolezni je kakor angel pomoč in tolažbo po mestu nosil, po bolnišnicah, kder je smert nemilo kosila, bolnikom stregel, in vse, kar je svojega imel, dnar in blago, in celó svojo posteljo in življenje svojim siromakom v žertvo dal.

Sv. Franc Salezi, škof Genevski na Švajcarskem (vm. l. 1622) je po svoji ljubeznivi krotkosti okoli 72.000 kvrivovercov zopet katolški cerkvi pridružil. — Sv. Vincenci Pavlan (vm. l. 1660) je vse svoje žive dni ubogim in betežnim v postrežbo bil, in si veliko veliko prizadel, da bi njih žalostni stan polajšal.

Vpeljal je družbo mašnikov, ki so nevedne kmetovavce podučevali, in družbo za popravo galijotov (galernih sužnih); utemeljil posebne hiše, v katerih so se sirote in najdeni odtroci odgajali, in kar je črez vse važno, po njem so osnovane miloserčne sestre, katerih slava še zmirom raste po mestih in deželah. Na Nemškem si je naj večje zasluge za katolško véro sv. mož Jesuit Kanici pridobíl. Kakor močen žid se je napadom krivovercov ustavil, in z besedo in s spisi se z njimi boril; zložil je katekizem; ki se še

zdaj po šolah rabi, in vpeljal mnogo učilišč in drugih občno koristnih naprav. Na Kranjskem so bili ljublanski škof, Tomaž Kren, na Koroškem labudski škof Juri Stobev, na Štajarskem pa sekovski škof Martin Brenner naj pogumnejši zavetniki katolške vére, in so uspehe Luteranov s krepko roko zajezili.

Naj se zapomnijo tu še nektere možke in ženske imena šestnajstega in sedemnajstega stoletja, ktere so katolški cerkvi na vse veke v kinč in lepoto; kakor: sv. Joan od Boga, Joan od križa, Filip Néri, Peter iz Alkantare, Jožef Kalazanc, Jožef Kupertin, Franc Borgia, Pij V., Fidel iz Sigmaringa, Alojz Goncaga, Stanislav Kostka in še mnogo drugih. Izmed ženskega spola pa: sv. Terezia, Roza Limanska, Angela iz Brešje, Magdalena od Pacis, Frančiška iz Santala i t. d. V osemnajstem stoletju sosebno imenit je bil sveti škof Alfonz Ligouri (vm. l. 1787), ki je mnogo lepih knjig spisal, in utemeljil družbo mašnikov, kateri se Ligourjanari ali Redemtoristi pravi. — Vsi toti svetniki in svetnice božje so bili človeškega rodu naj boljši prijatli, naj vekši dobrotniki. Otroke so v božjem strahu in božjem nauku lepo učili; mladenče in dekleta k pobožnosti vnemali in jim skerb za nedolžnost in čistobo serca go-

reče priporočali, serce pa k srečni smerti pripravljali. Bolnike po bolnišnicah, jetnike po ječah so pridno obiskovali in njih žalostno dušo s tolažbo podpérali. Mirni in krotki niso nobenemu krivice storili, nobenega raznašali; temoč od vsakega dobro mislili in mu vse dobro želeli. Sami za se pa so silno oestro živeli, malo jedli, malo spali, veliko molili, in žive priče bili, da duh ljubezni, duh ponižnosti in lastnega zatajevanja ni še zginil iz katolške cerkve, kakor veliko naprostonikov na vse usta trobi.

46. Razširjava nove nevére in zatiranje katolške cerkve. Razne prekucije v deželskih zadevah.

Luteranska krivovára ni bila od Boga, in kar od človeka pride, obstanka nima; zato je tudi ona razpadati jela in mnogostrano se razklala. Tako so prekerstniki, presbiterani, kvekeri, metodisti, moravski bratje in drugi krivovárci scer vsi na njenem deblu izrastli, vendar so bili med seboj razcepljeni in v svojem nauku jeden drugemu dostikrat ravno nasproti, ter so če dalje v vekše zmote zahajali.

Nekteri izmed njih, zlasti na Angležkem in Francozkem so sčasoma celó vso véro

zgubili in v hudobi svojega serca tako globoko se pogreznili, da so strašno zarotbo storili in prav peklenski sklep naredili, kerščansko véro popolnoma zrušiti in zatreti. Iz tega namena so spisali mnogo zapeljivih knjig, v katerih so norce brili iz vsega, kar je človeku svetega in kar k sramožlivosti gre; so oponašali in zasmehovali rimskega papeža, duhovščino in cerkvene obrede, ter očevidno priporočali nesramnost in razujzdanost. In kar je res, to se ne sme tajiti, znali so pisati kaj lepo, mično in bistroumo, zato pa je vse, visoko in nizko, po njih bukvah in pismih hrepenelo, jih z velikim poželenjem čitalo in se ponevedoma njih strupenega duha — duha brezbožnosti naserkalo. — Potem pa, ko jim je njih početje tako dobro zvedlo, so še bolj čversto na noge stopili, in jeli brez plahote svoje černo delo izpolnovati. Dobro vedé, da kdor hoče čredo razkropiti, mora poprej pastirja mahniti; so tudi oni naj prej duhovščine se lotili. Proti koncu osemnajstega stoletja so na Francozkem strašne prekucije vstale, so duhovnom vse njih zemljišča s silo vzeli in poprodali, redovnike in redovnice iz njih mirnih izbic izgnali, njih svete obljube razrušili, in njih samostane in cerkve obropali in razdjali. Koliko duhovnov so pobili, koliko v vodi potopili, in koliko iz dežele zapodili, to ve Bog sam! Le v mestu Nantes so jih sedem sto in štestdeset vgono-

bili. Naj se je duhovnik le prikazal v mašnem oblačilu, gotova smert je bila njegov del, in za glavo je šlo vsakemu, kateri bi ga bil pod streho vzel. Nedelje in svetke praznovati je bilo oistro prepovedano, sv. mašo služiti ali slišati s smertjo kaznovano; z jedno besedo, vse kar je bilo kerščanskega, ali k službi božjej spadalo, je bilo zaterto in vničeno. Célo Boga, pravega, živega Boga, ki je vse stvaril, vse ohrani in vlada, so prederzno zaverгли, in namesto Njega pa met za boginjo postavili, so neko nesramnico prav gizdavo okinčeno z veliko slovesnostjo v prejšno stolno cerkvo Matere božje v Parizu na ramah nesli, in jo na veliki oltar na mesto britke podobe križanega Jezusa postavili, nji v čast pesme peli in kadilo žgali.

Kder pa enkrat luč prave vere ugasne, ondi tudi prava sreča, blagostan in veselje mine, kakor se je na Francozkem zgodilo. Ni bilo več miru ne varnosti, ne prijateljstva ne zvestobe; brat se je bal brata, oče svojemu lastnemu otroku ni zaupal, celó kraljevi sédež so prekucnili in raztrupali. Bili so strašni časi, kakoršnih ni zapisanih v zgodovinskih bukvah, ter so kakor smertna senca nad dve leti zalo francozko zemljo temnili in divjačili. Pobožni in dobrohotni, pa le premehki kralj Ljudevít XVI. je pod rabeljnovó sekiro glavo zgubil (l. 1793) in za njm tudi njegova žena in sestra. Kakor voda po potokih je

tekla kerv po mestih in veséh, in niso priza-
nesli ne starosti ne spolu. V Bretanji so pet
sto otrok, kojih (kterih) naj starejši je štirinajst
let imel, postrelili, zato ker so njih očetje
Bogu in kralju zvesti ostali, in nekteri so
zračunali, da vseh v tej strahoviti dobi pomor-
jenih skupaj je bilo blizo dva miliona. In kaj
mislite, zakaj so ti kervoloki (med kterimi
naj divjši je bil Robespier) vso to nesrečo,
grozo in žalost napravili! — Kakor oni sami
pravijo, zato, da bi ljudi osrečili in njih korist
povekšali! Ko so duhovne preganjali in véro
zaterali, so rekli: ljudstvo se mora omikati
in očistiti svojih vraž in praznih vér. Ko so
morili in nedolžno kerv preliváli, so djali: vse
ima prosto in jednako biti. Znali so lepo
govoriti, res je, pa pod njih jezikom je bil
nevaren strup, in joj in gorjé vsakemu, kteri
takim sleparjem v pest pride! — Zadnič pa,
ko so vidili da njih hudičeva setva tako močno
plodi, so se hudobneži sami bali in za svoje
življenje tresti jeli, in da bi brezpostavnost
vsaj nekoliko zajezili, so dali slovesno ozna-
niti, da mora ljudstvo spet v Boga in ne-
umerljivost človeške duše vérovati. Leta 1799
je Napoleon višjo oblast prevzel; bil je
mož orjaškega uma in nenavadne zmožnosti,
vendar ljudstva brez vére vladati se ni upal:
zatega del je cerkve zopet odperl, je očitno
službo božjo zopet vpeljal in z rimskim pa-

pežem zastran cerkvenih zadev slovesno se pogodil. Ali ta lepa zastopnost med njima ni dolgo terpela. Napoleon prevelike sreče pijan, je na svoje obljube pozabil, je zmirom dalej segal in marsikaj terjal, kar mu poglavar cerkve nikakor dovoliti ni mogel. Konec razpertije je bil, da je francozka armada mesto Rim obsedla in so papeža Pija VII. kakor razbojnika vjeli, ter odpeljali (l. 1809). Ali Jezus Kristus, kateri je svojo cerkvo na skalo zidal in ji obljubil, da je nobena sovražna moč premogla ne bode, je tudi v tej stiski ni pozabil. Kakor visoko se je vzdignil Napoleon v svoji moči in ponositosti, tako globoko je padel. Njegova hrabra vojska je na Rusovskem zmerznila, in slednič on sam vjet in na dalni otok sv. Helene odpeljan bil: papež Pij VII. pa je z veliko slavo v svoje mesto Rim nazaj prišel (l. 1814). Njegovi nasledniki na stolu sv. Petra so bili: Leo XII., Pij VIII., Gregor XVI., in od sedemnajstega rožnika l. 1848 Pij IX., ki do zdaj kerščansko katolško cerkvo vlada, in je v versti papežev od svetega Petra sem dve sto devet in petdeseti.

*47. Obuditva boljšega duha med katolčani in nada
boljših časov katolške cerkve.*

Po francozki prekuciji, ki je cerkvo, države in narode ubožala in na milione ljudi podavila, je hotla previdnost božja ljudstvo posvariti in prepričati, kam pride, kdor Boga zapusti in od prave vére odstopi. Veliko sicer se jih je spametvalo, ko so vidili strašno globino, v katero odstop od Boga in vére pelja; ali joj! veliko pa tudi je slepih ostalo in svarjenja božjega ni porajtati hotlo; zategavoljo so se krivi in zapeljivi nauki francozkih brezbožnikov tudi po ostalih (drugih) deželah razlili. Tudi po ostalih deželah so mnogo lepih in občno koristnih naprav razrušili, mnogo opatij in samostanov odpravili, bratovščine in vse pobožne društva povegrali, in kderkoli so mogli, cerkvo in njeno oblast in njene pravice podkopali: nevere pa in njeni kačji nauk so razširjali, živo priporočali in sosebnost med šolsko mladost z obema rokama trosili. Pri vsem tem pa vendar Bog svoje vsemogočne roke cerkvi ni odtegnil, nego (ampak) varoval jo kakor svojo ljubljeno nevesto krepko podpéral v raznih nevarnostih in zravno še visoko povelíčal z mnogimi čudeži. Postavimo:

kako čudna je bila spreobrnitva J u d a R a t i s - b o n a ! Koliko bolnikov je čudovito ozdravelo l. 1844. v mestu Trier, kder je sveta suk- nja našega Zveličarja v počesčenje izpostavljena bila ! In v naših dneh kako čudo se je godi- lo v laškem mestu Rimini !

Brez vse dvombe pa naj naj veči čudež, kojega nobeden tajiti ne more, je vedno in zmirom nagliše razširjanje svete katolške vére po vseh delih sveta, dasiravano je povsod mnogo- brojnih zavér. Posebno veselo v séverni Ameriki véra napreduje. V Združenih deržavah samo so v manj kot petdesetih letih nad šest in dvajest škofij utemeljili, in zravno še veliko mnóžino cerkev, duhovšnic, samosta- nov in drugih naredeb pobožnosti naredili. Na Kitajskem se spreobrnitve od dné do dné množijo, in akoravno ondot kristjane pogo- sto še preganjajo in morijo, njih število vendar zmirom raste. Tudi v Afriki se kaže, da boljši časi nastopajo, kajti se je v sredino Afrike l. 1851 več duhovnov, rojenih Sloven- cov podalo, črnim zamorcom sv. evangelj ozna- novat. Na Angležkem katolške cerkve stavi- jo, samostane zidajo, in ljudje prestopajo v ka- tolško véro tako obilo, da se jih veliko nadja, da ne bode dolgo, ko bo celo angležko kralje- stvo katolško postalo. Ali kaj ! saj je tudi pri nas v a u s t r i a n s k e m cesarstvu od nekoliko let sem marskaka reč na boljše se obernila. Po-

stavili so mnogo samostanov, v katerih nedolžnost zavetje, spokornost, mir svoje vesti, bolnik postrežbo in starost oskerbljenje najde. Začele so se bratovščine sv. Leopolda, presladkega serca Jezusovega, živega roženkranca in serca Marijinega za spreobrnitvo grešnikov. Fare so se skoro povsod za božjo čast oživele, svoje cerkve olepšale, in tu in tam si glasne in prijetno vbrane zvonove omislile. Nove šole so se osnovale, sveti zakramenti se prejemajo bolj pogosto in čedalje bolj na dan stopa spoznatva, da le v katolški cerkvi se najde pravi mir, zloga in večno življenje. — Posebnega spomina vredna sta cesarska ukaza od 18. in 23. mal. travna leta 1850, ktera oproščenje katolške cerkve slovesno izrečeta in katoličane po vesolnem svetu z veseljem upanjem navdajata.

Res je scer, da se je vmes tudi marsikaj žalostnega prigodilo, sosebno leta 1848, ker so duhovščino in pobožnost preganjali; res je, da je veliko kristianov, ki so zlo nemarni in brez skerbi za izveličanje svoje duše, in le svet in posvetno veselje ljubijo, celó nove krivovére, kakor Rongeansko, so izkovali. Ali vse to nas ne smé motiti, temveč v véri še bolj poterčiti; zakaj v sv. pismu čitamo: da vsi, koji hočejo pobožno živeti v Kristusu Jezusu, morajo preganjanje terpiti; in čitamo, da bode enkrat velik odpad od Boga in

Kristusa. Vsak tedaj naj gleda in čuje, da se zapeljati ne da, temoč da zvest ostane in venec življenja prejme. (Skrivno razod. 2, 10.)

48. Zagovor.

Zgodovina naše svete vére nam kaže na vsakem listu, kako dober in vsmiljen, pa tudi kako svet in pravičen je Bog. Razjasni nam, kako čudno in modro je Bog človeški rod vodil že v stari zavezi, od našega prededa Adama noter do prihoda našega Gospoda in Izveličarja Jezusa Kristusa: še lepše pa nam pripoveduje od nove zaveze, kako je Jezus Kristus cerkvo utemeljil, kako so jo apostoli in njih nastopniki po vesolnem svetu razširili in kako zelo raste skoz vse veke noter do sedajnega papeža Pija IX. Kdor ima zdrave oči, lahko vidi, da veličastna in polna blagosti je naša sveta véra; in sledna verstica nam velí, da ne človek, ne angel, ampak Bog sam more ljudem tako véro dati.

1) Véra, ktero mi spoznamo, ni od ljudi zmišljena, marveč od Boga izvira. V stari zavezi jo je po prerokih razglasil, v novi pa njegov edini Sin Jezus Kristus oznanoval in poterdil z nebrojnimi čudeži, naj več pa s svojim vstajenjem od mrtvih. Od Boga so njeni

nauki, in kdor jih zaničuje ali zaverže, sam sebe vekomaj zaverže.

2) Naša véra ni od danes ale včeraj, nima kakih sto let, kakor krivovéra Luteranov, Kalvincov in drugih, ampak prav za prav seže do začetka sveta. Njeno prvo zerno je bilo v paradižu vsajeno, kder je Bog človeku, potem ko je greh storil, Odrešenika obljubil; in cela stara zaveza z vsemi svojimi darimi, opravi-li in šegami je bila le predpodoba nove zaveze in kar v stari pomankuje, to nova dopolnuje.

3) Dasiravno pa zgodovina naše svete vére blizo šest jezer let obseže, ima vendar toliko neoporekljivih spričeb in imenitnih dogodeb, da nihče, ako nima skaljenega uma, nad njeno istino ali resnico dvomiti ne more; in kar bukve sv. pisma važnejšega kaj povejo, kakor od greha prvega človeka, od obljube odrešenika, od vesolnega potopa i. t. d. to vse tudi gerški in rimski zgodopisci poterdijo. Nobeden narod nima zgodovine tako globoko utemeljene, kakor jo ima kerščanska véra. Vse rodovine do Adama do Kristusa so nam na tanko znane in vse cerkvene poglavarje od sv. Petra do sedajnega papeža lahko po imenu povemo. Kako čudno lepo se vse versti! kako premodro je vse vpeljano!

4) Celó Judje, ki so kristianom naj terdoglavnejši nasprotniki, pričajo, akoravno nehotoma, resnico in božji izvir naše

svete vére. V svojih svetih bukvah namreč zlo skerbljivo ohranjujejo celo zgodovino in vse prerokbe stare zaveze, na koje se mi naslanjamo, tako da nihče oponesti ne mora, kakor bi kristiani bili kaj popačili ali vrinili.

5) Tudi tega nihče tajiti ne more, da le s posebno pomočjo in milostjo božjo je kerščanska véra črez celi svet se razširiti mogla. Apostoli namreč, ki so jo oznanovali, so bili nizkega rodú, ubogi in nepoznani, si niso nikoli po šolah glave belili in nikjer pridgovati vadili. Véra ktero so učili, in ktera le pokoro ponižnost in lastno zatajevanje hvali in priporoča, vse sovražtvo pa, poželjivost mesa in lakomnost časti in blaga čerti in prepoveduje, samo opašnim hajdom dopasti ni mogla: zatorej so se bogatini in veljaki na uboge ribiče zaničljivo ozerali, modrijani in učeni zasmehovali jih, in vladarji in oblastniki z mečem in ognjem preganjali. Pri vsem tem so pa ubogi ribiči vendar le zmagali in Jezusov nauk po celem svetu razširili, in scer tako naglo razširili, da je smel sv. Justin kmalo po smerti apostolov vpričo vseh ljudi pisati: „Ni znanega naroda, ne med divjaki ne Gerki, kder bi se v imenu križanega Ježusa molitve in zahvale Bogu Očetu in Stvarniku vesolnega sveta ne opravljale.“ — Kdo drugi, kakor vsemogočni Bog je mogel to čudo storiti? Ako ne verjamemo, da so se čudeži godili, veli sv. Auguštín,

je to naj veči čudež, da je vesolni svet brez čudežev véroval.

6) Ali ne samo utemeljena na čudeže je kerščanska katolška cerkva, nego (ampak) tudi to je veliko čudo vsemogočnosti božje, da se v toliko stiskah vedno ohrani in ne zatre. Kraljestva in cesarstva se razsujejo; Kristusovo kraljestvo samo vse prebije in vedno raste: ako v jednom delu sveta omahuje, se pa zato v drugem še bolj razširja. — Z nebrojnimi sovražniki je bilo od zibe le svoje obdano, strašno so nad njim razsajali in mu protili: kerščanska cerkva nima nobene vojske, da bi se branila napadov; nobenega meča, da bi se hudej sili ustavila — ko bi jo božja roka ne podpérala in Njegova moč ne deržala, že zdavnej bi bila zatterta in vničena.

7) Še krasnejša se nam vidi kerščanska cerkva, ako se ozremo na radostni sad in neizrečeni blagoslov, kterega vun in vun po zemlji deli in ljudem daruje. Kderkoli se njena prijazna luč posveti, ondi divjost beži in omika sledi. Ona je povzdignila kmetijstvo in teržtvo, je obudila umetnost in znanost, ter prepovedala sužnost in žertve ljudi. Ona nam v žalosti, v bolezni in siromaštvu solze otéra in je naša posledna palica v neznano večnost. Ob kratkem: kerščanska véra je v resnici drevo življenja, ktero je Bog v paradižu vsadil, da bi vsi ljudje v njegovi senci mirno počili.

vali in se poživili od njegovega žlahtnega sada.

Kam, v kak nesrečen prepad narod pride, ki kerščansko katolško véro zapusti, zgodovina vseh časov veliko žalostnega zaznamvaneja ima. Tam v Afriki, kder so nekđaj sloveče cerkve v Kartagini in Alesandri bile; tam v Azii — v Antiohii, v Efezu, kder sta sv. Joan in Ignaci učila, in je kerščanska véra v najlepšem cvetju bila, zdaj hajdi, Turki gospodarijo, in namest sv. križa nad cerkvami se le polmesec lesketa. In kako grenki sad zori zlasti po nemških deželah, ktere so od prave vére odpadle, vsi dobro vemo. Ako se pa drevo po sadu pozna, kakor Jezus veli, mora vsaki, kdor nima predsodkov, spoznati, da kerščanska véra, ki je toliko blagonosna, od Boga izvira; nevéra in krivovéra pa, ki tako gorjup sad rodi, od hudega, ki ljuliko med pšenico seje.

8) Na vse zadnje pa, ako se to povzame in prevdari, kar je bilo do zdaj rečenega, se jasno vidi, da cerkva, ktera toliko neizrekljivega dobrega za časnost in večnost rodi in ljudem daje, ktero je Bog sam na čudeže utemeljil in vun in vun s čudeži povelečuje, ne more nobena druga biti, kakor rimsko-katolška cerkva.

Ona in nobena druga je tisto žlahtno nebeško drevo, gorčičnemu zernu podobno,

ktero je Jezus v naše izveličanje vsadil; ona je tisti zali vinograd, ktereга je Jezus zasadil, in ga škofi in ostali mašniki pod vladarstvom rimskega papeža obdelujejo. Sam sveti Duh ga poliva s svojimi milostimi in ogreva s svojo nebeško lučjo. — Vse druge vére pa, kolikor jih je na svetu, naj že bodo Lutranske Kalvinske, novokatoličanske ali kake druge, so napčne vére, v kterih ni izveličanja; so suhe veje, ki ne rodé dobrega sadu; so votli vodnjaki, v kterih v naj veči sili vode ni. Vsaki sadež, veli Jezus, ktereга ni moj nebeški Oče vsadil, bo izruvan; tako tudi krivovér nobena obstanka nima — zrastejo, se razšopirijo in — usahnejo. Sama kerščanska katolška cerkva vékomaj ostane; ona se ne postara, ne obledi, marveč je zmirom lepa, neomadeževana in polna veličastva; zakaj ona ima obljubo Gospoda: Na to skalo bom sozidal svojo cerkvo, in vrata peklenške je ne bodo zmagale. — Glejte, jaz sem pri vas vse dni do konca sveta. (Mat. 16, 18.)

Zapopadek.

Uvod.

I. Poglavlje.

	Strana
Od vére	4
I. Razdelek. Kaj je katoliška véra	—
II. Razdelek. Od dvanajstih členov vére	9

II. Poglavlje.

Od upanja	22
I. Razdelek. Kaj je kerščansko upanje	—
II. Razdelek. Od molitve	23

III. Poglavlje.

Od ljubezni	30
I. Razdelek. Kaj je kerščanska ljubezen	—
II. Razdelek. Od deset božjih zapovedi sploh	31
III. Razdelek. Od deset božjih zapovedi posebej	33
IV. Razdelek. Od cerkvenih zapovedi sploh	41
V. Razdelek. Od cerkvenih zapovedi posebej	42

IV. Poglavlje.

Od svetih sakramentov	49
I. Razdelek. Od svetih sakramentov sploh	—
II. Razdelek. Od svetih sakramentov posebej	50

V. Poglavlje.

Od kerščanske pravice	79
Pervi del kerščanske pravice	—
Varvaj se hudega	—
Drugi del kerščanske pravice	82
Stori dobro	—

Pristavek.

Od štirih poslednih reči	90
------------------------------------	----

Perva doba.

Dogodivščina starih časov.

Od začetka sveta do Kristusa (od l. 4000 pr. Kr.
do njegovega rojstva).

	Strana
1. Stvarita sveta	93
2. Pervi greh in obljuba odrešenika	94
3. Bratomor	—
4. Potop sveta	95
5. Noetova rodbina	96
6. Abraham in njegov zarod	97
7. Izhod iz Egipta. Mojzes	99
8. Potop Egipčanov	100
9. Božje zapovedi	101
10. Vhod v obljubljeni deželo	102
11. Izraelski sodniki	103
12. Izraelski kralji	—
13. Asirska in Babilonska sužnost	104
14. Preroki	105
15. Stava novega tempelja	106
16. Makabeji	107
17. Čas je dotekel	108

Druga doba.

Dogodivščina Jezusa Kristusa in prvih zlatih časov njegove vere (od l. 1. do 312 po Kr.).

18. Rojstvo in mladost Jezusa	110
19. Jezusa kerst, post in uk. Zvolitva apostolov	112
20. Jezusovi čudeži	113
21. Zadna večerja	114
22. Jezusovo terpenje in smert	115
23. Jezusovo vstajenje in njegov vnebohod	118
24. Prihod sv. Duha	119
25. Razširjava in preganjanje vere med Judi	120
26. Razdjanje Jeruzalema. Razširjava in preganjanje vere med nevérniki	122
27. Življenje tedajnih kristianov	125
28. Zmaga kerščanstva	126

Tretja doba.

Dogodivščina srednih časov kerščanstva.

Od cesarja Konstantina do velike ločitve v zahodni cerkvi (l. 312—1517 po Kr.).

	Strana
29. Mirni časi kerščanske vére	128
30. Krive vére in razkolnosti v véri	129
31. Vesolni cerkveni zbori	131
32. Cerkevni učitelji in sveti očetje	132
33. Puščavniki in menihi	133
34. Selitva narodov	135
35. Začetek in razširjava kerščanske vére med Nemci in Slovenci	136
36. Korist in velika sreča kerščanstva	138
37. Odpad izhodne aligerške cerkve od rimsko-katolške. — Muhamed	140
38. Križanske vojske	141
39. Lepi časi katolške cerkve	144
40. Mnogo razpertije	145

Štarta doba.

Dogodivščina novih časov kerščanstva.

Od velike ločitve v zahodni cerkvi do naših dni (od l. 1517. po Kr.).

41. Luter in drugi krivovérce	148
42. Tridentinski cerkveni zbor	151
43. Žalostni nastopki novih krivovér	152
44. Razširjava katolške vére v prej neznanih krajih	154
45. Naj imenitnejši možje v tej dobi	156
46. Razširjava nove nevére, in zatiranje katolške cerkve. Razne prekucije v deželskih zadevah	160
47. Obuditva boljšega duha med katolčani in nada boljših časov katolška cerkve	165
48. Zagovor	168

Natisnil Karel Gorišek na Dunaju.

